

Suomessa annettujen ensimmäisten nimien alueellinen vertailu

Tutkimus vuosina 2006–2017 annetuista
suomenkielisistä etunimistä

Käpy Luotonen-Huhta

Pro gradu -tutkielma

Turun yliopisto

Kieli- ja käännöstieteiden laitos

Suomen kieli ja suomalais-ugrilainen kielentutkimus

Kieliasiantuntijan opintopolku

Tammikuu 2020

Turun yliopiston laatujärjestelmän mukaisesti tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu Turnitin OriginalityCheck -järjestelmällä.

TURUN YLIOPISTO

Kieli- ja käännöstieteen laitos / Humanistinen tiedekunta

KÄPY LUOTONEN-HUHTA: Suomessa annettujen ensimmäisten nimien alueellinen vertailu.

Tutkimus vuosina 2006–2017 annetuista suomenkielisistä etunimistä.

Pro gradu -tutkielma, 66 s., 4 liites.

Suomen kieli, kieliassiantuntijan opintopolku

Tammikuu 2020

Tutkimukseni tarkoitus on selvittää, annetaanko lapsille Suomen eri alueilla erilaisia etunimiä. Tutkin sitä, minkälaisia ensimmäisiä nimiä lapsille annetaan Suomen eri osissa ja eroavatko ensimmäiset nimet sen mukaan, missäpäin maata nimensaajan perhe asuu. Jos nimet eroavat, niin miten alueet eroavat toisistaan tässä suhteessa.

Tutkimusaineistonani on Kotimaisten kielten keskukselta saatu etunimiaineisto, joka on peräisin Väestörekisterikeskuksen tietokannasta. Aineistoni koostuu vuosina 2006–2017 Suomessa lapsille annetuista ensimmäisistä nimistä. Keskityn vuosittain 25 alueittain annetuimman nimen tarkasteluun ja vertailen alueita keskenään niiden osalta. En erottele poikien- ja tyttöjennimiä. Tutkin nimien alueellisia yhtäläisyyksiä ja eroja myös 20 etunimen satunnaisotannan avulla. Tarkastelen tutkimuksessani ainoastaan suomenkieliseksi rekisteröityjen henkilöiden nimiä.

Olen jakanut Suomen neljään alueeseen: Etelä-, Itä-, Pohjois- ja Länsi-Suomeen. Tekemäni maantieteellinen jako perustuu viimeisimpään voimassa olleeseen lääninjakoon, johon tein muutamia muutoksia saadakseni alueista yhtenäiset. Ahvenanmaan jätin tutkimuksestani kokonaan pois, sillä alueen asukkaista lähes kaikki ovat ruotsinkielisiä.

Tutkimusaineistoni osoitti, että 25 annetuimman etunimen nimistö koostuu kaikilla alueilla pääasiassa uusvanhoista nimistä koko tutkimusajan ja toistuu valtaosin kaikilla neljällä alueella, mutta suosituimmuusjärjestys on niillä eri. Suosituimpia etunimiä tarkastellessa huomio kiinnittyy myös siihen, että uudempia nimiä annetaan eniten Pohjois-Suomessa ja vähiten Etelä-Suomessa. Tutkimus lisäksi vahvisti näkemystäni – vaikkakaan ei niin paljon kuin olin odottanut – siitä, että uudet nimet omaksutaan ensin Etelä-Suomen kasvukeskuksissa ja sieltä ne leviävät muualle maahan. Vastaavasti etunimien suosionlasku alkaa usein samalta alueelta kuin suosionnousu. Joissain nimissä leviämisuunta on kuitenkin päinvastainen, mutta näitä nimiä on vähemmän.

Ensimmäisten nimien määrät ovat lasten syntyvyyden myötä pienentyneet, mutta uniikkienimien määrä on kasvanut suhteessa kaikkiin annettuihin ensimmäisiin nimiin. Yllättäen eniten uniikkienimiä annetaan Itä-Suomessa ja toiseksi eniten Pohjois-Suomessa. Sen sijaan toiseksi vähiten niiden saajia on Länsi-Suomessa ja vähiten Etelä-Suomessa. Tämän lisäksi nimiä, joita vuosittain annetaan 10 kpl tai vähemmän, annetaan eniten Itä-Suomessa. Vuonna 2017 melkein neljäsosa kaikista annetuista ensimmäisistä nimistä on alueella tällaisia. Etelä-Suomessa näitä puoliuniikkeiksi kutsumiani nimiä annetaan jälleen kerran vähiten: vuonna 2017 vain 12 % kaikista annetuista nimistä on näitä harvinaisempia etunimiä.

Asiasanat: nimistöntutkimus, ensimmäinen nimi, nimenanto ja alueellinen vaihtelu.

Sisällys

1	Johdanto	5
1.1	Tutkimuksen tausta.....	5
1.2	Aikaisempi tutkimus.....	6
1.3	Tutkimustehtävät ja -aineisto	8
1.4	Tutkimuksen rakenne	11
2	Nimi ja nimenanto ennen ja nyt	12
2.1	Nimi ja nimenanto.....	12
2.2	Etunimien historia ja nykypäivä	15
2.3	Etunimien suosionvaihtelu.....	19
3	Suomen neljä aluetta ja niiden väestö	23
3.1	Etelä-Suomi.....	24
3.2	Itä-Suomi.....	24
3.3	Pohjois-Suomi.....	25
3.4	Länsi-Suomi	25
4	Etunimet alueittain	27
4.1	Yleisimmät etunimet Etelä-Suomessa	27
4.2	Yleisimmät etunimet Itä-Suomessa	31
4.3	Yleisimmät etunimet Pohjois-Suomessa.....	35
4.4	Yleisimmät etunimet Länsi-Suomessa.....	38
4.5	Yleisimmät etunimet alueittain ja koko maan annetuimmat etunimet neljältä vuodelta	41
4.6	Etunimien suosio ja sen muuttuminen	45
4.6.1	Suosituimpien etunimien antaminen.....	47
4.6.2	Uniikki- ja puoliuniikkienimien antaminen.....	48
5	Etunimien lisätarkastelu alueellisesti neljältä vuodelta	50
5.1	Satunnaisotannan etunimet alueittain vuonna 2007.....	51
5.2	Satunnaisotannan etunimet alueittain vuonna 2010.....	53
5.3	Satunnaisotannan etunimet alueittain vuonna 2013.....	55

5.4 Satunnaisotannan etunimet alueittain vuonna 2016.....	57
6 Lopuksi.....	60
Lähteet.....	64

1 Johdanto

Tutkin pro gradu -työssäni sitä, eroavatko lapsille annetut nimet sen mukaan, missäpäin Suomea lapsen perhe asuu. Aloitan Johdanto-luvun esittelemällä aiheen ja selvittämällä ne syyt, jotka saivat minut kiinnostumaan aiheesta. Avaan aiheeseen liittyvää kirjallisuutta ja aikaisempaa tutkimusta. Käyn läpi tutkimustehtävät ja kuvailen käytössäni olevaa Väestörekisterikeskuksen aineistoa. Luvun lopuksi selitän tarkemmin, missä järjestyksessä etenen työssäni.

1.1 Tutkimuksen tausta

Synnyin vuonna 1979 ja sain ensimmäiseksi nimekseni *Käpy*. Tämä nimi oli harvinainen silloin – ja on sitä edelleen –, ja olin pitkään ainut lapsi, jolla oli lähipiirissä erikoinen nimi. Harmittelin nimeäni useasti. Nimeni herätti kummastusta joka paikassa, ja sain niin monesti kuulla nimittelyä ja orava- ja kuusenkäpyvitsejä, että vannoin vaihtavani nimeni joksikin muuksi tullessani täysi-ikäiseksi. En kuitenkaan koskaan tehnyt niin, ja vasta vanhemmiten olen itse ymmärtänyt olla ylpeä, että olen saanut niinkin harvinaisen etunimen.

Nimet ja nimenanto eivät ole minulle yhdentekevä asia. Seuraan mielelläni, minkälaisia nimiä tuttavaperheiden lapset saavat, ja tunnen aina iloa, kun tapaan ihmisen, jolla on erikoinen etunimi. Kun 2013 odotin esikoistani, pidin koko ajan silmät ja korvat auki, tulisiko sopiva nimi lapselle annettavaksi vastaan. Luin nimilistoja internetistä ja sanomalehtien Kastetut- ja Kuolleet-palstoja etsien sitä kaunista, mutta erilaista etunimeä. Lopulta sellainen löytyi Turun Sanomien Kastetut-osiosta, ja tyttäreni sai nimekseen *Kaneli*. Uskalsin hyvillä mielin antaa hänelle erikoisen etunimen, sillä uskon, ettei hän joudu enää kiusatuksi nimensä takia.

Maaailma muuttuu. Sama koskee myös etunimiä. Tänä päivänä yhä useammalla lapsella on nimi, jollaista toista saa etsiä. Uniikkienimien eli nimien, joilla on vain yksi kantaja, määrä kasvaa koko ajan (Saarelma-Paukkala 2017: 88, 90). Lapset tottuvat siihen, että kaikki eivät ole minnoja ja marikoita, vaan joukkoon mahtuvat myös ilot, omenat ja syksyt. Erikoinen nimi ei ole enää naurun- ja kiusaamisen aihe. Erikoisilla etunimillä haetaan yksilöllisyyttä, erottumista massasta. Osa vanhemmista haluaa nimen kautta korostaa sitä, että heidän lapsensa on erityinen yksilö, jollaista ei ole toista. (Saarelma-Paukkala 2017: 90–91.) Tuntuu, että omassa lapsuudessa ja nuoruudessa

tavalliset nimet ovat alkaneet sen sijaan vastaavasti harvinaistua. Nämä olivat kaikki niitä tekijöitä, jotka saivat minut alun perin kiinnostumaan tästä nimistöntutkimuksen aiheesta.

Omasta mielestäni erikoisten etunimien antaminen on eteläisessä Suomessa jokseenkin yleistä. Aikaisemmin lukemani ja näkemäni perusteella uskallan kuitenkin epäillä, että tilanne ei välttämättä ole samanlainen kaikkialla Suomessa. Varsinkin Etelä-Suomeen on muuttanut paljon ihmisiä muualta päin maailmaa, joten väestö on kansainvälisempää kuin esimerkiksi Pohjois-Suomessa. Voisin ajatella, että muun muassa kansainvälisyys heijastuu myös nimenantoon lapsiperheissä. Mitä pohjoisemmas mennään, sitä konservatiivisempia uskon nimeämistapojen olevan. Tässä tutkimuksessani selvitänkin sitä, saavatko lapset eri puolilla Suomea erilaisia ensimmäisiä nimiä.

1.2 Aikaisempi tutkimus

Nimien arkipäiväisyys toisaalta herättää myös kiinnostusta, ja nimistöntutkimuksen alan julkaisuja onkin ilmestynyt runsaasti viime vuosina. Nimiä on tutkittu sekä kandidaatin- että pro gradu -tutkielmissa ja väitöstutkimuksissa. Aiheesta on kirjoitettu myös erilaisia kirjoja. 1960- ja 1970-luvuilla tutkimus keskittyi nimien rakenteeseen ja nimenmuodostukseen, kun taas nimien käyttö on kiinnostanut tutkijoita yhä enemmän 1990-luvulta lähtien. Suomessa suuri osa viime vuosina tehdyistä antroponomastiikan eli henkilönnimien tutkimuksista on keskittynyt etu- ja sukunimiin, mutta aiheiksi ovat nousseet myös muun muassa lemmikkien, kotieläinten ja kirjallisuuden hahmojen nimet sekä kaupalliset nimet, esimerkiksi tuote- ja yritysnimet. (Ainiala, Saarela-Sjöblom 2008: 80–82.)

Helsingin yliopiston suomen kielen professori emeritus Eero Kiviniemi on uransa aikana tutkinut suomalaista nimistöä monelta kantilta. Hänen teostaan *Suomalaiset etunimet* (2006) voi hyvin pitää etunimitutkimuksen perusteoksena. Kiviniemi avaa kirjassaan monia kysymyksiä etunimiin ja nimenantoon liittyen. Teoksesta selviää myös paljon nimien suosion ajallisesta vaihtelusta ja siihen vaikuttaneista syistä. Etunimien alueelliseen vaihteluunkin kiinnitetään huomiota. Kirja toimi inspiraationa omalle pro gradu -tutkielmalleni, sillä Kiviniemi vahvistaa kirjassaan käsitystäni siitä, että nimenanto on samaan aikaan erilaista eri puolilla Suomea. Tekijä mainitsee asiasta useampaan otteeseen (Kiviniemi 2006: 83, 170). Hänen selvityksensä ulottuu vain vuoteen 2006 asti, mutta antaa silti viitteitä siitä, että etunimien suosiossa on edelleenkin paikallista vaihtelua.

Samasta asiasta mainitaan artikkelissa “Helsingiläiset antavat lapsilleen eri nimiä kuin muut suomalaiset”, joka on julkaistu Helsingin Sanomissa maaliskuussa 2015. Katriina Pajari kertoo kirjoituksessaan siitä, kuinka alueellisia eroja nimenannossa löytyy paitsi Helsingin alueiden

kesken, myös valtakunnallisesti. Varsinkin Helsingissä eri alueiden välillä on suuria eroja siinä, mitkä nimet ovat suosituimpien ensimmäisten nimien listalla ja minkä tyyllisiä nimiä lapsille nykyään annetaan. Joillain alueilla lapsille annetaan paljon luontonimiä, toisilla taas kansainvälisesti tunnettuja nimiä. Artikkelissa haastateltu Minna Saarelma-Paukkala toteaa, että etunimien uskotaan heijastavan asukkaiden ajatusmaailmaa ja elämäkatsomusta sekä antavan vihjeitä nimenantajien sosioekonomisesta asemasta. Suomessa aiheesta on niukasti tutkimustulosta, mutta viitteitä Saarelma-Paukkalan mainitsemista tekijöistä on. Isossa-Britanniassa ja Ruotsissa asiaa on enemmän tutkittu, ja maissa on yleisesti tutkimuskäytössä *lähiönimi*-termi, jonka taustalta löytyy juuri ajatus vanhempien sosioekonomisen aseman vaikutuksesta nimenantoon. (Pajari 2015.)

Nimien alueelliseen vertailuun keskittyviä tutkimuksia on Suomessa tehty viime vuosina suhteellisen vähän. Yksi näistä, Tuula Hannolan pro gradu -tutkielma *Lasten nimeäminen Helsingin Munkkiniemessä ja Vuosaarella 2000-luvulla* (2016), tarkastelee ja vertailee näiden kahden, sosioekonomiselta taustaltaan erilaisen kaupunginosan lapsille annettuja ensinimiä ja nimenantoa. Tutkielma heijastaa hyvin tämän päivän trendejä. Hannolan mukaan nimien erilaisuus näkyy ei niinkään nimien erilaisuudessa vaan siinä, miten alueilla suositaan harvinaisia etunimiä. Vuosaarella näitä nimiä annetaan selvästi enemmän kuin Munkkiniemessä, jonka asujaimisto on selvästi paremmin koulutetumpaa ja varakkaampaa kuin Vuosaaren. Munkkiniemen ensinimistö on perinteisempää, vaikkakin kansainvälistä. Vuosaaren ensinimistä taas heijastuu modernimpi ote ja vieraskielisiä foneemeja käytetään paljon.

Karoliina Oksanen tutkii pro gradussaan *Suomenruotsalaisten lasten nimet Helsingissä ja Vaasassa vuonna 2001. Näkyykö kaksikielisyys?* (2012) kahden kaupungin etunimien antoa yhden vuoden ajalta. Hän selvittää sitä, minkälaisia nimiä Helsingissä ja Vaasassa lapsille annettiin vuonna 2001 ja olivatko kaupunkien suosituimmat nimet myös koko Suomen suosituimpien nimien listalla. Oksanen myös vertailee kahden rannikkokaupungin tilannetta keskenään. Tutkimus keskittyy äidinkieleltään ruotsinkielisiksi rekisteröityjen lasten nimiin, mutta nimivertailua tehdään myös suomenkielisiin nimiin. Yllättävää sinänsä oman tutkimukseni kannalta on, että Oksasen mukaan kaupunkien välillä ei juurikaan ole eroja suosittujen nimien listoissa. Molempien kaupunkien suosituimmat nimet olivat myös koko Suomen suosituimpia nimiä.

Etunimiä, nimenantoa ja nimiin liittyviä mielikuvia käsitteleviä pro gradu -tutkielmia on tehty runsaasti. Laura Poso on tutkinut vuonna 2016 sitä, minkälaisia molemmille sukupuolille annetut nimet ovat rakenteeltaan ja kuinka paljon tällaisia nimiä ylipäättään annetaan. Samoihin teemoihin paneutuu Sini Söyrinki työssään *Tytön, pojan vai kenen tahansa nimi? Harvinaisten nimien sukupuolen kokeminen* (2015). Hiukan vanhempaa tutkimusta edustaa Jaana Heinosen vuonna 2008 tekemä työ, joka selvittää nimiin liittyviä mielikuvia ja stereotyyppioita. Nimen herättämiin

mielikuvii keskittyy myös Saara Pirkola tutkielmassaan *Etunimien herättämät mielikuvat* (2012). Alueellista vertailevaa tutkimusta aiheesta on tehnyt Ripsa Kallinen (2018): Hän on selvittänyt sitä, minkälaisia mielikuvia pääkaupunkiseudun ja Pohjois-Karjalan asukkailla on 14 uudesta (2015 nimipäiväkalenteriin hyväksytyistä) nimestä ja miten mielikuvat eroavat toisistaan. Krista Ojalan pro gradu vuodelta 2017 keskittyy taas erilaisiin lapsille odotusaikana annettuihin niin sanottuihin työnimiin. Työnimet ovat tutkielman mukaan merkittävä osa koko nimenantoprosessia, johon usein liittyy monenlaisia ja monennäköisiä tekijöitä.

Vielä eräs kiinnostava yliopistollinen lopputyö on Maija Sartjärven pro gradu vuodelta 2011. Sartjärvi esittelee kahden etunimityypin yleistymistä ja suosionvaihtelua. Hän on keskittynyt kaksitavuisten *ija* ja *nja*-loppuisten naistennimien (esimerkiksi *Aija* ja *Anja*) syntymiseen, siihen miten näistä alun perin lempinimimuotteina käytetyistä päätteistä tuli suosittuja naistennimimalleja ja miten ne ovat tuotteliaita vieläkin. Sartjärvi aloittaa tutkimuksensa vuodesta 1870 ja selvittää nimenmuodostumista vuoteen 2009 asti. Hänen tutkimuksensa lähtee liikkeelle olettamuksesta, että nimi seuraa muotia samoin kuin esimerkiksi vaatteet. Historiasta nykypäivään voi nähdä, että tietynlaista kielellistä muotoa edustavilla nimillä on ajallinen suosionhuippunsa, ja muun muassa näitä Sartjärvi selvittää.

Minna Saarelma-Paukkalan nimi tuli esiin jo yllä mainitussa Helsingin Sanomien artikkelissa. Myös hän on tehnyt merkittävän uran nimistöntutkimuksen saralla ja julkaissut monia teoksia. Oman tutkimukseni kannalta yksi mielenkiintoisimmista hänen teoksistaan on *Etunimikirja. Suomalaiset nimitrendit 2000-luvulla*, joka nimensä mukaisesti avaa nykypäivän etunimistöä. Teoksesta nousee esiin vahvana se, että harvinaiset nimet ovat entistä yleisempiä, kun yksilöllisyyttä halutaan korostaa. Saarelma-Paukkala kiinnittää huomiota myös siihen, että nimenannossa on valtakunnallisesti hyvinkin paljon alueellista eroa. Tutkimukseni tarkoitus on selvittää tarkemmin, minkälaisia nämä erot ovat.

1.3 Tutkimustehtävät ja -aineisto

Aikaisemmat tutkimukset vahvistavat omaa näkemystäni siitä, että tänä päivänä nimenannossa on alueellisia eroja Suomessa. Tarkoitukseni on tutkimuksellani selvittää asiaa tarkemmin ja saada joko vahvistus epäilyksilleni tai osoittaa ne vääriksi.

Haluan pro gradu -tutkielmassani selvittää sitä, saavatko lapset erityyylisiä etunimiä sen mukaan, missäpäin Suomea heidän perheensä asuu. Jaan tutkimuksessani Suomen Etelä-, Itä-, Pohjois-, ja Länsi-Suomeen. Käytän jaon pohjana viimeisimpänä voimassa ollutta lääninjakoja (läänit

lakkautettiin kokonaan 2009) sillä muutoksella, että liitän Varsinais-Suomen läänin Etelä-Suomeen ja yhdistän Oulun sekä Lapin läänit Pohjois-Suomeksi. Jätän Ahvenanmaan läänin kokonaan tutkimukseni ulkopuolelle, koska läänin asukkaista 86,8 % (Ålands statistik och utredningsbyrå, befolkningen efterspråk 2000–2018, sähköinen lähde) on ruotsinkielisiä. Tarkastelen nimitilannetta pelkästään suomenkielisten nimien osalta, ja oletettavasti ruotsinkieliset nimet ovat Ahvenanmaalla huomattavasti suomalaisia käytetympiä, joten kyseisen alueen suosituimmat nimet eivät ole vertailukelpoisia muiden alueiden nimien kanssa. Käyttäessäni viimeisintä lääninjakoa aluejakoni pohjana saan Suomen luontevasti jaettua neljään osaan, joiden etunimistöä tarkastelen ja vertailen.

Haluan tutkimuksellani saada vastauksen muun muassa seuraaviin kysymyksiin:

- 1) Minkälaisia ensimmäisiä nimiä lapsille annetaan Suomen eri osissa?
- 2) Annetaanko lapsille erilaisia ensimmäisiä nimiä sen mukaan, missäpäin Suomea he asuvat?
- 3) Jos eri puolilla Suomea lapsille annetaan eri nimiä, niin miten alueet eroavat toisistaan tässä suhteessa?
- 4) Pystyykö annetusta ensimmäisestä nimestä päättämään lapsen asuinseudun?

Haluan lisäksi selvittää sen, mitkä nimet ovat minäkin vuonna olleet eri alueiden suosituimpia nimiä ja miten monta lasta koko väestöstä on saanut tällaisen nimen. Ovatko suosikkinimet suosittuja myös valtakunnallisesti? En kuitenkaan ota lainkaan käsittelyyn uniikinimiä enkä nimiä, joita on annettu 10 kappaletta tai vähemmän, jotta ketään yksittäistä henkilöä ei pysty aineistosta tunnistamaan.

Tutkimusmetodini on sekä kvantitatiivinen että kvalitatiivinen. Kvantitatiivisuus näkyy siinä, miten taulukoin annetut ensimmäiset nimet alueittain ja lasken nimien lukumäärät. Sijoitan nimet alueellisiin taulukoihin nimensajaan syntymäpaikan mukaan. Valitsen alueellisista taulukoista ne nimet, joita haluan vertailla. Lasken näiden nimien kohdalla myös sen, miten nimi suhteutuu koko maassa samana vuonna annettuihin suosituimpiin nimiin. Alueet, joihin Suomen jaan, ovat väestöllisesti eri arvoisia siten, että jollain alueella asuu huomattavasti enemmän ihmisiä kuin jollain toisella. Suhteuttamalla alueellisten nimensajien määrän koko maan väestöön saan selville sen, miten suosittu nimi on valtakunnallisessa mittakaavassa. Toimin näin jokaisen tutkittavan vuoden kohdalla. Kvalitatiivisuus toteutuu nimimäärien tulkinnassa ja vertailussa.

Tutkimuksen keskeisimpiä käsitteitä ovat nimistö tutkimus, ensimmäinen nimi, nimenanto, sekä alueellinen vaihtelu.

Tutkimusaineistona käytän Kotimaisten kielten keskukselta saatua etunimiaineistoa, joka on peräisin Väestörekisterikeskuksen tietokannasta. Suomessa syntyneiden lasten nimet tulee aina ilmoittaa Väestörekisterikeskukselle viimeistään kaksi kuukautta lapsen syntymän jälkeen. Sillä on siis hallussa tiedot kaikkien suomalaisten nimistä, mistä syystä se on ainoa lähde, josta saa kattavasti koko Suomea koskevat nimitiedot. Aineistoni koostuu 602 355:stä vuosina 2006–2017 Suomessa lapsille annetusta ensimmäisestä nimestä. Olen saanut aineiston käyttööni marraskuussa 2018. Tutkin alueittain 25 vuosittain annetuinta nimeä, koska uskoakseni tässä määrässä mahdolliset nimien erilaisuudet tulisivat jo esille, mutta määrä ei kuitenkaan ole liian suuri ajankäyttöä ajatellen. En erottele poikien ja tyttöjen nimiä, joten 25 vuosittain annetuimman nimen joukossa on vaihtelua siinä, kuinka monta tytön- ja kuinka monta pojannimeä kulloinkin listassa on. Satunnaisotannassa tutkin joka alueelta 20 nimeä kolmen vuoden välein niin, että tarkasteltavat vuodet ovat 2007, 2010, 2013 ja 2016. Nämä nimet poimin alueellisista nimilistoista, joissa mainitaan kaikki kyseisenä vuonna kyseisellä alueella annetut ensimmäiset nimet. Poimin nimet 5–25 nimen välein riippuen alueen kokonaisnimimäärästä, joten tässäkään metodissa poikien ja tyttöjen nimien määrät eivät välttämättä ole samoja. Olen rajannut aineiston koskemaan pelkästään äidinkieleltään suomenkielisiksi rekisteröityjä henkilöitä. Aineisto on jo tällä hetkellä laaja, ja muunkieliset nimet mukaan otettuna se olisi ollut liian laaja käsiteltäväkseni näin lyhyessä ajassa. Tällä tavoin pystyn keskittymään kunnolla ja kattavasti yhteen aihepiiriin. Osittain samasta syystä olen rajannut tutkimukseni ulkopuolelle myös toiset ja kolmannet nimet. Näiden nimien suosionvaihtelu on huomattavasti hitaampaa kuin ensinimien (Kiviniemi 2006: 182), joten niiden tutkiminen tässä yhteydessä ei ole mielekästä. Olisi toki ollut mielenkiintoista tutkia toisia ja kolmansia nimiä, miksei muunkielisiä etunimiäkin, mutta kuten jo totesin, aika ei riitä kaiken selvittämiseen. Jääköön nämä muiden tutkittaviksi.

Selvyyden vuoksi mainitsen, että käytän tutkielmassani runsaasti pelkästään *nimi*-sanaa tarkoittaessani *etunimeä*. Epäselvissä tapauksissa lauseyhteydestä pitäisi näkyä se, käytätkö *nimeä* tarkoittamassa *etunimeä* vai *nimeä* yleisellä tasolla.

Nimistöntutkimuksessa tutkittavana on aina nimi. Tutkin nimenomaan nimiaineistoa ja teen siitä päätelmiä. Tulen siten esittelemään aineistoa laajalti pro gradu -tutkielmassani. Tutkin kuitenkin ensimmäisiä nimiä, joita ei pysty jäljittämään keneenkään tiettyyn henkilöön. Esittelemässäni nimiaineistossa ei myöskään mainita keneenkään sukunimeä, joten ketään yksittäistä ihmistä ei voi aineistosta tunnistaa. Kuten jo mainitsin, olen tietosuojasyistä rajannut aineistoni ulkopuolelle uniikkinitimet sekä harvinaiset nimet, joilla on vähemmän kuin 11 kantajaa. Nimiaineiston luonteesta johtuen säilytän aineistoa huolellisesti ja varmistan, ettei muilla ole pääsyä siihen.

1.4 Tutkimuksen rakenne

Luvuissa 2 ja 3 keskityn teoriapohjan esittelyyn. Käyn seikkaperäisesti läpi sen, mikä on nimi, miksi niitä annetaan ja miksi ne ovat niin tärkeitä. Käyn läpi nimenantoa ja siihen liittyviä tekijöitä unohtamatta sitä, mitä Suomen laki sanoo sekä nimistä että nimeämisestä. Luon katsauksen etunimien historiaan Suomessa ja valaisen tämän päivän tilannetta. Perehdyn vielä nimien suosionvaihteluun ennen kuin kolmannessa kappaleessa esittelen tarkemmin ne neljä aluetta, joihin olen tutkielmassani Suomen jakanut. Selitän tarkemmin myös sen, miksi olen päätynyt tällaiseen aluejakoon.

Luvut 4 ja 5 on omistettu aineiston läpi käymiselle. Luvussa 4 tutkin alueita tarkemmin annetuimpien, harvinaisempien ja uniikkimien osalta. Teen selkoa siitä, mitkä ovat eri alueiden 25 suosituimpaa nimeä. Käyn alueet tarkkaan läpi aloittaen vuodesta 2006 ja etenen kronologisesti vuosi vuodelta aina vuoteen 2017 asti. Vertailen alueellisia tuloksia myös koko valtakunnan annetuimpien nimien kanssa neljän eri vuoden ajalta. Tarkastelen lisäksi etunimien kokonaismääriä ja niiden kehitystä tutkimusaikana. Luvun loppupuolella käyn läpi sitä, miten alueellisesti suosituimmat ja harvinaisimmat sekä uniikkimet nimet suhteutuvat kaikkiin alueella annettuihin nimiin. Vertailen koko luvun läpi alueellisia lukuja jonkin verran myös keskenään. Luvussa 5 kuvailen käyttämäni satunnaisotantamenetelmän tuloksia. Kerron, minkälaisia nimiä alueiden listoista satunnaisesti poimien valikoituu. Tarkastelen sitä, miten alueet eroavat näiden nimien suhteen toisistaan tai mitkä ovat niitä yhdistäviä tekijöitä. Tutkin menetelmällä alueellisia nimiaineistoja neljän eri vuoden ajalta.

Luvussa 6 kokoan kaikki tutkimustulokseni yhteen ja pohdin niiden merkitystä. Pohdin sitä, miksi tulokset ovat sellaisia kuin ovat ja miten tilanne tulee mahdollisesti kehittymään tulevaisuudessa. Kerron, mikä oli yllättävää, mikä taas ei. Esittelen myös mahdollisia jatkotutkimusaiheita.

2 Nimi ja nimenanto ennen ja nyt

Tässä luvussa kerron, mikä on nimi ja mihin sitä tarvitaan. Nimen merkityksestä kertoo nimilaki, joka määrää sen, minkälaisia nimiä voidaan antaa ja kuinka paljon. Nimilaki uudistuu tammikuussa 2019, ja kerron nimenantoon liittyvistä asioista niin kuin ne ovat uudessa laissa. Käyn kattavasti läpi etunimien historiaa ja nykypäivää Suomessa ja lopuksi esittelen yleisesti etunimien suosionvaihtelua ja siihen vaikuttavia tekijöitä.

2.1 Nimi ja nimenanto

Ihmisellä on tarve nimetä ympärillään olevia asioita, niin fyysisesti havaittavia kuin vain ajatuksen tasolla olevia. Nimiä annetaan kaikille ja kaikelle mahdolliselle. Yksilöinti eli identifioiminen ja inhimillistäminen eli personifioiminen ovat syitä siihen, miksi ihmisellä on tarve nimetä jopa elottomia asioita. Nimistöntutkimuksessa puhutaan erisnimestä eli *propriasta*, kun nimellä viitataan johonkin yhteen tiettyyn yksilöityyn, esimerkiksi henkilöön, ja yleisnimestä eli *appellatiivista*, kun viitataan johonkin yleisesti lajinsa edustajana (Ainiala ym. 2008: 20, 12). Tässä tutkielmassani käsittelem pelkästään ensin mainittua ja keskityn henkilönnimien eli antroponyymien tutkimukseen.

Nimi-sanan epäillään olevan ikivanha lainasana, jonka juuret ovat indoeurooppalaisessa kantakielessä. Sana esiintyy koko uralilaisessa kieliperheessä ja indoeurooppalaisissa kielissäkin hyvin samankaltaisena. (Ainiala ym. 2008: 12.) Kuten kieli, myös nimi on osa kulttuuria. Yhtään sellaista kulttuuria ei ole tavattu, jossa henkilönnimet ja nimenanto olisivat vieraita asioita. Henkilönnimiä voi siis hyvällä syyllä pitää universaaleina. Nimen avulla toisesta ihmisestä kertominen on huomattavasti vaivattomampaa kuin ilman sitä; jotta kuulija tietäisi kenestä puhutaan, pitäisi hänelle seikkaperäisesti kuvailla aiheena oleva henkilö (Saarelma-Paukkala 2017: 14–15). Tämä taas sotii niin sanottua helppouden periaatetta vastaan eli sitä, että ihminen pyrkii kaikessa toiminnassaan, myös puhumisessa, pääsemään mahdollisimman helpolla (Häkkinen 1998: 54).

Nimi on osa kantajansa identiteettiä ja persoonaa. Nimi tekee kantajastaan sen, joka hän on. (Ainiala ym. 2008: 19; Saarikalle–Suomalainen 2007: 8.) Joissain kulttuureissa ajatellaan, että lapsesta tulee persoona vasta nimenannon jälkeen. Nimellä voidaan ajatella olevan suuri vaikutus persoonallisuuteen, ja kaiman mukaan nimeäminen on yleistä. Siksi nimenvallintaan saatetaan

kiinnittää erityisen paljon huomiota. Länsimaisessa ajatusmaailmassa nimiin liittyviä uskomuksia on vähemmän, mutta esimerkiksi isovanhempien mukaan nimeäminen on yleistä. (Ainiala ym. 2008: 16, 19.) Isovanhempien voidaan ajatella jatkavan elämää lapsenlapsissaan. Nimi liittyy vahvasti tunteisiin, sillä nimeäminen kertoo aina siitä, mitä pidetään tärkeänä ja arvostetaan. Kaikki nimen saaneet ovat jollain tapaa merkityksellisessä asemassa. Usein oma nimi on ensimmäisiä sanoja, joita lapsi oppii, joten siihen muodostuu väistämättä vahva tunneside. (Kiviniemi 2006: 14.) Tietty nimi herättää tietynlaisia tunteita. Samoin jotenkin merkityksellisen nimen kuuleminen saa kuulijassa aikaan tietynlaisen mielikuvan syntymisen. Jos nimi yhtäkkiä vaihtuu, putoaa kuulija ikään kuin tyhjän päälle. Hän joutuu rakentamaan kaikki nimeen liittyvät tunteet ja mielikuvat uudelleen. (Ainiala ym. 2008: 16–17.)

Toisaalta nimeen ja nimeämiseen vaikuttavat paljon myös kulttuuriset tekijät. Nimi yksilöi kantajansa, ja sen avulla kuulija voi joissain kulttuureissa tehdä päätelmiä esimerkiksi kantajansa sosiaalisesta asemasta yhteisössä. *Lähiönimi* on termi, joka Suomessa ei ole (vielä) levinnyt tutkimuskäyttöön, mutta esimerkiksi Ruotsissa se on yleisesti käytössä nimistöntutkimuksessa. Tutkimustulokset antavat viitteitä siitä, että maissa, joissa sosiaalinen luokkajako on selvästi nähtävissä, annetaan erilaisia nimiä sen mukaan, mihin sosio-ekonomiseen luokkaan antajat kuuluvat. Heikommin koulutetut ja matalapalkkaiset vanhemmat antavat lapsilleen useammin erikoisia, muodikkaita etunimiä, kun taas luokka-asteikossa ylempänä olevat suosivat perinteisempiä nimiä. Ensin mainitut ovat lähiönimiä. Suomessa tällaisia ovat esimerkiksi nimet, joissa suomalainen foneemi korvataan vieraskielisellä, kuten *Nico* ja *Janica*. (Pajari 2015.) Nimeen voi sisältyä paljon muutakin tietoa, joka ei kyseistä kulttuuria tuntemattomalle ehkä välittyisi. Sosiaalisen aseman lisäksi etunimi saattaa paljastaa kansallisuuden, äidinkielen ja uskonnollisen vakaumuksenkin. Etunimen valinta on pitkälti arvokysymys joissain kulttuureissa. Vanhemmat haluavat antaa lapselleen nimen, joka on heidän mielestään arvokas. He haluavat varmistaa sen, että lapsi pääsee yhteisön jäseneksi ja pysyy sellaisena. Nimi paljastaa usein myös yksilön aseman yhteisössä. Yhteisöllistä kuria ylläpitämään taas syntyvät erilaiset pilkkanimet, joiden tarkoitus on palauttaa pilkankohde takaisin ”ruotuun”. (Ainiala ym. 2008: 19.)

Nimenantoperusteiden voi sanoa olevan vähintäänkin moninaiset. Aina ei välttämättä pysty nostamaan yhtä tiettyä nimervalintaperustetta, vaan ne saattavat hyvin vaikuttaa päällekkäinkin, mutta yleisellä tasolla niitä voi yrittää luokitella. Vielä 1800-luvulla etunimi valittiin usein suvun piiristä, mutta tapa on alkanut jäädä pois. Nykyään yksilöllistä nimenantoa pidetään huomattavasti tärkeämpänä. Se ei kuitenkaan estä nimeäystä perheen lapsia esimerkiksi samalla alkukirjaimella, äänneyhdistelmällä tai merkityksellä. Tällöinkin voidaan puhua tietynlaisesta yhteisöllisyydestä. Tärkeää on kuitenkin mieltymys nimeen, sen pitäminen kauniina ja miellyttävänä. Joillekin

vanhemmille nimen kielellinen ilmaus merkitsee paljon: omalle lapselle halutaan antaa nimi, jonka merkitys on tarkkaan selvitetty. Etunimen merkitys ei useinkaan ole vähäpätöinen asia, vaan vanhemmat haluavat lapsen etunimen heijastavan heidän omaa arvomaailmaansa. (Saarelma 2007: 11–12.) Etunimellä saattaa myös olla henkilöesikuva. Se voi olla esimerkiksi tämän hetken suosituin artisti, olympiatason huippu-urheilija, Finlandia-voittaja tai yksinkertaisesti jollain tapaa vaikutuksen tehnyt opettaja, työkaveri, naapuri, ystävä tai vaikkapa kummi. Tärkeää kuitenkin on, että nimi ei herätä epämiellyttäviä mielikuvia. Jos esikuvan nimi on sellainen, jonka nimenantajat mieltävät kuuluvaksi tietyn tyyliselle tai tietynikäiselle ihmiselle, nimeä tuskin annetaan omalle lapselle. Joillekin nimervalinta voi taas olla kiinni niinkin yksinkertaisesta asiasta kuin siitä, löytyykö nimi nimipäiväkalenterista. (Saarelma-Paukkala 2017: 43, 137–143.)

Koska nimet ovat tärkeä osa yhteiskunnallista kanssakäymistä, on niistä säädetty laeissa ja asetuksissa. Suomen ensimmäinen etunimilaki astui voimaan 1946 (Saarelma-Paukkala 2017: 17). Tammikuussa 2019 voimaan astui uusi nimilaki, joka korvasi edellisen vuodelta 1991 peräisin olevan lain. Nyt käytössä olevan nimilain mukaan jokaisella henkilöllä tulee olla vähintään yksi etunimi, joka tulee ilmoittaa maistraattiin viimeistään kolmen kuukauden kuluttua syntymästä. Enimmillään etunimiä voi nykyisen lain mukaan olla neljä, edellinen laki salli korkeintaan kolme nimeä. Etunimen tulee olla niin sanotusti sukupuolen mukainen eli tytölle ei saa antaa pojan nimeä eikä pojalle tytön nimeä. Etunimi ei myöskään saa olla merkitykseltään sopimaton. Vanhasta vuoden 1991 laista poiketen nykyinen nimilaki sallii myös etunimet, jotka eivät kirjoitusasultaan tai muodoltaan ole kotimaisen nimikäytännön mukaisia. Nyt painotetaan vakiintuneisuutta, mikä tarkoittaa sitä, että nimi tulee olla käytössä vähintään viidellä elossa olevalla samaa sukupuolta olevalla henkilöllä, vaikka nimi ei olisikaan vakiintunut juuri tälle sukupuolelle. Vakiintuneisuuden tarkastelussa pohjana toimii suomalainen väestötietojärjestelmä, johon kaikki käytössä olevat etunimet on tallennettu. Näiden nimien perusteella voidaan päättää, onko jonkin etunimen muodossa, sisällössä tai kirjoitusasussa jotain sellaista, mikä estää sen hyväksymisen etunimeksi. Uusi laki mahdollistaa myös sen, että etunimeksi voi antaa nimen, joka joillain voi olla käytössä sukunimenä. Tällainen nimi ei kuitenkaan saa olla ”ilmeisen sukunimityyppinen”. (Finlex.fi; Syrjänen 2018; Paikkala 2019.) Tämä tarkoittaa sitä, että esimerkiksi *nen-* ja *la-*loppuisia sekä paikannimityyppisiä nimiä pidetään luonteenomaisesti sukuniminä, jolloin niitä ei hyväksytä etunimiksi.

Nimeä on mahdollista myös muuttaa. Etunimen saa vaihtaa kerran omalla ilmoituksella, mutta jo toisella kerralla nimilautakunnalta tulee saada hyväksyntä nimenvaihdokselle. Nimilaki ei muuten rajoita etunimen vaihtamista: ensimmäisen nimensä saa vaihtaa niin monta kertaa kuin haluaa. Ongelmia aiheutuu kuitenkin silloin, jos pienen lapsen nimeä halutaan useasti muuttaa. Tästä

voidaan katsoa aiheutuvan haittaa lapsen identiteetin kehittymiselle, joten nimilautakunta hyvin todennäköisesti vastustaa nimen vaihtamista tällaisessa tapauksessa. (Saarelma-Paukkala 2017: 136.)

2.2 Etunimien historia ja nykypäivä

Muinaissuomalaisten nimenkäyttötavat ovat hämärän peitossa, koska kirjallisia lähteitä ei ole. Lähisukukieliä tutkimalla on kuitenkin voitu tehdä jonkinlaisia päätelmiä siitä, minkälaisia nimiä Suomessa on muinoin käytetty. Todennäköisesti käytössä oli vain yksi etunimi, joka sai rinnalleen lisänimen silloin tällöin. Itämerensuomalaiselle nimistölle luonteenomaista oli muun muassa rakkaus, hyvyys ja toivo. Itämerensuomalaisten nimien katsotaankin olleen ”positiivisempia” kuin germaanisen nimistön, jota leimasi sotaisuus. Myös luonto tuli vahvasti esille etunimissä. Ensimmäiset kirjalliset lähteet suomalaisista nimistä ovat 1300-luvulta. Nimistötutkimusta helpottaa kuitenkin oikeastaan vasta 1500-luvulta lähtien pidetyt veroluettelot sekä kirkonkirjat, joita on kirjallisena saatavana 1600-luvulta lähtien. Kristilliset nimet olivat jo 1300-luvulla rantautuneet uskon myötä Suomeen ja levinneet pikkuhiljaa koko maahan ja lopulta syrjäyttäneet viimeisetkin omakieliset nimet kokonaan. Aluksi kristillisiä nimiä käytettiin alkuperäisessä asussaan, mutta suurin osa niistä kansankielistyi myöhemmin. Keskiajalla käytössä yleistyivät myös kuvailevat, ammatin tai asuinpaikan ilmaisevat lisänimet, kuten *Nicki Rapareisi* ja *Peer Seppä*. (Saarelma-Paukkala 2017: 17–19, 20–22.)

Kristinusko leimasi vahvasti nimenantoa 1500- ja 1600-luvulla ja nimien lähteenä toimi katolinen pyhimyskalenteri. Pyhimysnimiin liittyvät monet nykypäivänkin kansanomaiset sanonnat. 1700-luvulla pyhimyksenimien määrä kuitenkin alkoi vähentyä. Ensimmäinen suomenkielinen almanakka julkaistiin tuolloin ja siinä Raamatun nimiä oli jo enemmän. Myöhemmin almanakkaan lisättiin myös Ruotsin hallitsijaperheen ja ajan muotiniimiä. Uskon merkitys väheni ja latinankieliset nimet muutettiin ruotsinkielisiksi. (Saarelma-Paukkala 2017: 23–24.)

1800-luvun nimikäytäntöä leimaa nimien kansainvälistyminen, mutta myös suomalaistuminen. Suomen hallitsijaksi nousi vuosisadan alussa Venäjä ja venäjänkielisten nimien määrä lisääntyi. Almanakkaan lisättiin eurooppalaisia muotiniimiä ja varsinkin naisten nimien määrä lisääntyi ja tarjonta monipuolistui. Kansallisuusaate sai yhä enemmän kannattajia ja sitä myöten myös suomalaiset nimet kokivat uuden nousun. Lapsille haluttiin antaa suomalaisia nimiä, joten niitä ruvettiin kehittelemään lisää sekä suomenkielen pohjalta että ulkomaisia nimiä kääntämällä. (Saarelma-Paukkala 2017: 25–26, 28.)

1700-luvulla Suomessa alkoi Ruotsin mallin mukaan levitä tapa antaa useampia etunimiä. Tapa otettiin ensin käyttöön ylemmissä yhteiskuntaluokissa, mutta vähitellen se alkoi levitä ja oli käytössä jo koko maassa. Ensin vain tytöt alkoivat saada toisen etunimen, mutta myöhemmin sellainen alettiin antaa myös pojille. 1900-luvun alkuun tultaessa kaksi nimeä oli jo 80 prosentilla lapsista ja tapa antaa kolme nimeäkin yleistyi pikkujoukko. (Saarelma-Paukkala 2017: 27.)

1900-luvun alussa tehtiin kokonaisvaltainen nimipäiväkalenterin uudistus. Kalenterista muun muassa poistettiin 150 pyhimysnimeä kokonaan. 20 vuotta myöhemmin 1929 tehtiin seuraava suuri uudistus ja kalenteriin lisättiin jälleen uusia nimiä. Ruotsinkieliselle väestölle suunniteltiin ja julkaistiin samana vuonna oma nimipäiväkalenteri, joten suomenkielinen sai keskittyä pelkästään suomenkielisiin etunimiin. (Saarelma-Paukkala 2017: 29–30.)

Saarelma-Paukkalan (2017: 34) mukaan suomalaisessa etunimistöissä on 1800-luvun loppupuolelta meidän päiviimme asti ollut eniten ”vierasperäisten nimien suomalaistuneita asuja, niihin pohjautuvia puhuttelunimiä ja lyhennyksiä”. Vaikka omakielisten nimien suosio oli alkanut kasvaa 1800-luvun lopulla ja 1920–1940-luvuilla syntyneet lapset saivat niitä eniten, niiden suosio alkoi kuitenkin vuosisadan kuluessa hiipua. Tyypillistä 1900-luvun etunimistöille on ollut moninimisyys ja valtaosa lapsista onkin saanut vähintään kaksi etunimeä. (Saarelma-Paukkala 2017: 34–35, 37.) Etunimet voidaan jakaa yleisyytensä perusteella joko ensi- tai jälkinimiin (ensimmäinen etunimi ja jälkimmäinen etunimi): yli puolet kummankin ryhmän nimistä esiintyy vain omassa ryhmässään (Kiviniemi 2006: 23). Ensinimet ovat tyypillisesti yksi- tai kaksitavuisia, jälkinimet taas useampitavuisia (Saarelma-Paukkala 2017: 38). Keskityn omassa tutkielmassani kuitenkin vain ensimmäisiin eli ensinimiin, joten en käsittele jälkinimiä sen enempää.

Erilaisten nimien lukumäärä on kasvanut huomattavasti 1900-luvulla. Kiviniemi (2006: 21) määrittelee *erilaisen* tarkoittavan ”kaikkia eri tavoin kirjoitettuja nimiasuja”. Hänen mielestään nimen kirjoitusasu on paras määritelmän lähtökohta, koska tällöin ääntäminen ei vaikuta siihen, määritelläänkö kaksi nimeä samoiksi vai eri nimiksi. Määrittelemistä vaikeuttaisi huomattavasti, jos kuulisimme jonkun sanovan esimerkiksi nimet *Pia* ja *Piia*, koska pitäisimme niitä yhtenä ja samana nimenä äänneasun perusteella. Kirjoitettuna kuitenkin huomaamme, että ne kirjoitetaan eri tavoin, joten kyseessä on siis kaksi erilaista nimeä. (Kiviniemi 2006: 21–22.) Käytän tässä tutkielmassani Kiviniemen määritelmää *erilaisesta*.

Paljon eroa on ollut myös siinä, kuinka paljon nimiä on kaiken kaikkiaan vuosittain annettu. Etunimien lukumäärä pysyi suhteellisen tasaisena 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla, mutta nimien määrä alkoi kuitenkin kasvaa tytoilla 1960- ja pojilla 1970-luvun alusta lähtien. Tyttöjen nimissä kasvua on ollut jopa enemmän kuin poikien nimissä. Vuonna 1982 Suomessa oli käytössä

yhteensä noin 34 000 erilaista etunimeä. Laskuissa oli otettu huomioon kaikki vuonna 1965 elossa olleet ja sen jälkeen syntyneet suomenkieliset Suomen kansalaiset. Vuonna 2006 nimien määrä oli kasvanut jo 50 000:een. (Kiviniemi 2006: 33–35, 22–23.) Ja vuonna 2017 lukumäärä oli kohonnut huimaan 120 502 etunimeen (Saarelma-Paukkala 2017: 89). Huomion arvoista on myös nimien jakaantuminen todella suosittuihin ja vähemmän suosittuihin. 1900-luvulla miehillä 1 000 yleisintä nimeä kattoi 98,7 prosenttia kaikista miehistä ja naisilla tuhat yleisintä nimeä riitti 97,6 prosentille kaikista naisista (Kiviniemi 2006: 26.) Suosituimmat nimet olivat siis todella suosittuja.

Nimien määrän nousu vain kiihtyi, mitä lähemmäs vuosituhannen vaihdetta tultiin. Varsinkin 1980-luvun alkupuolelta 10 vuotta eteenpäin tyttöjen nimien määrä nousi hurjaa vauhtia, mutta tasaantui sen jälkeen hiukan, kunnes 2000-luvun alussa molempien sukupuolien etunimien kasvukäyrä lähti jälleen hurjaan nousuun. Myös uniikkimien määrä on lisääntynyt samaa tahtia. (Kiviniemi 33–35.) Kiviniemen (2006: 36) mukaan niiden määrä on kaksinkertaistunut 1980-luvun alusta 20 vuoden aikana, vaikka syntyneiden määrä on laskenut.

1900-luvun ilmiönä voisi mainita vielä yhdysnimien syntymisen. Kaksiosaisia puhuttelumuotoja käytettiin Suomessa jo 1800-luvulla ja viralliseen nimistöön ne päätyivät vuosisadan loppupuolella. Yleisempiä tällaiset nimet olivat ensin naisilla. Ensimmäinen todella yleinen yhdysnimi oli *Anna-Liisa* 1930-luvulla. Aluksi yhdysnimiä muodostettiin vain muutamista, hyvin stereotyyppisistä nimistä, mutta myöhemmin syntyi tapa yhdistellä nimiä ennakkoluulottomasti. 1980-luvulla suosikiksi nousivat *Anna-*, *Hanna-* ja *Sanna-*alkuiset yhdysnimet, esimerkiksi *Hanna-Kaisa*. Poikien yhdysnimien yleistymisen alkoi vasta 1900-luvun puolivälissä, ja ensimmäinen suosikkinimi oli *Veli-Matti*. Iso osa poikien yhdysnimistä onkin ollut *Matti-* ja *Pekka-*loppuisia. 1980-luvulla vastaavasti paljon annettuja nimiä olivat *Jani-*, *Niko-* ja *Sami-*alkuiset ja *Petteri-*loppuiset nimet, esimerkiksi *Sami-Petteri*. Yhdysnimien suosio on kuitenkin laskenut 1990-luvulta lähtien, mitä on yritetty selittää yksilöllisyyden etsimisellä: Yksilöllisyys ei enää näy tavallisissa yhdysnimissä vaan uniikkimissä, joiden suosio on noussut koko 2000-luvun. (Saarelma-Paukkala 2017: 40–42.)

2000-luvun nimenantoa leimaa vahvasti kansainvälisyys. Suomeen on muuttanut vieraskielistä väkeä viime vuosina niin paljon, että heitä on jo enemmän kuin ruotsinkielisiä. Vuonna 2016 vieraskielisten osuus koko väestöstä oli 6,5 %, kun ruotsinkielisten oli 5,3 %. Maamme etunimistö on vieraskielisten henkilöiden myötä monipuolistunut. Myös suomenkieliset ovat antaneet lapsilleen yhä enemmän vierasasuisia nimiä, joita on lainailtu muun muassa kansainvälisestä mediasta sekä populaarikulttuurista. (Saarelma-Paukkala 2017: 58.) Ei ole mitenkään harvinaista, että naapurissa saattaa asua rap-artisti Cheekin eli Jare Tiihosen mukaan nimetty pikkuinen *Jare-poika* tai Nylon Beat -tyttöduon toisen osapuolen, soolouralle lähteneen Erin Koiviston mukaan

nimetty *Erin*-tyttö. Lisääntynyt matkailu ja ulkomailla asuminen ovat myös osaltaan lisänneet kansainvälisyyttä etunimistöömme (Saarelma-Paukkala 2017: 58).

Tyttöjen nimissä on sadan viime vuoden aikana tapahtunut enemmän muutoksia kuin poikien nimissä. 2000-luvulla syntyneet tytöt ovat saaneet etunimensä 13 943 erilaisen nimen joukosta, kun pojilla vastaava luku on 10 078. Melkein 4 000 nimen eroa selittää se, että pojille annetaan useammin perinteisempiä ja yhtenäisempiä etunimiä kuin tytöille. Myös nimimuoti heijastuu enemmän tyttöjen kuin poikien nimiin. (Saarelma-Paukkala 2017: 65.) Saarelma-Paukkalan (2017: 43) mukaan nimimuoti vaihtelee noin sadan vuoden sykleissä. Kokonaan uusien etunimien rinnalle ovat tällä vuosituhanella tulleet siis monet aiempien sukupolvien uudelleen käyttöön otetut etunimet. Tällaiset uusvanhat nimet, joita nykylasten vanhempien omat isoiso- tai isoisoisovanhemmat saivat, kuulostavat vanhempien korviin uusilta, eikä niihin useinkaan liity epämiellyttäviä mielikuvia. Myös kokonaan uusien nimien rinnalle ovat nousseet vain kerran annetut uniikinimet, joiden lukumäärä on noussut hurjaa tahtia. Uniikinimet kattoivat kaikista 2000–2016 annetuista nimistä melkein kaksi kolmasosaa. (Saarelma-Paukkala 2017: 77–78, 67.)

Annettujen nimien lisääntynyt lukumäärä kertoo myös harvinaisten nimien suosion noususta. Tällaisia nimiä ovat harvinaiset yhdysnimet, joiden luomista leimaa mielikuvituksen vilkas käyttö (esimerkiksi *Wiima-Stiina* ja *Jemi-Setri*). Myös muiden nimien mallin mukaan voi luoda uusia nimiä. Esimerkiksi nimi *Reetta* on toiminut nimimallina *Meetta*-nimelle. Kolmas ryhmä, johon harvinaiset etunimet voidaan jakaa, on suomenkieliset uudisnimet. Monet näistä ovat luontoaiheisia, kuten *Vadelma* ja *Timjami*, tai muuten kauniiksi ja herkiksi miellettyjä (erityisesti tytöille annettavat nimet) tai voimakkaita ja reippaita (erityisesti pojille annettavat nimet). Lisäksi 2000-luvun etunimistössä esiintyy harvinaisia ulkomaisia nimiä. Usein näiden kantajien jompikumpi vanhempi on ulkomaalaistaustainen, mutta nimenantamisen motiivina voi kuitenkin olla vain myös halu antaa lapselle erikoinen nimi. Tällaisia nimiä ovat esimerkiksi *Barbie* ja *Tatenda*. (Saarelma-Paukkala 2017: 92–97.)

Suomalaiset etunimet eroavat yleensä selvästi toisistaan siinä, ovatko ne naisten vai miesten nimiä. Joskus nimenhaltijan sukupuolen voi päätellä nimen merkityksestä tai äänneasusta, esimerkiksi *kki*-loppuiset nimet ovat usein naisten nimiä (*Tuulikki*). Suomen kielessä tässä on kuitenkin monenlaisia poikkeuksia, joten täysin varma nimien sukupuolesta ei voi olla. Yleisemmin nimet vain ovat vakiintuneet joko miesten tai naisten nimiksi. Suomalaisessa etunimistössä on kuitenkin jonkin verran myös nimiä, joita on jo 1800-luvulla annettu niin pojille kuin tytöille. 2000-luvulla tällaisten nimien merkitys on kuitenkin kasvanut. Antti Leinon tutkimuksen mukaan tämänhetkinen tilanne muistuttaakin hyvin paljon 1900-luvun alun tilannetta, jolloin myös tuli käyttöön paljon uusia niin sanottuja sukupuoleettomia nimiä (Laurinolli 2014). Nimen valinnan taustalla saattaa olla vain ajatus

mahdollisimman kauniista nimestä, jonka vanhemmat mieltävät omalle pojalleen tai tyttärelleen sopivaksi. Toiset vanhemmat mieltävät esimerkiksi *Naava*-nimen *a*-loppuisena tytön nimeksi, kun taas toiset nimen merkityksen perusteella pojan nimeksi. Nimen valinta saattaa olla myös tietoinen halu antaa lapselle sukupuoleton nimi ja samalla kyseenalaistaa sukupuolijärjestelmää. (Saarelma-Paukkala 2017: 98–101.) Leinon 2011 tekemän kyselyn mukaan nimen liittyminen oikeaan sukupuoleen koettiin kuitenkin tärkeäksi (Laurinolli 2014).

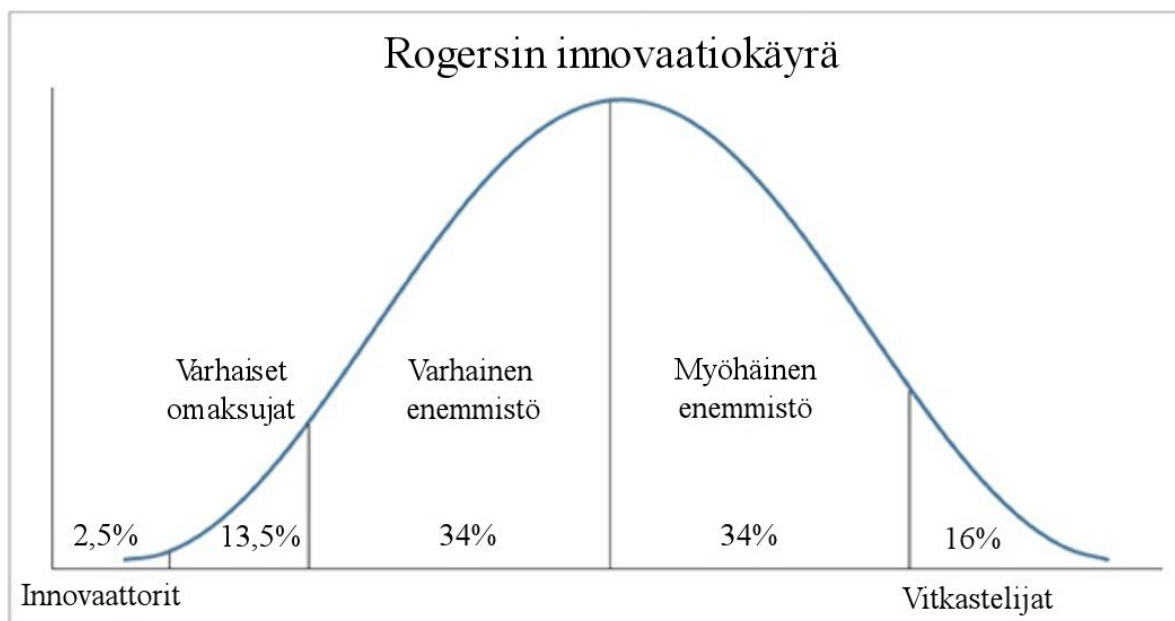
Nykyään lapsi saa myös yhä useamman nimen. Sata vuotta sitten kaksi nimeä sai 80 % lapsista, kun vuonna 2016 enää hiukan reilu puolet kaikista nimensaaneista. Sen sijaan kolmen nimen antaminen on yleistynyt ja vuonna 2016 niitä sai jo noin 45 % kaikista lapsista. Samoin ennen niin yleinen tapa antaa lyhyitä yksi- tai kaksitavuisia etunimiä on saanut rinnalleen kolmetavuiset ensimmäiset nimet. Aikaisemmin niitä on suosittu pääasiassa vain toisena tai kolmantena nimenä. (Saarelma-Paukkala 2017: 67; Kiviniemi 2006: 60.)

2.3 Etunimien suosionvaihtelu

Nimet ovat muotia ja verrattavissa mihin tahansa muoti-ilmiöön. Uudet nimet omaksutaan käyttöön samalla tavoin kuin muutkin innovaatiot, ja niiden yleistyminen näkyy tilastoissa jyrkästi ylöspäin nousevana käyränä, joka saavuttaa lakipisteensä ja kääntyy taas lähes yhtä jyrkkään laskuun. Suosion vähenemisen saa aikaa nimen runsas yleistyminen. (Kiviniemi 2006: 169.) Kuten jo aiemmin todettiin, nykyään lapselle halutaan usein antaa yksilöllinen ja uudenoloinen nimi. Kiviniemen (2006: 68) mukaan ihmisillä on eräänlainen sosiaalinen vaisto, jonka avulla he keksivät alitajuntaisesti senhetkisen nimimuodin mukaisen nimen. Mutta koska ympärillä on muitakin nimenantajia, joilla on samat motiivit, saattaa käydä niin, että hetken päästä harvinaiseksi ajateltu nimi ei olekaan enää niin harvinainen (Saarelma-Paukkala 2017: 44).

Amerikkalainen Everett M. Rogers on vuosikymmeniä tutkinut muoti-ilmiöiden etenemistä, ja hän julkaisi ensimmäisen kirjansa aiheesta jo vuonna 1962. Tässä *Diffusion of Innovation* -teoksessa hän kertoo kehittämästään diffuusioteoriasta, jota voidaan soveltaa myös etunimien suosion etenemisen selvittämiseen. Rogersin (1995: 10) mukaan jonkin uuden asian leviäminen vaatii ensinnäkin uuden asian eli innovaation. Toiseksi tarvitaan sosiaalinen verkosto ja kommunikaatiokanava, jonka kautta uusi asia saadaan siitä tietämättömien ulottuville. Lisäksi leviäminen vaatii vielä aikaa. (Rogers 1995: 10.) Ihmiset voidaan hänen mukaansa jakaa eri ryhmiin sen mukaan, miten he uutuuden omaksuvat. Etunimen varhaiset omaksijat aloittavat koko prosessin. Heitä on koko mitattavasta väestä 16 %. Tähän ryhmään kuuluvat innovaattorit, joita kuitenkin on kaikkein vähiten (noin 2,5 %) koko omaksujaväestä. Seuraavaksi suurimmat ryhmät

ovat varhainen ja myöhäinen enemmistö (molemmat 34 %). Ensin mainittu joukko arvioi tarkkaan ennen kuin omaksuu uuden asian. Jälkimmäistä ryhmää leimaa vahva epäily ja asia omaksutaankin vasta, kun se on jo yleisesti hyväksytty. Innovaation omaksujien määrä kasvaa koko ajan näiden kahden ryhmän väliselle rajalle asti, joka sijaitsee innovaatiokäyrän huipulla, ja alkaa sen jälkeen laskea. Viimeisimpänä ryhmänä ovat vitkastelijat, jotka omaksuvat kyseessä olevan asian vasta, kun sen suosio on jo reilusti laskenut. Tähän ryhmään kuuluu väkeä saman verran kuin varhaisiin omaksujiin (16 %). (Rogers 1983: 248–250.)

KUVIO 1. Rogersin innovaatiokäyrä.

Suosion noususta ja laskusta voi piirtää aaltomaisen innovaatiokäyrän, josta suosion huippuvuodet on helppo selvittää (ks. Rogersin innovaatiokäyrä). Mutta nimikäyrissäkin on eroja. Muotiniemien antamista kuvaa jyrkästi korkealle ylösnouseva käyrä, joka tulee takaisin alas suhteellisen nopeasti. Perinteiset nimet sen sijaan pitävät aina suosionsa jossain määrin. Tämä näkyy usein maltillisemmin nousevana ja laskevana käyränä, joka ei missään kohtaa häviä kokonaan näkyvistä. Perinteisten nimien suosio perustuu pitkälti siihen, että niiden koetaan juurruttavan kantajansa paremmin sukuun tai yhteisöön, sillä usein esimerkiksi joku isoisovanhemmista on kantanut tai kantaa samaa nimeä. (Kiviniemi 2006: 169–170.) Aiemmin mainittiinkin, että puhutaan noin sadan vuoden sykleistä, kun on kyse etunimien suosioonoususta. Leinon mielestä voi hyvin puhua vielä lyhyemmistä, 70 vuoden sykleistä. Hänen mukaansa riittävä aika nimen nousemiselle uudelleen suosioon on, kun kaksi sukupolvea on mennyt. (Ala-Mettälä 2014.) Perinteisillä nimillä suosion huippujen väli voi olla tätäkin lyhyempi, 35–50 vuotta (esimerkiksi *Anna* ja *Jaakko*). Tällaisia nimiä ei kuitenkaan ole montaa. Näille niin sanotuille ikivihreille nimille on kuitenkin ominaista se, että jos ne eivät itse

juuri kyseessä olevalla hetkellä ole suosiossa, niin jokin niiden nimivariantti on. Esimerkkinä mainittakoon *Anna*-nimeen pohjautuvat *Anja*, *Anu* ja *Anni*, joita on suosittu eri aikoina pitkin 1900-lukua. (Kiviniemi 2006: 38, 17–18.) Vanhoista nimistä uudelleen suosioon nousevat todennäköisimmin kuitenkin ne, jotka aikanaan olivat jopa harvinaisia. Tällaiset nimet tuntuvat antajistaan uudemmilta ja muodikkaammilta kuin vanhat muotiniimet. (Saarelma-Paukkala 2017: 48.)

Vaikka muotiniimen elinkaari on suhteellisen lyhyt, haluavat jotkut vanhemmat siitä huolimatta nimetä lapsensa vain ja ainoastaan muodin mukaisesti. Heille tärkeämpää on tunne joukkoon kuulumisesta. (Saarelma-Paukkala 2017: 44–45.) Tällaisesta hyvänä esimerkkinä on *Sari*-nimien yleistymisen 1960-luvulla. Suosionsa huipulla *Sariksi* nimettiin jopa 7,4 tyttöä sadasta. Vastaavanlainen suosikkiniimi pojilla oli *Mika*, jonka suosionhuippu osuu samoihin aikoihin. Tämänpäivän suosikkiniimet eivät kuitenkaan enää pääse näihin huippulukemiin. Vuosituhannen loppuun tultaessa eniten annettujen nimien osuus oli pudonnut jo alle kahteen prosenttiin. (Kiviniemi 2006: 24–25.) Ja nyt 20 vuotta myöhemmin määrän voi ajatella olevan vielä pienempi.

Teknologia on mahdollistanut sen, että nimistä, niin kuin muistakin asioista, saadaan paljon enemmän ja nopeammin tietoa kuin ennen. Internetistä vanhempien on helppoa löytää esimerkiksi mitä erilaisempia nimilistoja oman lapsen etunimen valinnan avuksi (Vilkuna 2005: 22). Media on tullut lähemmäs ihmistä, ja mediajulkisuus vaikuttaa myös etunimen suosioon. Julkisuuden henkilöiden nimet toimivatkin usein suosikkiniimien lähteinä. (Saarelma-Paukkala 2017: 45.) Missään päin Suomea ei ole nykyään lainkaan tavatonta, että naapurissa saattaa asua *Jare*, *Erin* tai *Robin*. Mallia otetaan myös muista kiinnostuksen kohteista, joista tänä päivänä helposti saadaan uutta tietoa internetin kautta. Etunimimallina voi olla juuri tämän hetken huippu-urheilija tai suositun kirjasarjan hahmo. Kirjallisuus ja muu kulttuuri antavat myös osansa ehtymättömään etunimivarantoon. Tästä hyvänä esimerkkinä ovat 1950–1960-luvulla julkaistut *Tiina*-kirjat, jotka nostivat *Tiina*-nimien ennennäkemättömään suosioon ympäri Suomen. (Saarelma-Paukkala 2017: 45.)

Etunimien suosioon perustuvat innovaatiokäyrät kertovat etunimien ajallisesta vaihtelusta, mutta nimillä voi olla myös alueellista vaihtelua. Vielä sata vuotta sitten oli yleistä, että jokin nimi yleistyi yhdellä alueella, mutta muualla sen suosio oli vaatimatonta. 1900-luvun kuluessa alueelliset erot ovat kuitenkin tasoittuneet. Sama koskee myös ajallisia ja määrällisiä eroja. (Kiviniemi 2006: 176.) Vuosituhannen vaihteen muotiniimet ovat samaan aikaan muuttuneet muotiniimiksi ympäri Suomen, minkä on ajateltu johtuvan median nopeasta kehittämisestä ja leviämisestä (Saarelma-Paukkala 2017: 48).

Etunimien suosioon vaikuttavat monet tekijät. Kiviniemi (2006: 65) nimeää merkittävimmiksi muutoksiksi 1900-luvun nimenantokulttuurissa vuosisadan loppupuolen kasvaneen moniarvoisuuden ja yhä harvinaisempien etunimien antamisen. Uniikinimien määrä on entisestään lisääntynyt 2000-luvulla, mutta suosituimpien nimien listoilta niitä on turha etsiä. Yhteisöllisyys on sadassa vuodessa vaihtunut yksilöllisyydeksi.

3 Suomen neljä aluetta ja niiden väestö

Tässä luvussa kuvailen tarkemmin alueita, joihin olen tutkimuksessani kotimaani jakanut. Selvitän, miksi olen tehnyt tällaisen jaon ja mihin se perustuu. Sen jälkeen käyn yksitellen alueet läpi ja kerron niistä sekä niiden väestöstä tarkemmin.

Suomessa on 5,5 miljoonaa asukasta, jotka ovat levittäytyneet ympäri maan. Tiheintä asutus on kuitenkin Etelä-Suomessa ja mitä pohjoisemmas mennään, sitä harvemmassa on asuinrakennuksia. Pääkaupunkiseudulla (Helsinki, Espoo, Vantaa ja Kauniainen) asuu jopa 1,1 miljoonaa ihmistä. Muita suuria kaupunkeja ovat muun muassa Tampere, Oulu, Turku, Jyväskylä ja Lahti. Tilastokeskuksen tietojen mukaan 80 % Suomen väestöstä asuu taajamissa, joita on kuitenkin vain alle 2 % koko maan pinta-alasta. Vajaa kaksi kolmasosaa kansalaisista on työkäisiä, viides osa eläkeikäisiä ja vajaa viidennes alle 15-vuotiaita. Suurin osa (88 %) Suomen asukkaista on suomenkielisiä. Ruotsinkielisten osuus on entisestään laskenut, mutta muunkielisten määrä on sen sijaan noussut niin, että heitä on jo enemmän kuin toista kotimaista kieltä puhuvia. 70 % kansasta kuuluu luterilaiseen kirkkoon, mutta tämäkin luku on koko ajan laskenut. (Tilastokeskus, väestö 2018.)

Olen tutkielmassani jakanut Suomen neljään osaan: Etelä-, Itä-, Pohjois- ja Länsi-Suomeen. Aluejakoni perustuu viimeisimpänä voimassa olleisiin lääninrajoihin. Läänit poistuivat kokonaan käytöstä 31.12.2009. (Tilastokeskus, luokituksen kuvaus, sähköinen lähde.) Olen lääninjakoon tehnyt kuitenkin pari poikkeusta, sillä siirsin käsittelyssä Varsinais-Suomen Etelä-Suomen alueeseen, vaikka se vanhassa lääninjaossa oli osa Länsi-Suomen eikä Etelä-Suomen lääniä. Lisäksi yhdistin vanhat Oulun ja Lapin läänit Pohjois-Suomen alueeksi. Tein nämä muutokset, koska näin sain Etelä-, Itä- ja Länsi-Suomen alueet pinta-alaltaan suunnilleen saman suuruisiksi. Tosin Pohjois-Suomen alueesta tuli tällä perusteella kaksi kertaa muita alueita isompi, mutta asukkaita on kuitenkin pohjoisessa vähemmän kuin etelässä. Lisäksi koen, että Varsinais-Suomi kuuluu enemmän Etelä-Suomen kuin Länsi-Suomen vaikutuspiiriin. Tutkin nimitilannetta pelkästään suomenkielisten etunimien osalta ja siksi olen jättänyt Ahvenanmaan läänin kokonaan pois tutkimuksestani. Alueen asukkaista vajaa 90 % on ruotsinkielisiä ja ruotsinkieliset etunimet ovat huomattavasti yleisempiä suomenkielisiin verrattuna, joten Ahvenanmaan tilannetta ei ole perusteltua tässä yhteydessä tutkia.

3.1 Etelä-Suomi

Määrittelemäni Etelä-Suomen alue muodostuu kuudesta maakunnasta: Varsinais-Suomen, Uudenmaan, Kanta-Hämeen, Päijät-Hämeen, Kymenlaakson ja Etelä-Karjalan maakunnasta. Väestömäärältään Etelä-Suomi on suurin kaikista neljästä alueesta, sillä alueella asuu reilut 2,7 miljoonaa ihmistä eli lähes puolet koko Suomen väestöstä. Suurin kaupunki on Helsinki, jossa on yli miljoona asukasta. Muutkin alueen suurimmat kaupungit sijaitsevat Uudellamaalla. (Wikipedia.)

Aluetta voi kuvailla ääripäiden alueeksi, sillä erot länsi- ja itäosien välillä ovat huomiotaherättäviä mitä tulee esimerkiksi väestömäärään ja -rakenteeseen, muuttoliikkeeseen, työttömien ja ruotsinkielistenkin määrään. Länsi- ja eteläosiin muuttaa uutta väkeä koko ajan, kun taas itä- ja pohjoisosat kärsivät muuttotappiosta. Vuonna 2017 Kymenlaakson maakunnasta lähti väkeä pois enemmän kuin pääkaupunkiseudulle muutti ihmisiä. Alueen itäpuolella väestörakenne on painottunut vanhimpiin ikäluokkiin, kun taas lännessä tilanne on päinvastoin. Tilanne tulee tulevaisuudessa tuskin paljoa muuttumaan, sillä väestönkasvu hidastuu pikkuhiljaa koko maassa ja ihmisiä virtaa kasvukeskuksiin. Varsin huomattava ero on ruotsinkielisten määrässä, sillä Ahvenanmaata lukuun ottamatta toisen kotimaisen kielen puhujia on alueen itäosissa alle prosentti väestöstä, kun lännessä luku nousee noin seitsemään prosenttiin. Ulkomaalaisten osuus on lännessä myös muutaman prosentin korkeampi. Samoin on työllisyysasteen ja korkeasti koulutettujen määrän kohdalla, vaikkakaan ero puolien välillä ei ole kovin suuri. (Tilastokeskus, avainluvut 2017.)

3.2 Itä-Suomi

Itä-Suomen alue perustuu vanhaan Itä-Suomen lääniin, johon kuuluivat Pohjois-Karjalan, Pohjois-Savon ja Etelä-Savon maakunnat. Alueen suurin kaupunki on 118 000 asukkaan Kuopio. Muita suuria kaupunkeja ovat Joensuu, Mikkeli ja Savonlinna. Asukkaita alueella on 557 000, eli se on asukasmäärältään pienin neljästä alueesta. Aivan kuten Etelä-Suomen itäisillä alueilla, koko Itä-Suomen alue kärsii väestökadosta, kun nuoret muuttavat muualle. Alle 15-vuotiaiden osuus alueella on huomattavasti pienempi kuin eläkeikäisten. Korkea-asteen koulutus on keskimäärin joka neljännellä itäsuomalaisella, kun taas pelkästään peruskoulun varaan on jäänyt 30 prosenttia alueen väestöstä. Hiukan vajaa kaksi kolmasosaa alueen asukkaista on työelämässä ja työttömänä on noin 16 prosenttia, mikä vastaa Etelä-Suomen itäosien vastaavia lukemia. Ulkomaan kansalaisten osuus väestöstä on alueella todella vähäinen (noin 2 %), eikä ruotsinkielisiääkään ole käytännössä lainkaan. (Tilastokeskus, avainluvut 2017; Wikipedia.)

3.3 Pohjois-Suomi

Olen yhdistänyt Pohjois-Suomen alueeseen vanhat Oulun ja Lapin läänit, jotka muodostuivat Kainuun ja Pohjois-Pohjanmaan sekä Lapin maakunnasta. Pinta-alaltaan alue on suurin neljästä alueesta, mutta väestöltään hiukan isompi kuin Itä-Suomen alue. Asukkaita Pohjois-Suomessa on 665 000. Alueen suurin kaupunki on Oulu, jonka väkiluku hiipoo 200 000:ta. Seuraavaksi suurimmat kaupungit ovat Kajaani ja Raahen, jotka ovat kuitenkin huomattavasti Oulua pienempiä: niiden yhteenlaskettu väkiluku jää alle 65 000:n. (Tilastokeskus, avainluvut 2017; Wikipedia.)

Pohjois-Suomen väestörakenne on samankaltainen kuin Itä-Suomen alueella ja koko maassa. Huomattava poikkeus tässä kehityskulussa on kuitenkin Pohjois-Pohjanmaan maakunta, jossa alle 15-vuotiaita on enemmän ja yli 64-vuotiaita vähemmän kuin koko maassa keskimäärin. Lapsia syntyy siellä edelleen paljon muuhun maahan verrattuna, vaikka syntyvyys on sielläkin laskusuunnassa (Jurkko 2016). Väkeä Pohjois-Pohjanmaalla asuu paljon enemmän kuin Kainuun ja Lapin maakunnissa yhteensä. Tilaa kuitenkin on, sillä Pohjois-Pohjanmaa on Suomen toiseksi ja Kainuu kolmanneksi suurin maakunta heti Lapin jälkeen. Korkeasti koulutettuja on Lapin alueella vähemmän kuin Suomessa keskimäärin, hiukan enemmän kuitenkin kuin Itä-Suomessa. Hiukan enemmän on myös niitä, jotka ovat suorittaneet vähintään joko lukion tai ammattikoulun. Työttömyys kuitenkin vaivaa tätäkin aluetta. Kuten Itä-Suomessakin, ulkomaalaisten ja ruotsinkielisten määrä on todella vähäinen Pohjois-Suomen alueella. (Tilastokeskus, avainluvut 2017.)

3.4 Länsi-Suomi

Tutkimani Länsi-Suomen alue on sama kuin Länsi-Suomen lääni poisluettuna Varsinais-Suomi. Asukkaita on vajaa 1,5 miljoonaa sijoittuneena alueelle, jonka muodostavat Pohjanmaan, Etelä-Pohjanmaan, Keski-Pohjanmaan, Keski-Suomen, Pirkanmaan ja Satakunnan maakunnat. Suurimmat kaupungit ovat Tampere, jossa asuu lähes 238 000 henkilöä, 142 510 asukkaan Jyväskylä, melkein puolet pienempi Pori sekä Vaasa ja Seinäjoki. (Wikipedia; Tilastokeskus, väestön ennakkotilasto.) Väestömäärältään Länsi-Suomi on toiseksi suurin neljästä alueesta.

Väestörakenne alueella on samansuuntainen kuin muuallakin Suomessa, eli lapsia on suhteellisen vähän verrattuna eläkeikäisten määrään. Pienen toivon pilkahduksen tarjoaa Pohjois-Pohjanmaan eteläpuolinen naapuri Keski-Pohjanmaa, jossa sielläkin väestö on vanhusvoittoista, mutta lasten lukumäärä on jo hiukan muita alueita korkeampi ja lähempänä lapsirikasta naapuriaan. Mitä

lähemmäs Etelä-Suomea tullaan rannikolla, sitä enemmän on myös ruotsinkielisiä. Ahvenanmaan ja Etelä-Suomen ohella Pohjanmaan maakunnan alueella on rikas ruotsin kielen perinne ja Keski-Pohjanmaallakin ruotsinkielisiä on keskimäärin muuta maata enemmän. Pohjanmaan maakunnassa myös ulkomaan kansalaisten määrä on suurempi kuin maassa keskimäärin. Vain Uudellamaalla väestö on kansainvälisempää. Alueen muut maakunnat laskevat keskiarvoa kuitenkin jonkin verran, mutta siitä huolimatta Länsi-Suomessa on melkein puolet enemmän ruotsinkielisiä kuin muualla maassa keskimäärin. Vain Uudellamaalla ruotsia puhutaan hiukan enemmän. Ulkomaan kansalaisten osuus jää kuitenkin maan keskiarvoa pienemmäksi. Koulutuksen suhteen alue ei juurikaan poikkeaa maan keskiarvosta, kuten ei työttömien osaltakaan. (Tilastokeskus, avainluvut 2017.)

4 Etunimet alueittain

Tässä luvussa käyn ensin alueittain läpi 25 vuosittain annetuinta nimeä vuosien 2006–2017 ajalta. Havainnollistaakseni paremmin nimien suosituimmuuden muutoksia olen kerännyt joka alueen annetuimmat nimet listaan, josta on selvästi nähtävissä, mikä nimi on minäkin vuonna milläkin sijalla. Käyn tekstissä etunimilistoja tarkemmin läpi ja teen niistä huomioita. Luvun loppupuolella tarkastelen erikseen sitä, minkälaisia ominaisuuksia 25 suosituimman nimen -nimilistat alueellisesti pitävät sisällään. Tarkastelen tilannetta koko tutkimusajanjakson ajalta. Tämän lisäksi vertailen alueellisia annetuimpien nimien listoja neljän vuoden osalta koko maan kattavaan annetuimpien nimien listaan kyseisiltä vuosilta. Vertailen tuloksia keskenään myös alueellisten kokonaisnimimäärien, uniikkimien ja puoliuniikkien nimimäärien osalta. Puoliuniikeiksi kutsun tässä nimiä, joita on annettu vuosittain 10 kpl tai vähemmän.

4.1 Yleisimmät etunimet Etelä-Suomessa

Etelä-Suomen alueella tutkimusajanjaksolla 2006–2017 suosituimpien nimien joukkoon kuuluvat vuodesta toiseen *Aino*, *Elias* ja *Onni*. Vuonna 2006 *Aino* on ollut suosituin ensimmäinen nimi, *Elias* toiseksi suosituin, mutta *Onni* on ollut kuitenkin vasta viidenneksi annetuin nimi. *Onnin* suosio on ollut kuitenkin nousussa, ja kahden vuoden päästä *Onni*-nimiä on annettu eniten alueella. Toista kertaa *Onni* ei enää suosituimman nimen titteliä saa, ja nimen suosio on ollut laskujohteinen vuosia 2011 ja 2012 lukuunottamatta, jolloin kumpanakin vuonna se on ollut toiseksi annetuin nimi. Vuonna 2014 *Onnin* suosio on ollut alimmillaan, sijalla 10. Sen jälkeen nimi on hiukan nostanut suosiotaan, mutta ei ole enää päässyt viiden suosituimman nimen joukkoon, ja viimeisenä tutkimusvuonna (2017) suosio on taas kääntynyt laskuun. *Aino*-nimen suosio on vaihdellut ensimmäisestä sijasta 11. sijaan tutkimusjakson alusta (2006) vuoteen 2013 asti, jolloin nimen suosio on alkanut tasaisesti laskea. Kahtena viimeisenä vuotena lasku on kuitenkin tasoittunut. *Elias* on monena vuotena ollut toiseksi suosituin ensimmäinen etunimi (viisi kertaa) ja kahtena peräkkäisenä vuotena (2010, 2011) jopa suosituin. Ennen kärkipaikan saavuttamista nimi koki pienen notkahduksen, kun se putosi eniten annettujen nimien -listassa seitsemännelle sijalle, joka on tutkimusaikana nimen alin sijoitus. Monena vuotena *Elias*-nimen sijoitus on noussut ja laskenut *Ainon* tahdissa, mutta 2013, jolloin *Ainon* suosio lähti laskuun, lähti *Eliaksen* suosio nousuun ja

viimeisenä neljänä tutkimusvuonna se on ollut yhtä vuotta lukuunottamatta (, jolloin oli sijalla neljä,) toiseksi annetuin nimi heti *Leon* jälkeen.

TAULUKKO 1. Etelä-Suomen 25 annetuinta nimeä 2006–2017.

Sija	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
1.	Aino	Ella	Onni	Aino	Elias	Elias	Leo	Emma	Leo	Leo	Leo	Leo
2.	Elias	Elias	Emma	Onni	Eetu	Onni	Onni	Leo	Elias	Sofia	Elias	Elias
3.	Aleksi	Aleksi	Elias	Emma	Emma	Sofia	Ella	Oliver	Sofia	Venla	Oliver	Emma
4.	Sara	Onni	Eetu	Sofia	Aino	Leo	Sofia	Emilia	Oliver	Elias	Sofia	Eino
5.	Onni	Venla	Siiri	Venla	Onni	Aino	Elias	Aino	Emma	Oliver	Noel	Väinö
6.	Emma	Aino	Sara	Ella	Leo	Aada	Emma	Elias	Aino	Emma	Onni	Sofia
7.	Joona	Sara	Aino	Elias	Aleksi	Emma	Aada	Onni	Ella	Elsa	Emma	Onni
8.	Veeti	Veeti	Ella	Veeti	Ella	Ella	Eetu	Sofia	Emilia	Aino	Väinö	Oliver
9.	Eetu	Emma	Emilia	Leo	Venla	Venla	Emilia	Aada	Eino	Onni	Aino	Aino
10.	Venla	Leevi	Veeti	Sara	Siiri	Oliver	Oliver	Venla	Onni	Eino	Pihla	Ella
11.	Ella	Emilia	Venla	Anni	Sofia	Eetu	Aino	Ella	Venla	Eetu	Venla	Noel
12.	Matias	Anni	Iida	Joona	Emilia	Emilia	Venla	Niilo	Aada	Niilo	Eino	Olivia
13.	Leevi	Lauri	Leevi	Eetu	Veeti	Aleksi	Helmi	Daniel	Helmi	Helmi	Emilia	Emil
14.	Emilia	Joona	Joona	Leevi	Oliver	Anni	Siiri	Joel	Leevi	Leevi	Ella	Emilia
15.	Lauri	Eetu	Lauri	Emilia	Sara	Iida	Sara	Eetu	Enni	Aada	Olivia	Eetu
16.	Helmi	Sofia	Aleksi	Lauri	Lauri	Leevi	Niilo	Aleksi	Niilo	Daniel	Lilja	Lilja
17.	Anni	Helmi	Rasmus	Aleksi	Iida	Matias	Eino	Eino	Olivia	Joel	Leevi	Daniel
18.	Siiri	Iida	Matias	Helmi	Aada	Helmi	Aleksi	Helmi	Noel	Ella	Eevi	Pihla
19.	Sofia	Siiri	Daniel	Siiri	Matias	Sara	Rasmus	Mikael	Mikael	Noel	Helmi	Eevi
20.	Aada	Matias	Leo	Iida	Joona	Siiri	Olivia	Veeti	Daniel	Eevi	Eetu	Enni
21.	Iida	Rasmus	Anni	Aada	Helmi	Niilo	Joona	Iida	Elsa	Emilia	Enni	Leevi
22.	Arttu	Leo	Helmi	Matias	Veera	Elsa	Leevi	Sara	Amanda	Väinö	Rasmus	Niilo
23.	Rasmus	Aada	Sofia	Niilo	Leevi	Veeti	Matias	Lenni	Väinö	Emil	Aada	Mila
24.	Aaro	Nea	Oliver	Oliver	Niilo	Vilma	Daniel	Rasmus	Eetu	Aleksi	Hugo	Helmi
25.	Nea	Jesse	Miro	Daniel	Daniel	Joona	Mikael	Amanda	Aleksi	Mikael	Daniel	Aada

Leon suosiokäyrä on mielenkiintoinen, sillä se on pelkästään nousujohteinen. Millään muulla nimellä ei ole tutkimusaikana niin voimakasta suosionkasvua; *Leo*-nimen voittokulku alkaa vuodesta 2007, jolloin se on ilmestynyt ensimmäisen kerran 25 suosituimman nimen listalle ja sijalle 22. 2009 nimi otti suuren harppauksen 11 sijaa ylöspäin, ja on sen jälkeen noussut joka vuosi vähintään kaksi sijaa. 2012 *Leo* on ollut annetuin nimi, samoin vuosina 2014–2017. Ainoa notkahdus suosiossa on ollut toinen sija vuonna 2013, jolloin *Emma*-nimiä annettiin eniten. *Emma* on myös kuulunut suosituimpien etunimien kärkikymmenikköön koko tutkimusajan. Sen suosiokäyrä on mennyt, kuten suurimman osan tutkittavista nimistä, ylös ja alas. Nimi on kuitenkin ollut vain kerran eniten annettu, ja toisia ja kolmansia sijojakin on vain muutama. *Ella*-nimi on

kivunnut samoin monta pykälää ensimmäiselle sijalle vuonna 2007, jonka jälkeen suosio on välillä laskenut, välillä noussut. Niin suurta suosiota kuin se sai toisena tutkimusvuonna, se ei ole kuitenkaan enää toista kertaa saavuttanut, ja vuonna 2015 sen sijoitus tippui edellisen vuoden seitsemänneltä sijalta jopa 11 sijaa, minkä jälkeen suosio on jälleen noussut koko ajan.

Leon suosion nousukiittoa muistuttava suunta on ollut myös *Sofia*-nimellä, joka kolmena ensimmäisenä tutkimusvuotena on kokenut nousua ja laskua, mutta 2009, jolloin on ollut myös *Leon* suuri harppaus suosituimmuusjärjestyksessä, se on noussut sijalta 23 sijalle neljä. Seuraavina vuosina suosio on taas laskenut ja noussut jälleen, mutta maltillisemmin kuin esimerkiksi *Ella*-nimen. Viimeiset kolme vuotta nimen suosio on kuitenkin ollut laskussa, vaikka 2017 *Sofia* olikin vielä kuudennella sijalla.

Leon lisäksi silmiinpistävä suosioikäyrä on *Eetu*-nimellä. Nimen suosio on vaihdellut vuodesta toiseen todella paljon, ja nousua ja laskua on joka vuonna keskimäärin kahdeksan sijaa. *Eetun* suosio on tutkituista nimistä kaikkein voimakkaimmin aaltoileva, ja sen suosiossa on viime vuosina ollut selviä hiipumisen merkkejä. Suosiotaan ovat menettäneet myös *Helmi* ja *Leevi*, joka ensimmäisinä tutkimusvuosina oli 10 eniten annetuimman nimen joukossa, mutta jonka suosio alkoi sen jälkeen laskea. 2011 *Leevi* nousi kahdeksan sijaa ylöspäin laskeakseen taas ja vuonna 2013 se ei ollut 25 suosituimman nimen joukossa lainkaan. 2014 se teki kuitenkin paluun listan puoliväliin, mutta sen suosio on laskenut sen jälkeen melkein joka vuosi. Vastaavanlainen kohtalo on ollut *Joona*-nimellä, vaikkakin nopeammassa tahdissa. 2006 sen sijoitus suosituimpien nimien listalla on ollut seitsemäs, minkä jälkeen nimen suosio on laskenut ja kuusi vuotta myöhemmin se esiintyi viimeisen kerran samaisella listalla, tällä kertaa 21. sijalla. *Alexi* samoin kuuluu vähenevien nimien joukkoon. Alun huikean kolmannes sijan jälkeen suosio on tullut ryminällä alas, noussut hetkeksi takaisin seitsemän annetuimman nimen joukkoon, minkä jälkeen suunta on ollut suhteellisen nopeasti alaspäin paria yksittäistä vuotta lukuunottamatta. Viimeisen kerran *Alexi* on esiintynyt suosituimpien nimien listalla 2015.

Muita kesken tutkimusjakson listalta häviäviä nimiä, osa jopa hiukan yllättäen, ovat *Matias*, *Lauri*, *Siiri*, *Veeti* ja *Iida*, joista kaksi viimeistä tekevät vuoden poissaolon jälkeen paluun listalle pudotukseen sitten kokonaan pois. *Sara* kuuluu myös tähän joukkoon, mutta kuvailen nimen suosionvaihtelut hiukan tarkemmin, koska ennen niin suosittu nimen suosion väheneminen on niin merkittävää. Tutkimusjakson alkaessa *Sara* on ollut suosituimpien nimien listalla neljännellä sijalla. Suosio on kuitenkin kääntynyt jo laskuun, vaikka parin vuoden päästä lasku on hiukan taittunutkin. Seuraavana vuonna lasku on ollut entistä nopeampaa ja jatkunut useamman vuoden ajan. *Sara*-nimen suosio on noussut taas hiukan 2012, mutta kärkekymmenikköön se ei ole enää yltänyt. Seuraavana vuonna suosio on jatkanut nopeata laskuaan, ja lopulta vuonna 2014 nimeä ei enää

esiinny 25 suosituimman nimen listassa. Seitsemässä vuodessa suosittu nimi on kokonaan hävinnyt eniten annettujen nimien listalta. *Venla*-nimi katoaa *Saran* tavoin listalta, mutta sen kohtalo on toisella tavalla yllättävä, sillä *Venlan* suosio on seilannut vuosittain ylösalas, mutta ei ole pudonnut kertaakaan 12. sijan huonommalle puolelle ja on vuonna 2015 jopa kolmannella sijalla. Vuonna 2016 *Venla* on 11. suosituin ensimmäinen nimi, mutta yllättäen sitä ei löydy enää ollenkaan vuoden 2017 listalta. Pudotus on siis valtava.

Maininnan ansaitsee myös *Aada*-nimen suosionvaihtelu. Ensimmäisinä tutkimusvuosina sen suosio on 25 suosituimman nimen listan häntäpäässä, ja vuonna 2008 se ei ole päässyt listalle lainkaan. 2011 *Aada*-nimi ottaa kuitenkin 12 sijan harppauksen vuoden kuudenneksi annetuimmaksi nimeksi. Tämä on kuitenkin korkein sijoitus listalla, ja seuraavina vuosina suosio on vähentynyt koko ajan. Alun hitaan suosionnousun jälkeen tulee siis yksi voimakas harppaus ylöspäin, jonka jälkeen suosio lähteekin laskemaan suhteellisen hitaasti, mutta varmasti.

Etelä-Suomen osalta 25 suosituimman nimen listalla on myös nimiä, jotka ilmaantuvat listalle kesken tutkimuskauden ja osa näistä häviää myös kesken kauden. Tarkastelen näistä muutamaa, *Danielia*, *Oliveria*, *Einoa* ja *Noelia* hiukan yksityiskohtaisemmin. *Daniel* nousee listalle vuonna 2008 ja on sijalla 19. Seuraavat pari vuotta nimi sinnittelee listalla viimeisenä, ja 2011 se putoaa kokonaan pois suosituimpien nimien joukosta. 2012 *Daniel*-nimi tekee kuitenkin uuden paluun listalle, vaikka sijoitus on edelleen alhainen (24.). Seuraavana vuonna sijoitus nousee useamman pykälän 13:nneksi, mutta tästä eteenpäin suosio laskee ja nousee, muttei yllä enää vuoden 2013 tasolle. *Daniel* kuitenkin sinnittelee listalla siitä huolimatta, että yleisenä suuntana näyttäisi olevan nimen suosion väheneminen. *Oliver*-nimen suosionnousu on selvempää, ja nimi pysyy suosittuna kauemmin. *Oliver* ilmestyy Etelä-Suomen suosituimpien ensimmäisten nimien listalle samana vuonna kuin *Daniel* (2008), mutta toisin kuin *Danielin*, *Oliverin* suosio nousee huimasti tasaisen alun jälkeen. 2010 nimi on harpannut edellisvuodesta 10 sijaa, ja vaikka nousu hiukan hidastuu ja tasaantuu, niin 2013 *Oliver* kipuaa kuitenkin jo kolmannelle sijalle. Seuraavat kaksi vuotta *Oliver*-nimi tekee hiukan tilaa muun muassa *Sofialle* ja *Venlalle*, mutta 2016 palaa jälleen kolmannelle sijalle tippuakseen kuitenkin viisi sijaa viimeisenä tutkimusvuotena.

Eino ja *Noel* ilmestyivät suosituimpien nimien joukkoon vielä myöhemmin kuin kaksi edellä mainittua nimeä. Omakielinen *Eino* esiintyy listalla ensimmäisen kerran 2012, ja selvästi ulkomaalaista alkuperää oleva *Noel* vasta 2014. *Einon* sijoitus listalla ensimmäisenä vuotena on 17:s, samoin seuraavana vuonna. Nimi kuitenkin harppaa lähes 10 sijaa ylöspäin listalla, ja parin seuraavan vuoden suosionlaskun jälkeen kipuaa neljänneksi suosituimmaksi nimeksi vuonna 2017. *Noelin* sijoitus ensimmäisenä listavuotenaan on lähempänä 20:ntä, ja seuraavana vuonna nimen suosio notkahtaa hiukan, mutta ottaa 2016 aimoharppauksen ylöspäin viidenneksi suosituimmaksi

ensimmäiseksi nimeksi. Suosio ei kuitenkaan pysy, ja 2017 sijoitus tipahtaa kuusi sijaa. Molemmat *Eino* ja *Noel* ilmestyvät siis listalle suhteellisen myöhään tutkimusjakson aikana, mutta kipuavat kuitenkin nopeasti suosituimpien etunimien joukkoon.

4.2 Yleisimmät etunimet Itä-Suomessa

Itä-Suomen alueen osalta nimien yleisyydessä vuosittain on mielenkiintoinen kuvio: eri nimet piipahtavat kärkipaikalla, mutta eivät jää sinne kolmea vuotta pidemmäksi aikaa. Niiden suosio saattaa yhtäkkiä pudota useammankin sijan, eivätkä ne enää palaa kärkipaikalle uudelleen, vaan uudet nimet nousevat suosituimman nimen paikalle. *Onni*-nimi on tästä kaavasta ainoa poikkeus, sillä noustuaan nopeasti viiden suosituimman nimen joukkoon, se ei vielä saavuta huippusuosiota ja sijoitus jopa laskee joinain vuosina, kunnes vuonna 2011 se kipuaa alueen suosituimmaksi nimeksi. *Onni* pysyttelee ensimmäisellä sijalla kolme vuotta yhteen menoon, minkä jälkeen sen suosio laskee kahtena seuraavana vuonna useita sijoja, mutta 2016 se nousee jälleen suosituimmaksi nimeksi. Vuonna 2017 *Onnin* suosio laskee paria edeltää vuotta vieläkin alhaisemmaksi, nimi putoaa sijalle 15.

TAULUKKO 2. Itä-Suomen 25 annetuinta nimeä 2006–2017.

Sija	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
1.	Sara	Eetu	Eetu	Eetu	Veeti	Onni	Onni	Onni	Aada	Aada	Onni	Leo
2.	Veeti	Veeti	Onni	Aatu	Helmi	Aada	Aada	Veeti	Aino	Helmi	Pihla	Eevi
3.	Eetu	Aleksi	Aino	Aino	Eetu	Venla	Aino	Aada	Onni	Väinö	Leo	Väinö
4.	Aino	Arttu	Veeti	Veeti	Aada	Eetu	Ella	Aino	Helmi	Leo	Väinö	Helmi
5.	Leevi	Onni	Sara	Onni	Aino	Aatu	Eetu	Emma	Väinö	Venla	Eevi	Eino
6.	Aatu	Leevi	Venla	Iida	Venla	Ella	Helmi	Elias	Iida	Elias	Eetu	Elli
7.	Juho	Iida	Leevi	Ella	Onni	Iida	Venla	Eetu	Sofia	Aino	Aino	Aino
8.	Arttu	Juho	Iida	Venla	Siiri	Leevi	Siiri	Helmi	Elias	Sofia	Sofia	Aada
9.	Emma	Aino	Siiri	Sara	Elias	Veeti	Elias	Väinö	Eino	Eino	Leevi	Pihla
10.	Venla	Sanni	Veera	Elli	Leevi	Emma	Veeti	Eino	Niilo	Niilo	Venla	Enni
11.	Veera	Emma	Emma	Aada	Iida	Joona	Sofia	Iida	Emma	Eetu	Emma	Niilo
12.	Joona	Sara	Aatu	Leevi	Aatu	Elias	Iida	Venla	Venla	Onni	Aada	Leevi
13.	Vilma	Joona	Otto	Aleksi	Emma	Siiri	Emilia	Aatu	Siiri	Aapo	Helmi	Iida
14.	Aleksi	Aatu	Aleksi	Veera	Lauri	Aapo	Joona	Siiri	Ella	Ella	Elli	Veeti
15.	Aada	Veera	Helmi	Helmi	Anni	Aino	Emma	Niilo	Veeti	Elli	Eino	Onni
16.	Iida	Lauri	Aapo	Emma	Aleksi	Sofia	Sara	Miro	Emilia	Eevi	Siiri	Eetu
17.	Juuso	Vilma	Jesse	Siiri	Otto	Helmi	Aleksi	Leevi	Leo	Leevi	Elias	Aapo
18.	Jimi	Siiri	Elias	Miro	Kerttu	Leo	Aatu	Emilia	Eevi	Veeti	Ella	Eemil
19.	Elias	Jesse	Miro	Matias	Juho	Anni	Leo	Leo	Minea	Elsa	Niilo	Vilma
20.	Onni	Elias	Ella	Jimi	Sara	Viivi	Eino	Ella	Elli	Vilma	Mikael	Mikael
21.	Niko	Ville	Joona	Leo	Joona	Niilo	Viljami	Eemeli	Enni	Iida	Mila	Elsa

22.	Nea	Jere	Arttu	Joona	Elli	Emilia	Peetu	Vilma	Leevi	Viivi	Viljami	Emilia
23.	Jesse	Anni	Anni	Vilma	Sanni	Enni	Juho	Hilma	Aatu	Mila	Enni	Elias
24.	Anni	Sofia	Juho	Ville	Veera	Elli	Vilma	Joona	Eetu	Joel	Linnea	Ella
25.	Ella	Aapo	Viivi	Otto	Ella	Väinö	Nella	Anni	Sara	Siiri	Lenni	Toivo

Tutkimusajanjakson ensimmäisinä vuosina Itä-Suomen alueen suosituimpiin nimiin kuuluvan *Eetun* suosio pysyttelee vankkana vuoteen 2010 asti, jolloin se alkaa pikkuhiljaa laskea. 2014 nimen suosio romahtaa 25 suosituimman nimen listan häntäpäähän, josta se kuitenkin kipuaa vielä kuudenneksi vuonna 2016, mutta viimeisenä tutkimusvuonna *Eetu* putoaa lähemmäs listan loppupäätä kuin kärkeä. *Onnin* ja *Eetun* lisäksi vain *Aada*-nimi yltyy suosituimmaksi nimeksi ja pysyy kärkisijoilla useampana vuonna. Toisin kuin *Onnilla*, *Aadan* suosioonousu on hidasta. Ensimmäisenä tutkimusvuonna nimi on suosituimpien nimien listalla sijalla 15, minkä jälkeen se putoaa pois listalta ja ilmestyy sille uudelleen vasta 2009. Tämän jälkeen suosionousu on nopeaa, ja vuosina 2011–2012 *Aada* on alueen toiseksi suosituin nimi, ja vuosinä 2014–2015 suosituin. *Onnin* tavoin suosio kuitenkin romahtaa, vaikka seuraavana vuonna nimi kipuaakin muutaman sijan ylöspäin listalla.

Itä-Suomen alueen 25 suosituimman nimen listalla on paljon nimiä, jotka pysyvät listalla vain muutamia vuosia. Osa nimistä on listalla tutkimusajanjakson ensimmäisinä vuosina, mutta häviää ennen tutkimusjakson loppua, osa taas nousee listalle tutkimusjakson kuluessa ja pysyy listalla jakson loppuun asti. Osa nimistä on kokonaan sellaisia, jotka nousevat 25 suosituimman nimen listalle kesken tutkimusjakson ja myös häviävät kesken jakson. *Sara*, *Aatu*, *Joona* ja *Emma* kuuluvat ensimmäiseen ryhmään. Ne ovat kaikki listalla tutkimusjakson aloitusvuonna, *Sara* jopa suosituimpana nimenä. *Sara* on myös nimi, jonka suosio edellä mainituista neljästä nimestä laskee nopeimmin. Vuonna 2010 se on pudonnut jo sijalle 20, ja seuraavana vuonna se ei enää edes nouse listalle. 2012 *Sara* palaa kuitenkin takaisin listalle ja sijoituskin on hiukan parempi kuin edellisenä listallaolovuotenaan. Seuraavana vuonna nimi on taas poissa koko alueen suosituimpien nimien listalta, ja viimeisen kerran *Sara* esiintyy listalla vuonna 2014. Listasijoituksena on tällöin 25:s. *Joona*-nimen suosionvaihtelu on huomattavasti maltillisempaa kuin *Saran*. Nimi ei alun alkaenkaan ole läheskään niin suosittu (vuonna 2006 sijalla 12), mutta suosionlasku ei ole niin jyrkkää kuin *Sara*-nimen kohdalla. *Joona* saavuttaa pienoisen laskun jälkeen uuden, nopean suosionnousun, vaikka ei edelleenkään yllä kovin korkealle suosituimpien nimien listalla. Suosiota ei kestä kovin kauaa, ja tällä kertaa nimen suosionlasku on yhtä nopeaa kuin nousu aikaisemmin.

Joonaakin maltillisempaa vaihtelua on *Emma*-nimen antamisessa. Tutkimusajanjakson ensimmäisenä vuotena nimi on 9. sijalla, ja viimeisen kerran listalla ollessaan vuonna 2016 se on 11. sijalla. Yhtä vuotta lukuunottamatta *Emma* on annetuimpien nimien listalla joka vuosi, ja sen suosio vaihtelee keskimäärin vain muutaman sijan vuosittain, jos sitäkään. Nimen suosionvaihteluun liittyy mielenkiintoinen piirre – sen lisäksi, että vuosittainen vaihtelu on äärimmäisen pientä moneen muuhun nimeen verrattuna –, nimittäin se, että ennen tutkimusjakson loppumista, *Emma* putoaa listalta niin sanotusti kesken kaiken ollessaan sijalla 11, mutta palaa vuoden tauon jälkeen jälleen samalle sijalle. Tällainen yhtäkkinen suosion romahtaminen on hyvin mahdollista, kuten useammankin nimen kohdalla olen todennut, mutta erikoisen siitä tekee se, että *Emman* suosio on kuitenkin ollut suhteellisen vakaata vuodesta toiseen ja että nimi palaa kuitenkin uudelleen suoraan 12 annetuimman nimen joukkoon. Ennen tätä väliaikaista suosionhiipumista nimen suosio on edeltävästi kuitenkin laskenut kuusi sijaa, joten viitteitä tulevasta on sinällään havaittavissa, mutta näin tasaisesti suositun nimen kohdalla käänne hiukan yllättää. Yllättäen *Emma* ei myöskään enää viimeisenä tutkimusvuotena ole päässyt listalla, vaikka edellisenä vuotena se oli kuitenkin vielä 11. sijalla.

Myös *Aatu* kuuluu niihin nimiin Itä-Suomen alueella, jotka ovat 25 suosituimman nimen joukossa vuonna 2006, mutta ei enää 2017. *Aatu* on vuonna 2006 listan sijalla kuusi, minkä jälkeen nimen suosio laskee ja nousee useampia sijoja kerrallaan. Korkein sijoitus nimellä on vuonna 2009, jolloin se on ollut Itä-Suomen alueen toiseksi suosituin nimi. Ennen putoamistaan kokonaan pois annetuimpien nimien listalta vuonna 2014 se on 23:s. *Emma*-nimeen verrattuna *Aatun* suosionvaihtelu on hyvinkin jyrkkää: sijoitus muuttuu jopa 13 sijaa edelliseen tai seuraavaan vuoteen verrattuna. Itä-Suomen 25 annetuimman nimen listaa kuvailee muutenkin parhaiten nimien äkkinäiset ja voimakkaat suosionnousut ja -laskut. Etelä-Suomeen verrattuna ilmiö on todella merkittävä. Itä-Suomen suosituimmat nimet muuttuvat nopeasti, kuten jo aikaisemmin todettiin. Esimerkiksi viiden vuoden pituista ajanjaksoa tarkasteltaessa viiden annetuimman nimen joukossa ei välttämättä ole montakaan samaa nimeä.

Merkittävä piirre Itä-Suomen alueen nimistössä on myös monien etunimien “välivuodet”. Edellä mainitsin muun muassa *Emma*-nimen, joka palasi suosituimpien nimien listalle pudottuaan siitä vuodeksi pois. Listalla on kuitenkin paljon myös nimiä, jotka eivät yllä listalle useana vuotena, mutta jotka kuitenkin ovat näkyneet ja tulevat vielä näkymään listalla. Nämä nimet, yllättävää kyllä, palaavat annetuimpien nimien listalla korkeammille sijoille kuin missä ne olivat tippuessaan pois. Tällaisista nimistä voisi mainita *Leon*, *Niilon* ja *Väinön*. *Leo* nousee listalle vuonna 2009, jolloin se on 21. sijalla. Seuraavana vuonna nimi ei yllä listalle lainkaan, mutta 2011 se palaa listalle sijalle 18. Parin seuraavan vuoden vaihtelun perusteella ei välttämättä uskoisi, että nimi nousee muutaman

vuoden kuluttua alueen annetuimmaksi nimeksi. *Väinön* ja *Niilon* ensiesiintyminen annetuimpien nimien listalla ajoittuu pari vuotta myöhemmäksi kuin *Leon*, mutta niiden suosionnousu on samalla lailla nousujohteista. *Niilon* kohdalla nousu pysähtyy kuitenkin vuoteen 2014, kun taas *Väinö* nousee viiden suosituimman nimen joukkoon ja jää sinne koko tutkimusajanjakson loppuun asti. *Väinö* ja *Niilo* ovat hyvin samankaltaisia nimiä rakenteeltaan, ja kiinnostavalla nimellä on taipumus nostaa suosioon myös muita samankaltaisia nimiä (Kiviniemi 2006 :173). Vuoden *Väinön* ja *Niilon* ilmestymistä listalle myöhemmin *Eino* nousee myös mukaan ja seuraa aluksi *Väinön*, mutta vaihtaakin pian suuntaa ja seuraakin suosiossa *Niilo*-nimen kaltaista käyrää. Molempien suosio nousee ja laskee samassa tahdissa.

Etunimistä on tässä kohtaa mainittu vain poikien nimiä, mutta tyttöjen nimistä voisi vielä mainita *Ellin*, joka nousee ensimmäisen kerran tutkimusjakson aikana listalle samana vuonna kuin *Leo* vuonna 2009. Erikoista *Elli*-nimen kohdalla on se, että heti ensimmäisenä listavuotenaan se ilmestyy kuin tyhjästä Itä-Suomen alueen 10. suosituimmaksi nimeksi. Vielä erikoisemmaksi asian tekee se, että heti seuraavana vuonna nimi kuitenkin putoaa 12 sijaa alaspäin ja seuraavana vielä lisää, mutta pysyy vuonna 2011 kuitenkin vielä 25 annetuimman nimen joukossa. Kahtena seuraavana vuonna *Elli* ei pääse enää suosituimpien nimien joukkoon, kunnes 2014 se on jälleen kerran listalla sijalla 20. Tästä eteenpäin tutkimusjakson loppuun asti *Ellin* suosio nousee koko ajan, ja vuonna 2017 *Elli*-nimi on Itä-Suomen alueen kuudenneksi suosituin nimi. Toinen tyttönnimi, joka nousee suosituimpien nimien listalle kesken tutkimuskauden ja pysyy siinä kauden loppuun, on *Pihla*. Se ilmestyy listalle vuonna 2016 *Ellin* tavoin aivan tyhjästä: *Pihla* on alueen toiseksi suosituin nimi, vaikka kertaakaan edellisinä vuosina se ei ole päässyt annetuimpien nimien joukkoon, ei edes häntäpäässä. 2017 nimen suosio laskee hiukan ja se tipahtaa sijalle yhdeksän. Tutkimusjakso päättyy vuoteen 2017, mutta tulevaisuus näyttää, onko *Pihla* 25 suosituimman nimen joukossa vielä myöhemmin vai onko nimen suosio lyhytaikaista. Joka tapauksessa *Pihlan* suosionnousu on ilmiömäinen Itä-Suomen alueella.

Nimistä, jotka nousevat listalle ja putoavat sieltä pois tutkimusjakson kuluessa, voi mainita *Siirin* ja *Sofian*. Molemmat esiintyvät listalla ensimmäisen kerran vuonna 2007, jolloin *Siiri* on 18. ja *Sofia* 24:s. Tästä eteenpäin *Siiri*-nimen suosio nousee ja laskee tasaisesti listan keskivaiheilla, mutta *Sofia* putoaa kokonaan pois ja palaa vasta 2011, sijalle 16. *Sofian* suosio on suoraviivaisempaa kuin *Siirin*, mutta *Sofian* kohdalle mahtuu myöhemminkin vuosi, jolloin se ei ole päässyt listalle lainkaan. Tämä tapahtuu jälleen yllättävässä kohdassa: nimi häviää, kun se on listan sijalla 11, ja palaa vuoden päästä takaisin, jolloin nimi on jo seitsemänneksi annetuin etunimi. Molemmat nimet ovat listalla viimeistä kertaa 2016, *Sofia* kuitenkin sijalla kahdeksan ja *Siirikin* 16:ntena, mikä antaisi aiheita odottaa, että vuonna 2018 ainakin *Sofia* voisi palata listalle.

4.3 Yleisimmät etunimet Pohjois-Suomessa

Kun verrataan tutkimusjakson ensimmäisen vuoden ja viimeisen vuoden 25 suosituimman nimen listan kärkikymmenikköä Pohjois-Suomen alueella, kiinnittyy huomio siihen, että joukossa ei ole kuin yksi sama etunimi, *Eetu*. Nimi näkyy olevan kesto-suosikki koko tutkimusajan: sen sijoitus vaihtelee eniten annetusta kahdeksanneksi annetuimpaan nimeen. Samansuuntainen tilanne on kärkikymmenikön osalta myös Itä-Suomen alueella, mutta Etelä-Suomessa kärkijoukon vaihtuvuus on jonkin verran vähäisempää. Kun tarkastellaan pohjoisen alueen koko aineistoa, niin silmiin pistää suosituimpien nimien vaihtuminen tutkimusjakson aikana. Tieto sinänsä ei yllätä, koska useimmat etunimet ovat annetuimpien nimien joukossa suhteellisen lyhyen aikaa. Jotkin nimet säilyvät listoilla vuosikymmeniä, toiset taas vain vuosia. Nimien suosionnousu- ja -laskukäyriä tarkasteltaessa yksittäisten nimien suosionvaihtelu on yleisesti hyvin jyrkkää pohjoisessa, ja vuosittainen sijoitus annetuimpien nimien listalla saattaa vaihdella jopa 21 sijaa suuntaansa.

TAULUKKO 3. Pohjois-Suomen 25 annetuinta nimeä 2006–2017.

Sija	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
1.	Aada	Eetu	Eetu	Veeti	Veeti	Elias	Aada	Venla	Aada	Väinö	Väinö	Eevi
2.	Eetu	Anni	Emma	Eetu	Elias	Emma	Onni	Onni	Väinö	Elias	Eetu	Eetu
3.	Joona	Veeti	Onni	Venla	Eetu	Onni	Venla	Aada	Leo	Venla	Onni	Väinö
4.	Aleksi	Ella	Veeti	Ella	Aada	Venla	Eetu	Eetu	Niilo	Onni	Eevi	Eino
5.	Arttu	Aada	Joona	Leevi	Onni	Iida	Emma	Emma	Elias	Ella	Elias	Leevi
6.	Anni	Joona	Anni	Anni	Venla	Ella	Ella	Sofia	Enni	Eetu	Helmi	Aino
7.	Veeti	Sara	Lauri	Aada	Iida	Eetu	Aleksi	Elias	Ella	Eevi	Aada	Venla
8.	Elias	Emma	Venla	Aino	Emma	Veeti	Niilo	Veeti	Eetu	Oliver	Aino	Leo
9.	Emma	Juho	Juho	Lauri	Veera	Leevi	Iida	Iida	Helmi	Aada	Lilja	Enni
10.	Lauri	Jesse	Ella	Iida	Aleksi	Aino	Aatu	Ella	Emma	Eino	Enni	Onni
11.	Juho	Iida	Aino	Sofia	Ella	Helmi	Helmi	Aino	Eino	Luka	Elsa	Elias
12.	Iida	Arttu	Elias	Onni	Aino	Aleksi	Elias	Aleksi	Leevi	Leevi	Sofia	Aada
13.	Aino	Lauri	Sofia	Emma	Lauri	Sofia	Iina	Niilo	Aino	Elsa	Nooa	Niilo
14.	Venla	Venla	Iida	Niilo	Anni	Peetu	Aino	Leevi	Emilia	Eeli	Isla	Julius
15.	Ella	Aino	Sara	Miro	Emilia	Joona	Veeti	Iina	Eeli	Julius	Vilma	Eeli
16.	Sara	Leevi	Matias	Aatu	Joona	Emilia	Sofia	Leo	Sofia	Emma	Ella	Lilja
17.	Leevi	Aleksi	Aada	Helmi	Leevi	Niilo	Joona	Arttu	Anni	Niilo	Eino	Hilla
18.	Matias	Aapo	Aleksi	Veera	Niilo	Lotta	Siiri	Peetu	Venla	Enni	Venla	Isla
19.	Onni	Veera	Leevi	Sara	Sofia	Aada	Anni	Helmi	Onni	Veeti	Veeti	Aava
20.	Veera	Elias	Miro	Elias	Sara	Veera	Väinö	Joona	Eevi	Aino	Niilo	Peetu
21.	Emilia	Matias	Helmi	Sanni	Matias	Aatu	Leo	Viljami	Vilma	Viljami	Anni	Helmi
22.	Siiri	Jere	Veera	Matias	Aapo	Vilma	Oliver	Eemeli	Veeti	Leo	Elli	Ella
23.	Jere	Helmi	Arttu	Milla	Arttu	Arttu	Lauri	Enni	Viljami	Peetu	Iida	Eemi
24.	Juuso	Onni	Ville	Emilia	Peetu	Anni	Akseli	Aapo	Iida	Anni	Julius	Elli
25.	Emmi	Kalle	Jimi	Aleksi	Neea	Sara	Emilia	Anni	Eemeli	Emilia	Oliver	Veeti

Hyvin suurta vuosittaista suosionvaihtelua on muun muassa *Onni*-, *Elias*-, *Aleksi*-, *Aada*-, *Venla*- ja *Leo*-nimien kohdalla. Mitään symmetriaa nimien suosituimmuskäyrissä ei kuitenkaan pysty havaitsemaan. Parina peräkkäisenä vuotena muutamien nimien antaminen on muuttunut samankaltaisesti – kaikkien näiden sijoitukset ovat samanaikaisesti joko nousseet tai laskeneet annetuimpien nimien listalla –, mutta kyse on vain yksittäisistä samansuuntaisuuksista. *Onni*-nimien suosio on Pohjoisessa huomattavan epäsäännöllistä aikaisemmin käsiteltyihin alueisiin verrattuna. Nimen suosionhuippu tutkimusjakson aikana sijoittuu jakson puoliväliin muutaman vuoden ajanjaksolle. Sitä ennen ja sen jälkeen *Onni*-nimien suosio laskee ja nousee 20:kin sijaa. *Elias*-nimeä annetaan paljon vuosina 2010–2011, minkä jälkeen nimen suosio vähenee reippaasti, mutta lähtee jälleen uuteen nousuun, tosin maltillisemmin.

Aleksi on edellä mainituista nimistä ainoa, jota ei enää vuoden 2013 jälkeen anneta siinä määrin, että se näkyisi 25 suosituimman nimen joukossa. Sen viimeistä vuotta listalla edeltää kuitenkin kolmen vuoden jakso, jolloin sen suosio ei vaihtelee kovin montaa sijaa 10 suosituimman nimen molemmin puolin. Tätä taustaa vasten *Aleksi*-nimien putoaminen listalta ollessaan 12. sijalla viimeisenä vuonna on jokseenkin yllättävää. Muihin alueisiin verrattuna *Aleksi*-nimien putoaminen listalta ei ole itsessään niin poikkeuksellista, sillä Etelä- ja Itä-Suomessa nimen suosio laskee melkein koko tutkimusjakson ajan, ja se häviää nimilistalta kesken tutkimusjakson, mutta niissä nimi on pudotessaan muutenkin vähemmän annettu.

Paria vuotta lukuunottamatta *Aada*- ja *Venla*-nimiä annetaan aivan päinvastaiseen tahtiin: kun *Aadan* suosio nousee, *Venlan* laskee. *Aadan* suosio on muutenkin syvemmin aaltoilevampaa kuin *Venlan*, jonka suosio – aivan viimeisiä vuosia lukuunottamatta – ei vuosittain juurikaan muutu muutamaa sijaa enempää. Viimeiset viisi tutkimusvuotta ovat *Venlan* suhteen poikkeukselliset, sillä 2013 nimi on annetuin nimi Pohjois-Suomessa, mutta 2014 se putoaa 17. annetuimmaksi nimeksi. 2015 nimi nousee jälleen kolmannelle sijalle ja laskee 2016 taas 18:nneksi. *Aada*-nimien suosionvaihtelu on useampana vuonna yhtä voimakasta kuin *Venla*-nimien vaihtelu tutkimusjakson loppupäässä.

Leo-nimi ilmestyy Pohjois-Suomen annetuimpien nimien listalle vuonna 2012, ja nimen suosionnousu on huomattavaa: 2014 *Leo* on jo kolmanneksi annetuin etunimi. Mutta suosio ei kestä kauaa, ja nimi putoaa listalla seuraavana vuonna melkein 20 sijaa, eikä ole suosituimpien nimien listassa lainkaan vuonna 2016. Viimeisenä tutkimusvuonna *Leo* on kuitenkin jälleen 10 annetuimman nimen joukossa. Nimen vuoristoratamainen suosionnousu ja -lasku ovat Itä- ja varsinkin Etelä-Suomen alueeseen, jossa *Leo*-nimi nousee viiden annetuimman nimen joukkoon jo vuonna 2011 ja on viimeisenä neljänä tutkimusvuonna peräkkäin suosituin nimi, verrattuna

poikkeuksellisia. Muutenkin *Leo* on molemmilla edellä mainituilla alueilla huomattavasti suosituimpi etunimi kuin Pohjois-Suomessa.

Eri alueiden suosituimpien nimien joukossa suurin osa etunimistä on samoja, vaikka niiden suosituimmuusjärjestys onkin eri. Alueellisia nimilistoja vertailemalla voi tehdä mielenkiintoisia havaintoja nimien antamisesta. *Sara*-nimi on yksi niistä nimistä, joka on viime vuosina usein esiintynyt annetuimpien nimien listoissa. Nimi on tähän asti tutkimillani alueilla ollut annetuimpien nimien joukossa tutkimusajanjakson ensimmäisinä vuosina, mutta sen suosio on ollut laskemaan päin. Näin on myös Pohjois-Suomessa. Vuonna 2006 *Sara* ei ole alueella läheskään niin suosittu kuin Itä- ja Etelä-Suomessa, mutta mahtuu kuitenkin 20 suosituimman nimen joukkoon (16. sijalla). Nimi nousee vielä yhdeksän sijaa seitsemännelle sijalle vuonna 2007, mutta tämän jälkeen nimen suosionlasku on yllättävänkin nopeaa, vaikka vauhti hiukan tasoittuukin ennen kuin nimi putoaa kokonaan pois 25 suosituimman nimen joukosta 2011. Suosionlasku on huomattavasti nopeampaa kuin esimerkiksi Etelä-Suomessa.

Huomiota tulee kiinnittäneeksi myös *Aino*-nimeen, sillä nimi on yllättävänkin epäsuosittu pohjoisella alueella. *Aino* on vuodesta toiseen annetuimpien nimien listassa, kun tarkastellaan koko maan kattavaa tilastoa, mutta Pohjois-Suomessa se kuitenkin sijoittuu 25 suosituimman nimen listassa “vain” puolivälin paikkeille lähes joka vuosi, ei siis välttämättä edes 10 suosituimman nimen joukkoon, mikä on muuhun maahan verrattuna poikkeava tulos. Vuonna 2015 *Aino* putoaa suhteellisen tasaisesta linjasta poiketen useamman sijan, mutta seuraavana vuonna sijoitus paranee melkein kaksinverroin edelliseen vuoteen verrattuna, ja se nousee kahdeksanneksi annetuimmaksi nimeksi. Viimeisenä tutkimusvuonna nimen suosio nousee edelleen korkeammaksi kuin kertaakaan aikaisemmin tutkimusjakson aikana.

Aivan kuten muillakin alueilla, myös Pohjois-Suomessa on nimiä, jotka ilmestyvät annetuimpien nimien joukkoon tutkimusjakson kuluessa. Tällaisia – usein yllättävän nopeasti suosituimmaksi nousseita – nimiä ovat muun muassa *Eevi* ja *Väinö*. *Eevi* ilmestyy ensimmäisen kerran 25 suosituimman nimen joukkoon vuonna 2014 ja *Väinö* kaksi vuotta aikaisemmin. *Väinö* ei kuitenkaan vuonna 2013 yllä listalle, mutta 2014 se kohoaa listan ulkopuolelta suoraan toiseksi annetuimmaksi nimeksi, mikä aineiston mukaan ei ole ollenkaan tavallista. Nimi on kaksi seuraavaa vuotta Pohjois-Suomen annetuin etunimi, eikä sijoitus paljoa laske viimeisenä tutkimusvuotenaan (kolmas sija). *Eevi*-nimi nousee heti ensimmäisen listavuotensa jälkeen 13 sijaa seitsemännelle sijalle, ja nousee seuraavina kahtena vuotena kolme sijaa vuosittain, niin että se on annetuin etunimi viimeisenä tutkimusvuonna. Suosionnousu on siis hieman maltillisempaa kuin *Väinö*-nimen, vaikka ei missään tapauksessa mitenkään hidasta vaan päinvastoin.

4.4 Yleisimmät etunimet Länsi-Suomessa

Kuten muillakin alueilla, myös Länsi-Suomen alueella *Onni*-nimi nousee ylitse muiden. Tutkimusjakson aikana se on seitsemän vuotta peräkkäin joko alueen annetuin tai toiseksi annetuin nimi. Alin sijoitus nimellä on vuonna 2009, jolloin se putoaa 11:nneksi, mutta nousee sieltä seuraavana vuonna ensimmäiselle sijalle. Tutkimusjakson neljä ensimmäistä vuotta *Onni*- ja *Eetu*-nimien suosio on samansuuntaista: molempien nimien suosio laskee melkein yhtä paljon. Vuonna 2010, kun *Onni* kohoaa suosituimmaksi etunimeksi, niin *Eetun* suosio nousee vain muutaman sijan ja kääntyy taas laskuun parin vuoden ajaksi. *Eetu*-nimien suosio nousee vielä myöhemmin, mutta se ei loppututkimusajanjakson aikana enää nouse niin korkealle kuin se oli ensimmäisinä vuosina. *Eetu* putoaa pois 25 annetuimman nimen listalta kokonaan vuonna 2017, mikä on hiukan yllättävää, koska edellisenä vuonna nimen suosio oli nousemassa ylöspäin ja nimi oli 10:nneksi suosituin.

TAULUKKO 4. Länsi-Suomen 25 annetuinta nimeä 2006–2017.

Sija	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
1.	Eetu	Veeti	Venla	Veeti	Onni	Onni	Onni	Aino	Elias	Venla	Onni	Elias
2.	Veeti	Aleksi	Joona	Aino	Elias	Aada	Sofia	Onni	Onni	Onni	Väinö	Leo
3.	Onni	Eetu	Veeti	Aleksi	Emma	Venla	Elias	Elias	Eino	Eino	Venla	Aino
4.	Aleksi	Lauri	Eetu	Venla	Aino	Sofia	Venla	Sofia	Leo	Elias	Aino	Emma
5.	Ella	Onni	Onni	Lauri	Eetu	Aleksi	Ella	Helmi	Aada	Sofia	Elias	Eevi
6.	Venla	Aino	Ella	Aada	Veeti	Elias	Aino	Venla	Ella	Helmi	Leo	Onni
7.	Aino	Elias	Aleksi	Ella	Aleksi	Aino	Aleksi	Emma	Leevi	Eevi	Eino	Eino
8.	Juho	Ella	Siiri	Joona	Venla	Emma	Emma	Aada	Eetu	Aada	Sofia	Väinö
9.	Elias	Emma	Emma	Emma	Aada	Ella	Lauri	Eetu	Aino	Leo	Eevi	Sofia
10.	Lauri	Anni	Lauri	Eetu	Niilo	Siiri	Aada	Veeti	Sofia	Väinö	Eetu	Leevi
11.	Anni	Venla	Elias	Onni	Ella	Eetu	Viljami	Aleksi	Venla	Niilo	Aada	Elli
12.	Iida	Emilia	Sara	Iida	Leevi	Joona	Eino	Oliver	Niilo	Aino	Oliver	Oliver
13.	Arttu	Siiri	Veera	Sara	Eemeli	Emilia	Veeti	Leo	Emma	Eetu	Elli	Niilo
14.	Sara	Iida	Leevi	Leevi	Lauri	Leevi	Iida	Leevi	Väinö	Elli	Emilia	Aada
15.	Joona	Helmi	Matias	Juho	Iida	Veera	Eetu	Siiri	Lauri	Ella	Veeti	Veeti
16.	Aada	Juho	Helmi	Sofia	Joona	Veeti	Niilo	Iida	Oliver	Vilma	Vilho	Kerttu
17.	Helmi	Leevi	Emilia	Matias	Emilia	Iida	Sara	Lauri	Helmi	Oliver	Niilo	Venla
18.	Emilia	Joona	Aada	Siiri	Siiri	Anni	Helmi	Elli	Elli	Elsa	Pihla	Lilja
19.	Ville	Vilma	Anni	Rasmus	Sofia	Helmi	Lenni	Viljami	Veeti	Eeli	Ella	Eeli
20.	Leevi	Arttu	Sanni	Emilia	Helmi	Lauri	Oliver	Eino	Sara	Veeti	Helmi	Isla
21.	Siiri	Lotta	Jesse	Helmi	Sara	Niilo	Siiri	Niilo	Lilja	Emma	Leevi	Hilla
22.	Niklas	Niilo	Rasmus	Elias	Oliver	Jimi	Eemeli	Emilia	Lenni	Anni	Emma	Olivia
23.	Matias	Veera	Iida	Anni	Valtteri	Viljami	Leevi	Anni	Joona	Leevi	Amanda	Helmi
24.	Aaro	Sofia	Aino	Eemeli	Veera	Sara	Iina	Ella	Amanda	Mikael	Noel	Noel
25.	Emma	Julia	Miro	Miro	Nella	Oliver	Elsa	Matias	Aleksi	Emilia	Matias	Mikael

Vuonna 2010 *Elias* nousee edellisen vuoden 22. sijalta toiseksi suosituimmaksi etunimeksi, ja vuonna 2014 se on Länsi-Suomen annetuin etunimi. Väliin mahtuu kuitenkin suosionnousuja ja -laskuja, ei tosin yhtä voimakkaita kuin toista sijaa edeltävänä vuonna, mutta *Eliaksen* suosio ei ole yhtä suoraviivaista kuin *Onnin*. Vielä voimakkaampaa vaihtelua liittyy kuitenkin *Ainon* suosioon. Toisin kuin esimerkiksi Etelä-Suomen alueella, Länsi-Suomessa *Aino*-nimen sijoitus vaihtelee suosituimmasta nimestä 24. suosituimpaan nimeen. Nimeä ei voi kutsua keskivertonimeksi lainkaan Länsi-Suomessa, vaan ennemminkin ääripäisyyksien nimeksi. Tässä yhteydessä on hyvä mainita myös *Emma*, jonka suosioikäyrä muistuttaa nousujen ja laskujen osalta kovasti *Ainoa*, mutta väliin jää enemmän tasaisia kausia, jolloin nimen sijoitus ei muutu lainkaan tai muuttuu korkeintaan yhden sijan.

Leevin voi sanoa olevan Länsi-Suomen alueella yhdenlainen “perusnimi”, joka hiukan poikkeuksellisesti muihin alueisiin verrattuna pysyy 25 suosituimman nimen joukossa koko tutkimusjakson ajan. Nimi ei kuitenkaan vuotta 2014 lukuunottamatta (*Leevi* seitsemännellä sijalla) nouse kovinkaan suureen suosioon, mutta ei myöskään tipu kokonaan listalta pois. *Leevin* vuosittainen suosionvaihtelu ensimmäisten tutkimusvuosien aikana ei myöskään ole kovin suurta, mikä kertoo nimen vakaasta suosiosta. Tilanne tosin muuttuu jakson loppua kohti mentäessä, jolloin vaihtelua vuosittaisissa sijoituksissa saattaa olla jopa 16 sijaa. Samankaltainen perusnimi on *Emilia*, joka pikkuhiljaa kuitenkin antaa tilaa muille nimille. Se ei tutkimusjakson aikana ole kertaakaan suosituin, eikä edes viidenneksi suosituin nimi, mutta siitä huolimatta se on listalla lähes joka vuosi. Kolmen vuoden tauon jälkeen vuonna 2015 *Emilia* palaa annetuimpien nimien listalle jälleen, mutta ei saa suurta suosiota, ja 2017 nimi ei taaskaan ole lainkaan 25 suosituimman nimen joukossa. Tulevaisuus näyttää, onko *Emilia* enää seuraavien vuosien annetuimpien nimien listoilla.

Jokaisella tähän asti tutkimallani alueella on myös muita hiipuvia nimiä. Osa niistä häviää suhteellisen nopeasti, osa taas sinnittelee listalla vuodesta toiseen suosion laskiessa hiukan koko ajan. Edellä mainittu *Emilia* kuuluu jälkimmäiseen ryhmään, kun taas *Sara* on hyvä esimerkki nopeasti hiipuvasta nimestä. Länsi-Suomen alueella *Sara* on 14:nneksi annetuin nimi tutkimusajanjakson ensimmäisenä vuonna, ja viimeisen kerran se esiintyy listalla vuonna 2014. Väliin jäävään kahdeksaan vuoteen mahtuu kaksi “listatonta” vuotta sekä usean sijan laskuja vuosittain, mutta myös hetkellinen suosionnousu. *Saran* suosioikäyrän yleisilme on Länsi-Suomessa kuitenkin selvästi laskusuuntainen – kuten muillakin alueilla. *Anni*-nimen kohtalo on samankaltainen. Ensimmäisenä tutkimusvuotena nimi on hiukan jopa suosituimpi kuin *Sara*, mutta seuraavien vuosien suosionlasku on aluksi kuitenkin huomattavasti nopeampaa. Vuodesta 2009 eteenpäin *Anni* nousee 25 suosituimman nimen listalle vain joka toinen vuosi, silloinkin korkeimmillaan vain sijalle 18 (2011), ja vuoden 2015 jälkeen nimeä ei enää näy listalla lainkaan.

Leo ja *Elli* ovat nimiä, jotka Länsi-Suomen alueella näkyvät 25 suosituimman nimen listalla ensimmäisen kerran vuonna 2013. *Leo*-nimi on ensimmäisenä vuotena 13. sijalla, mutta nimi nousee seuraavana vuonna useamman sijan neljänneksi suosituimmaksi nimeksi. Seuraavina vuosina nimen sijoitus tipahtaa kuitenkin taas hiukan alaspäin, mutta nousee koko ajan viimeiset kaksi tutkimusvuotta. *Leo* ei Länsi-Suomen alueella ole koko tutkimusaikana kuitenkaan missään kohtaa niin suosittu kuin Itä- ja Etelä-Suomessa. *Elli*-nimen suosio sen sijaan on tasaisen alun jälkeen pelkästään noususuunnassa. Montaa sijaa nimi ei nouse vuosittain, mutta suosionsuunta ei myöskään ole laskusuuntainen. *Ellin* osalta tilanne alueittain onkin aika mielenkiintoinen, koska Länsi-Suomessa nimen suosio nousee pikkuhiljaa. Samoin Itä-Suomessa, mutta siellä *Elli* nousee annetuimpien nimien listalle kuitenkin jo neljä vuotta aikaisemmin, kun taas Pohjois-Suomessa nimi näkyy listalla vasta 2016, silloinkin listan loppupäässä. 2017 nimen suosio laskee Pohjois-Suomessa entisestään ja nimi on 24. sijalla. Etelä-Suomessa sen sijaan *Elli* ei koko tutkimusaikana esiinny kertaakaan 25 suosituimman nimen joukossa.

Länsi-Suomen alueella *Lauri*-nimi on yllättävän suosittu muihin alueisiin verrattuna. Nimen suosioikäyrä on hyvin aaltoileva, mutta korkeimmillaan se yltää kuitenkin jopa neljännelle sijalle ja neljän ensimmäisen tutkimusvuoden aikana se on joka vuosi 10 annetuimman nimen joukossa. Suosio hiipuu tämän jälkeen, mutta nousee vuonna 2012 taas useamman sijan pudotukseen jälleen lähemmäs 20. sijaa seuraavana vuonna. Vuoden 2014 jälkeen nimi ei ole enää listalla lainkaan. *Lauri* pysyy kuitenkin 12 tutkimusvuoden aikana pisimpään – yhdeksän vuotta – annetuimpien nimien listalla juuri Länsi-Suomessa. Muilla alueilla *Lauri* esiintyy viimeisen kerran listalla vuonna 2010, poikkeuksena Pohjois-Suomen alue, jossa nimi vuoden tauon jälkeen ilmestyy vielä yhdeksi vuodeksi listalle vuonna 2012. *Matias* on toinen nimi, jonka suosio Länsi-Suomessa poikkeaa huomattavasti muista alueista. Nimi on Länsi-Suomessa annetuimpien nimien listalla lähes koko tutkimusajanjakson ajan, vaikkakaan nimi ei ole joka vuosi listalla. *Matias* on 25 suosituimman nimen joukossa kaiken kaikkiaan vain viisi kertaa vuosien 2006 ja 2016 välillä, eikä silloinkaan ole aivan suosituimpien nimien joukossa, mutta nimi esiintyy listalla kuitenkin pitkällä aikavälillä. Muilla alueilla *Matias* on annetuimpien nimien listalla vain ensimmäisinä tutkimusvuosina, mutta putoaa sen jälkeen pois listalta, eikä palaa sinne enää tutkimusajanjakson puitteissa.

Lopuksi vielä muutama sana *Veeti*-nimestä. Nimen suosioikäyrä on hyvin samankaltainen hiukan yllättäen Itä- ja Länsi-Suomessa. Tutkimani Itä-Suomen nimistö useimmiten vertautuu Pohjois-Suomeen, kun taas Länsi- ja Etelä-Suomen nimien samankaltaisuus on tavallista. Nimeä annetaan eniten ja sen suosio vastaavasti hiipuu suunnilleen samoihin aikoihin molemmilla alueilla. Toisin kuin taas Etelä-Suomessa *Veeti* pysyy Länsi-Suomessa 25 annetuimman nimen joukossa koko

tutkijusajan. Yleisilme suosioikäyrässä on hiukan laskusuuntainen, mutta joinain vuosina nimi on hyvinkin suosittu, jopa alueen annetuin nimi.

4.5 Yleisimmät etunimet alueittain ja koko maan annetuimmat etunimet neljältä vuodelta

Vertailin alueellisia nimilistoja neljän vuoden osalta (2007, 2010, 2013 ja 2016) myös valtakunnallisesti annetuimpien nimien listaan kyseisiltä vuosilta. Vuonna 2007 Etelä-Suomen 25 annetuimman nimen lista näyttää nimien osalta hyvinkin paljon samanlaiselta kuin koko maan kattava lista. Viiden ensimmäisen nimen kärki on poikien osalta tosin melkein päinvastainen, eikä koko maan toiseksi suosituin nimi *Eetu* ole mahtunut lainkaan Etelä-Suomen viiden annetuimman pojan nimen joukkoon, vaan se on vasta kahdeksanneksi annetuin nimi. Alueen listan loppupäässä on myös *Leo*, jota ei taas valtakunnallisella listalla ole kyseisenä vuonna lainkaan. Tyttöjen nimissä eroavaisuudet valtakunnallisen ja Etelä-Suomen annetuimpien nimien listan osalta ovat pienempiä ja annetuimpien nimien sijoituksissa on heittoa keskimäärin vain kahden nimen verran. Länsi-Suomen poikien nimilista on pitkälti samanlainen kuin valtakunnallinen nimilista. Nimien sijoituksissa on korkeintaan parin sijan heittoa lukuunottamatta *Juha*, joka on Länsi-Suomessa hiukan suosituimpi kuin muualla maassa, mutta tämänkään nimen kohdalla ei puhuta kuin kolmen sijan erosta. Tyttöjen ensimmäisissä nimissä listat ovat myös hyvin samansuuntaiset. Ainoana silmiin pistävänä erona on, että valtakunnallisesti kuudenneksi suosituin nimi *Sara* ja 11:nneksi suosituin *Aada* eivät ole lainkaan mahtuneet Länsi-Suomen listaan.

Itä- ja Pohjois-Suomen alueiden vuoden 2007 etunimilistoissa huomio kiinnittyy niiden keskenäiseen samankaltaisuuteen. Toisaalta huomio kiinnittyy myös siihen, että näillä alueilla erot koko Suomen kattavan annetuimpien nimien listaan ovat isommat kuin Etelä- ja Länsi-Suomessa. *Arttu* ja *Juha* ovat idässä ja pohjoisessa suosituimpia ensimmäisiä nimiä kuin valtakunnallisesti. Samoin *Jere* on molempien alueiden 25 annetuimman nimen listassa, vaikka nimi ei esiinny lainkaan koko Suomen suosituimpien nimien joukossa. *Elias* sen sijaan on vuonna 2007 Suomen neljänneksi annetuin nimi, mutta Itä- ja Pohjois-Suomessa vasta 12:nneksi ja 11:nneksi annetuin. Pohjois-Suomessa yllättäen myös koko Suomen kolmanneksi ja viidenneksi suosituimmat nimet *Aleksi* ja *Onni* ovat vasta yhdeksänneksi ja 14:nneksi annetuimpia. Varsinkin Itä-Suomen alueen nimilistassa on myös useampia nimiä, joita ei koko maan kattavassa listassa ole lainkaan. Tyttöjen nimien osalta Itä- ja Pohjois-Suomen nimilistojen keskinäinen samankaltaisuus pistää silmään, kuten myös samansuuntaiset erot kuin poikien nimissä valtakunnalliseen etunimilistaan verrattuna. Esimerkiksi *Iida* on Itä-Suomen suosituin tyttönnimi vuonna 2007, kun koko Suomessa se on vasta seitsemänneksi annetuin. Alueella myös *Vilma* ja *Veera* ovat hyvin suosittuja muuhun maahan

verrattuna, ja *Sanni* on alueen kolmanneksi suosituin nimi, vaikka se ei mahdu lainkaan koko maan kattavaan annetuimpien etunimien listaan. Pohjois-Suomessa taas *Aada* on selvästi suositumpi kuin muualla maassa ja koko maan kolmanneksi annetuin nimi *Aino* sen sijaan vasta kahdeksannella sijalla.

Vuoden 2010 koko Suomen annetuimpien etunimien lista ja Etelä-Suomen nimilista ovat hyvin samannäköisiä molempien sukupuolten osalta. Nimien sijoitukset eivät listalla muutu paria sijaa enempää ja sekä koko maan että Etelä-Suomen alueen suosituimmat etunimet ovat samoja. *Leo*-nimen voisi erikseen mainita tässä kohtaa, sillä jo vuoden 2007 Etelä-Suomen listassa nimi on mainittuna toisin kuin koko maan kattavassa listassa, ja vuoden 2010 alueellisessa listassa nimi on jälleen suositumpia kuin valtakunnallisesti. Huomionarvoista on myös se, että *Leo*-nimeä ei muiden alueidenkaan listoissa ole lainkaan vuonna 2007, eikä myöskään vielä 2010. Länsi-Suomen nimilista on myös hyvin samanlainen koko Suomen kattavan ensimmäisten nimien listan kanssa. Viiden ensimmäisen nimen listat, sekä tyttöjen että poikien osalta, ovat lähes identtiset koko Suomen listan kanssa. Seuraavissa sijoissa esiintyy jo jonkin verran vaihtelua suosituimmuusjärjestyksessä, mutta pääasiassa vain parin nimen vaihtelua korkeintaan.

Itä- ja Pohjois-Suomen alueilla aikaisemmat keskinäiset yhtäläisyydet eivät näy vuonna 2010 enää niin voimakkaana kuin vuoden 2007 listoissa. Poikien nimien osalta alueelliset listat ovat yllättävänkin samanlaiset valtakunnallisen listan kanssa, vaikka selvästi varsinkin Itä-Suomen alueella on edelleen nähtävissä tietynlaista ”omien” nimien suosimista: *Aatu* pysyy edelleen listalla ja *Juhokin* on sillä vielä, vaikka *Juho* ei koko Suomen suosituimpien nimien listalla enää olekaan vuonna 2010. Varsinkin tyttöjen nimien osalta tilanne on muuttunut melkein päinvastaiseen suuntaan kolmen vuoden takaiseen verrattuna, sillä Itä- ja Pohjois-Suomen tyttöjen ensimmäisten nimien listassa on vuonna 2010 suuriakin poikkeuksia valtakunnalliseen listaan verrattuna. Pääasiassa kaikissa listoissa toistuvat samat nimet, mutta nimien sijoitukset saattavat heittää todella monta sijaa Itä- tai Pohjois-Suomen listoissa verrattuna valtakunnalliseen listaan. Itäisen ja Pohjoisen alueen tyttöjennimilistoissa ei kuitenkaan ole juurikaan mitään keskinäistä samankaltaisuutta. *Aino* on edelleen Pohjois-Suomessa huomattavasti vähemmän suosittu kuin muilla Suomen alueilla. Itä-Suomessa myös aikaisemmin suosittu *Sanni* on edelleen 12:nneksi suosituin nimi, vaikka koko maan nimilistaan nimi ei ole edelleenkään mahtunut lainkaan, kuten ei myöskään *Kerttu*, joka kuitenkin Itä-Suomessa on yhdeksänneksi annetuin nimi vuonna 2010.

Vuonna 2013 Etelä-Suomen tyttöjen nimien osalta tilanne on hyvin samankaltainen kuin saman vuoden valtakunnallisesti annetuimpien nimien listassa. Nimilistat eivät ole keskenään täysin samanlaisia, mutta sijoitukset eivät montaa sijaa muutu. Poikien nimissä tilanne on kuitenkin erilainen, sillä valtakunnalliseen listaan verrattuna nimien sijoitukset saattavat muuttua useamman

sijan. *Daniel* on suosituimpi Etelä-Suomessa kuin koko maassa keskimäärin ja *Mikael* on noussut Etelä-Suomen nimilistalle, vaikka muualla maassa nimeä ei vielä esiinnykään annetuimpien nimien listassa. *Veeti* on jo menossa pois suosioista, vaikka muiden alueiden listoissa se on edelleen viiden annetuimman pojannimen joukossa ja koko maan listassakin kuudenneksi annetuin nimi. Länsi-Suomen vuoden 2013 poikien annetuimpien etunimien listaa voisi kutsua omanlaisekseen. Suoraa yhtäläisyyttä Etelä-Suomen – joka kuitenkin useamman kerran on ollut samansuuntainen – tai koko Suomen annetuimpien nimien listan kanssa ei ole. Suurin osa Länsi-Suomen ja koko maan kattavan listan nimistä on samoja, mutta jälleen kerran sijoituksissa on paljoo eroja. *Lauri* pysyy edelleen Länsi-Suomen etunimilistalla, vaikka muiden alueiden ja valtakunnan listalta se on jo pudonnut. *Oliver* On Etelä-Suomessa toiseksi suosituin nimi, valtakunnallisesti neljänneksi suosituin, mutta Länsi-Suomessa vasta kuudenneksi suosituin. Muilla alueilla *Oliver* ei nouse annetuimpien nimien listalle lainkaan vuonna 2013. Kuten edellä mainittiin, *Daniel* on Etelä-Suomen alueella suosituimpi kuin koko maassa, jossa nimi yltää 11. sijalle, mutta Länsi-Suomen listalla nimi ei esiinny lainkaan. Hiukan yllättäen *Viljami* on Länsi-Suomen 10:nneksi annetuin ja Pohjois-Suomen 12:nneksi annetuin nimi. Vaikka joitain viitteitä nimien samankaltaisuuksista näillä alueilla on toki aiemmin jo esiintynyt. Tyttöjennimissä Länsi-Suomen ja valtakunnan annetuimpien nimien listassa vuonna 2013 on täysin samat nimet sillä erotuksella, *Venla*-nimeä lukuunottamatta, että ne ovat kaikki eri sijoilla, kun kahta listaa vertaa keskenään.

Pohjois-Suomen alueella vuonna 2013 niin poikien kuin tyttöjen nimissäkin on enemmän sellaisia nimiä, joita ei esiinny lainkaan koko Suomen annetuimpien nimien listalla. *Arttu* on jo pudonnut muiden alueiden ja koko Suomen listalta, mutta Pohjois-Suomen alueella se on edelleen yhdeksänneksi annetuin nimi ja sen sijoitus on jopa parantunut kolmen vuoden takaiseen verrattuna. *Peetu* oli alueen etunimilistassa vuonna 2010 ja on edelleen listalla vuonna 2013 ja myös sen sijoitus on noussut kolme sijaa. *Aapokin* pysyy vielä listalla, vaikka sijoitus on laskenut koko ajan. *Eemelin* voi vielä mainita tässä kohtaa, sillä valtakunnan listasta nimeä ei löydy, mutta Pohjois- ja Itä-Suomen nimilistoissa molemmissa se on. Pohjois-Suomen tyttöjen nimilistaa ja valtakunnallista etunimilistaa verrattaessa huomaa, että yksikään nimi ei ole samalla sijalla ja erot voivat olla useammankin sijan luokkaa. *Aino* on edelleen alueella huomattavasti epäsuosituimpi kuin muilla alueilla. Itä-Suomen annetuimpien poikiennimien listassa *Leo* on selvästi vähiten annettu muihin alueisiin ja valtakunnallisesti verrattuna: Itä-Suomessa se on vasta 11:nneksi annetuin, kun Pohjois-Suomessa se on sijalla kahdeksan, Länsi-Suomessa sijalla seitsemän ja Etelä-Suomessa annetuin pojan nimi vuonna 2013. Valtakunnallisesti se on samana vuonna kolmanneksi annetuin pojannimi. *Aleksi* on myös pudonnut listalta jo kokonaan pois, vaikka valtakunnallisesti se on edelleen seitsemänneksi suosituin pojannimi. Sen sijaan *Aatu* on edellisten vuosien tapaan edelleen listalla,

vaikka muilla alueilla nimeä ei ole esiintynyt lainkaan. Itä-Suomen tyttöjennimissä vaihtelua ei ole niin paljon, vaikka sijoitukset eivät taaskaan mene yksiin valtakunnan listan kanssa. Vaihtelu on kuitenkin keskimäärin vain muutaman sijan luokkaa, joten suurista eroista ei puhuta. Ainut silmään pistävä seikka on *Sofia*-nimen puuttuminen kokonaan Itä-Suomen alueen listasta. Muilla alueilla nimi kuitenkin esiintyy, ja koko Suomenkin osalta se on viidenneksi annetuin vuonna 2013. *Sofia* on esiintynyt Itä-Suomen listalla kuitenkin vuonna 2007, mutta vuonna 2010 sitä ei enää listalle ole.

Vuoden 2016 annetuimpia poikien nimiä tutkiessa voi huomata, että *Oliver* on edelleen Etelä-Suomen alueella suosituimpi kuin valtakunnallisesti. Sama koskee myös *Noelia*, joka on noussut myös Länsi-Suomen listalle, mutta kahdelta muulta alueelta nimi puuttuu kokonaan. *Rasmuksen* suosio Etelä-Suomessa nousee edelleen, kun taas *Eetun* suosio on laskenut selvästi enemmän kuin muilla alueilla, mikä antaisi viitteitä mahdollisesta suosion vähenemisestä myös muilla alueilla. Kiinnostava seikka liittyy myös *Väinö*-nimeen, sillä koko Suomen annetuimpien nimien listalla se oli jo 2013, jolloin nimi löytyi kuitenkin vain Itä-Suomen listalta. Nyt kolme vuotta myöhemmin nimi on noussut valtakunnallisella listalla jo neljänneksi annetuimmaksi ja Etelä-Suomen listassakin jo kuudenneksi annetuimmaksi nimeksi. Tyttöjen osalta Etelä-Suomen listalle on kolmen vuoden takaiseen verrattuna ilmestynyt useampi uusi etunimi. *Pihla* ja *Lilja* ovat myös valtakunnallisesti nousseet suosituiksi, mutta ovat selvästi annetuimpia Etelä-Suomen alueella. Listalle on noussut myös *Enni*, joka tosin ilmestyi ensimmäisen kerran tutkimusaikanani jo vuonna 2013 Pohjois-Suomen listalle. *Ennin* tyylinen on myös listalle noussut *Eevi*, joka Etelä-Suomessa ei kuitenkaan niin suosittu kuin koko maassa yleisesti. *Aadan* suosio sen sijaan on putoamassa koko maassa, mutta Etelä-Suomessa vieläkin nopeampaa. Länsi-Suomen annetuimpien poikien sekä tyttöjen nimilistoissa vuonna 2016 on jälleen kerran samat nimet kuin valtakunnallisessa listassa, eikä niiden sijoitus alueella eroa montaa sijaa koko maan annetuimpien nimien listaan verrattuna. Tyttöjen kohdalla mainitsen kuitenkin *Amandan*, joka vuonna 2013 ilmestyi Etelä-Suomen listalle, mutta ei muille alueille, ja joka 2016 ilmestyy myös Länsi-Suomen listalle, mutta muiden alueiden annetuimpien etunimien listoille nimi ei yllä. Länsi-Suomen tyttöjennimistä puuttuvat myös *Lilja* ja *Enni*. *Enni* pääsee kyllä muiden alueiden listoilla ja *Liljakin* on Etelä-Suomen lisäksi annetuimpien nimien joukossa Pohjois-Suomessa. Sen sijaan *Enna* on Länsi-Suomessa 11:nneksi annetuin nimi 2016, vaikka nimi puuttuu kokonaan muilta alueilta sekä koko maan kattavalta listalta.

Väinön suosio on noussut huimasti kolmessa vuodessa koko maassa. Kuten edellä mainittiin, Etelä-Suomessa nimi on 2016 kuudenneksi annetuin, mikä on kuitenkin sen alhaisin sijoitus koko maassa. Länsi-Suomessa *Väinö* on toiseksi, Pohjois-Suomessa annetuin ja Itä-Suomessa kolmanneksi annetuin pojannimi. *Eetu* on Pohjoisessa edelleen keskimääräistä suosituimpi, kun taas *Oliver*

keskimääräistä epäsuositumpi. *Nooa* on myös noussut alueella viidenneksi annetuimmaksi nimeksi, vaikka muilla alueilla nimi ei ole mahtunut 10 annetuimman nimen joukkoon lainkaan. Nimi on kuitenkin valtakunnallisella listalla sijalla 14. Tyttöjennimissä *Eevi* on kohonnut Pohjois-Suomen annetuimmaksi, vaikka vielä 2013 nimi ei ollut listalla lainkaan. *Helmin* suosio on kaikilla muilla alueilla laskenut kolmen vuoden takaisesta, kun taas Pohjoisessa se on noussut toiseksi annetuimmaksi tyttönimeksi. *Lilja* ja *Enni* samaten ovat alueella suositumpia kuin muilla alueilla. Toisin kuin *Sofia*, joka valtakunnallisesti on vuoden 2016 annetuin tyttönimi, mutta Pohjois-Suomessa sitä annetaan vähiten (kahdeksas sija). Itä-Suomessa *Veeti* on jo pudonnut annetuimpien nimien listalta vuonna 2016, mutta vuoden 2013 Pohjois- ja Länsi-Suomen listoilla ollut *Viljami* sen sijaan on noussut listan loppupäähän. *Oliver* ei myöskään ole noussut Itä-Suomen listalle, vaikka muilla alueilla ja valtakunnallisessa listassakin kyseinen nimi edelleen on. Tyttöjen nimissä *Pihla* on noussut annetuimmaksi nimeksi Itä-Suomessa vuonna 2016, vaikka valtakunnallisessa listassa kyseinen nimi on vasta seitsemänneksi suosituin. Nopeasta suosionnoususta kertoo se, että nimi ei esiinnyt vielä lainkaan alueen vuoden 2013 listassa. Muuten kahdeksan annetuimman nimen lista kattaa Itä-Suomessa ja valtakunnallisesti samat nimet, vaikkakin hiukan eri järjestyksessä.

4.6 Etunimien suosio ja sen muuttuminen

Tutkimusjakson (2006–2017) aikana annettujen nimien lukumäärä on laskenut koko Suomessa. Mukaan mahtuu vuosia, jolloin nimiä on annettu suunnilleen yhtä paljon tai jopa enemmän kuin edeltävinä vuosina, mutta ensimmäistä ja viimeistä tutkimusvuotta verrattaessa huomio kiinnittyy siihen, että lapsia on syntynyt vuonna 2017 alueesta riippuen jopa reilu neljännes vähemmän kuin vuonna 2006. Suurinta syntyneiden lasten ja sitä myötä myös lapsille annettujen nimien määrän väheneminen on ollut Etelä-Suomessa. Tässä kohtaa on syytä mainita, että vaikka nimensaajien määrä onkin vähentynyt, niin yksittäisten etunimien määrä on kuitenkin lisääntynyt. Lapsen yksilöllisyyttä halutaan korostaa, ja lapselle halutaan antaa useampi etunimi kuin esimerkiksi 50 vuotta sitten. Usein annetut nimet ovat myös harvemmin annettuja ellei jopa uniikkeja. Tämä koskee siis kaikkia etunimiä, ei vain ensimmäisiä nimiä. Annetuimpien etunimien prosenttiosuudet ovat laskeneet roimasti vuosikymmenten aikana: esimerkiksi *Sari*-nimi oli suosituin tyttöjen etunimi vuonna 1969, jolloin sen sai kuusi prosenttia kaikista tytöistä, kun taas vuonna 2016 suosituimman tyttönimen *Sofia* sai enää 1,6 % kaikista tytöistä. (Saarelma-Paukkala 2017: 89–90.) Kaikista alueista Etelä-Suomessa kuitenkin annettiin eniten nimiä ensimmäisenä tutkimusvuonna (2006), 23 814 kpl, kuten myös viimeisenä vuonna (2017), 17 513 kpl. Nimimäärän prosentuaalinen pudotus on ensimmäisen ja viimeisen tutkimusvuoden välillä kuitenkin huimat 26,5 %. Muillakin

alueilla pudotus on yli 20 %, mutta ei niin paljon kuin Etelä-Suomessa. Toiseksi eniten nimien määrä on tutkimusaikana vähentynyt (23,7 %) Itä-Suomen alueella, missä nimiä annettiin koko tutkimusaikana vähiten, 4547 kpl vuonna 2006 ja 3468 kpl vuonna 2017. Länsi- ja hiukan yllättäen Pohjois-Suomessa annettujen nimien määrä on laskenut vähiten, hiukan reilut 21 %. Länsi-Suomessa on lukumääräisesti annettu tutkimusaikana toiseksi eniten nimiä eli 12 544 kpl vuonna 2006 ja 9807 kpl vuonna 2017. Vastaavat luvut Pohjois-Suomen osalta ovat 7001 kpl ja 5522 kpl.

KUVIO 2. Vuosina 2006–2017 annettujen ensimmäisten nimien lukumäärät.

Kuten jo mainitsin, jokaisella alueella on myös vuosia, jolloin nimien määrä pysyy suunnilleen samana kuin edellisenä vuonna tai jopa kasvaa. Itä-Suomessa ensimmäiset kolme tutkimusvuotta annettujen nimien määrä pysyy 4500 kpl:een tuntumassa, mutta seuraavana kolmena vuotena nimien määrä kasvaa vuosittain. Parhaimmillaan nimiä on annettu 4975 kpl vuonna 2011, minkä jälkeen nimien lukumäärä alkaa pikku hiljaa laskea noin 200 nimen vuosivauhtia – poikkeuksena on vuosi 2013, jolloin nimien lukumäärä hetkellisesti nousee –, mutta vuonna 2017 nimimäärä notkahtaa vajaa 900 nimeä kerrallaan. Pohjois-Suomen osalta annettujen nimien lukumäärä nousee vuoteen 2009 asti, minkä jälkeen määrä alkaa hiljaa laskea ja tasoittua. Vuonna 2013 annettujen nimien määrä yhtäkkiä nousee ja tuolloin annetaan Pohjois-Suomessa eniten nimiä koko tutkimusaikana, 7978 kpl. Tämän jälkeen nimien antaminen vähenee joka vuosi kiihtyvällä vauhdilla. Länsi-Suomessa ensimmäiset kolme tutkimusvuotta ovat nimimäärällisesti suhteellisen

tasaisia ja annettujen nimien lukumäärä pysytteleekin 12 500 tuntumassa. Vuonna 2009 nimien lukumäärä nousee 14 200:n tuntumaan, jossa se pysyttelee seuraavat neljä vuotta. Eniten Länsi-Suomessa annetaan nimiä vuonna 2009, jolloin nimen saa 14 258 lasta. Itä- ja Pohjois-Suomen alueilla annettujen nimien määrä nousee vuonna 2013, mutta Länsi-Suomessa se on ensimmäinen vuosi, jolloin nimien määrä alkaa vähentyä. Seuraavina vuosina annettujen nimien lukumäärä laskee ensin noin 200 nimeä vuodessa, sitten noin 600 nimeä vuodessa ja vuodesta 2016 vuoteen 2017 nimien määrä laskee melkein 2400 kpl:a.

4.6.1 Suosituimpien etunimien antaminen

Tarkasteltaessa prosentuaalisesti 25 annetuimman nimen suosiota suhteessa kaikkiin annettuihin nimiin kaikki alueet ovat neljän prosenttiyksikön sisällä toisistaan. Koko tutkimusaikana (2006–2017) 25 suosituimman nimen prosentuaalinen määrä kaikista samana vuonna samalla alueella annetuista nimistä on suurin Itä-Suomessa (noin viidesosa kaikista nimistä). Ensimmäisenä tutkimusvuotena 21 % kaikista alueella annetuista nimistä lukeutuu 25 suosituimman nimen joukkoon, kun viimeisenä tutkimusvuotena vastaava luku on pudonnut 18,7 %:iin. Samanlainen lasku on havaittavissa myös kolmella muulla alueella. Vuonna 2006 Pohjois-Suomessa, jossa on annettu tutkimusaikana toiseksi eniten suosituimpia nimiä, 25 suosituinta nimeä kattaa 19,6 % kaikista alueella annetuista nimistä, mutta vuonna 2017 enää 17,4 %. Parin prosentin suosionpudotus on tapahtunut tutkimusaikana myös Länsi-Suomen alueella, missä ensimmäisenä tutkimusvuotena 18,2 % nimensaaneista lapsista sai jonkin 25 suosituimmasta nimestä ja viimeisenä 16,8 %. Kaikkein vähiten suosituimpia nimiä on tutkimusaikana annettu Etelä-Suomessa ja näiden nimien suosio on myös laskenut kaikkein vähiten: vuonna 2006 vain 17,4 % annetuista nimistä löytyy myös alueen 25 annetuimman nimen listalta ja vuonna 2017 luku on pudonnut vain yhden prosenttiyksikön verran eli 16,4 %:iin.

Kuten aikaisemmin mainittiin, 25 suosituimman nimen listat eivät alueittain kovin paljoa eroa toisistaan nimien osalta. Pääsääntöisesti listoissa toistuvat samat nimet, vaikkakin nimien suosituimmuus vaihtelee. Muutamien nimien heittoja saattaa olla (jokin nimi esiintyy yhden tai useamman alueen suosituimpien nimien listassa, mutta ei kaikkien). Hyvänä esimerkkinä on nimi *Aino*, joka valtakunnallisesti on pysynyt annetuimpien nimien listalla vuosikaudet. Alueellisissa listoissa voi kuitenkin huomata, että nimen suosio saattaa olla hyvin ailahtelevaa. Yhtenä vuotena *Aino* on viiden suosituimman nimen joukossa ja seuraavana vuonna taas kymmenen sijaa alempana. Samoin nimi on joillain alueilla kesto-suosikki, jota annetaan tasaisesti suhteellisen paljon, joillain alueilla taas nimen suosio koko tutkimusaikana yltää parhaimmillaan juuri ja juuri 25 suosituimman nimen listan puolivälin paikkeille.

4.6.2 Uniikki- ja puoliuniikkinimien antaminen

Vaikka 25 suosituimman nimen listat eivät alueittain paljoo eroakaan prosentuaalisesti toisistaan, niin uniikkinimissä eli nimissä, joita on annettu vain yksi kappale, tilanne on toinen. Hiukan yllättäen Itä-Suomessa on tutkimusajanjakson aikana annettu prosentuaalisesti eniten uniikkinimiä. Tutkimuksen ensimmäisenä vuonna (2006) uniikkinimien määrä kaikista annetuista nimistä Itä-Suomessa on 11,2 % ja viimeisenä vuotena (2017) 14 %. Koko tutkimusajan näiden nimien prosenttiosuus on alueella hiukan vaihdellut, mutta alimmillaankin vuonna 2010 uniikkinimiä on annettu 10,8 %. Näiden nimien suosio on alueella vaihdellut koko tutkimusajan suunnilleen prosenttiyksikön suuntaansa, mutta suurin yhtäkkinen muutos on viimeisen vuoden lähes kolmen prosenttiyksikön nousu 14 %:iin.

Itä-Suomen uniikkinimimäärä on sinällään poikkeuksellinen, sillä ainoastaan Pohjois-Suomessa viimeisenä tutkimusvuonna, jolloin alueella on annettu eniten uniikkinimiä, prosenttiosuus kohoaa samaan 10,8 %:iin. Kaikilla muilla alueilla näitä harvinaisia nimiä on alle 10 %. Pohjois-Suomessa uniikkinimien osuus on keskimäärin 9,5 %:n tietämällä, kun taas Länsi-Suomessa se on 7,5 %:n luokkaa. Viimeisenä tutkimusvuonna on kaikilla alueilla annettu eniten uniikkinimiä koko tutkimusaikana, Länsi-Suomessa tuolloin annetuista nimistä 8,5 % on uniikkeja. Vähiten uniikkinimiä on annettu tutkittavan 12 vuoden aikana Etelä-Suomessa, missä niitä on keskimäärin alle 7 % nimistä. Vuonna 2016 uniikkinimien määrässä päästään kuitenkin 7 %:iin ja viimeisenä tutkimusvuonna 7,7 %:iin. Luvut ovat silti huomattavasti jäljessä Itä-Suomen vastaavista. En voi tietosuojaesitystä mainita uniikkinimiä, joten siitä syystä olen vertailnut vain niiden prosenttimääriä alueittain.

Tarkastelen alueellisessa vertailussani tilannetta myös niiden nimien osalta, joita on tutkimusaikana annettu 10 kpl tai vähemmän. Kutsun näitä nimiä tästä eteenpäin puoliuniikkeiksi nimiksi. Myöskään näitä nimiä en voi tietosuojaesitystä mainita, eikä se ole mielekästäkään, koska tutkin pääasiassa annetuimpien nimien yhdenmukaisuuksia ja eroavaisuuksia alueittain. Haluan kuitenkin mainita myös näistä hiukan harvinaisemmista nimistä, koska niidenkin osalta alueellisen suosion jakaantuminen on yllättävää, sillä se noudattaa täysin samaa kaavaa uniikkinimien kanssa. Itä-Suomessa uniikkinimiä on annettu kaikkein eniten koko tutkimusaikana ja sama koskee myös puoliuniikkeja nimiä. Vuonna 2006 puoliuniikkien nimien osuus Itä-Suomen alueella on ollut 19,1 % ja 11 vuoden päästä 24,4 %. Aivan samoin kuin uniikkinimienkin kohdalla puoliuniikkien nimien määrä pysyy alueella koko tutkimusajan 18–20 % tietämällä – lukumäärä on suunnilleen sama kuin 25 suosituimman nimen määrä. Samoin kuin uniikkien myös puoliuniikkien nimien määrä nousee nopeasti siirryttäessä toiseksi viimeisestä tutkimusvuodesta viimeiseen. Näiden nimien osalta nousua on jopa 4,4 %.

Pohjois-Suomessa, jossa annetaan toiseksi eniten puoliuniikkeja nimiä, puoliuniikkien nimien suosionvaihtelu on hiukan tasaisempaa kuin Itä-Suomessa, sillä muutosta suuntaan tai toiseen ei ole yhtä prosenttia enempää. Ensimmäisenä tutkimusvuotena Pohjois-Suomen alueella kaikista annetuista nimistä puoliuniikkien nimien osuus on 15,7 % ja toiseksi viimeisenä 16,2 %. Uniikkienimien tapaan toiseksi viimeisestä tutkimusvuodesta viimeiseen tutkimusvuoteen siirryttäessä puoliuniikkien nimien määrä nousee kuitenkin jo 2 %. Suosionnousu ei kuitenkaan Pohjoisen osalta ole niin voimakasta kuin Itä-Suomessa, jossa vastaava luku on reilut 4 %. Kolmanneksi vähiten puoliuniikkeja nimiä on annettu Länsi-Suomen alueella, jossa vuonna 2006 tällaisen nimen sai 12,5 % lapsista eli vajaa puolet enemmän kuin uniikkienimien, mutta kuitenkin kolmanneksen vähemmän kuin jonkin 25 annetuimmasta nimestä. Koko tutkimusajan näiden nimien suosio pysyy alueella suunnilleen samoissa lukemissa, poikkeuksena kuitenkin viimeisen tutkimusvuoden selvä suosionnousu muiden alueiden tavoin. Nousu on Länsi-osissa on kuitenkin vain reilu 1,5 % eli selvästi vähemmän kuin Itä- ja Pohjois-Suomessa. Länsi- ja Etelä-Suomen alueita määrittävän uniikkienimien suosion vähyiden perusteella ei sinänsä ole yllättävää, että myös puoliuniikkien nimien suosio on huomattavasti Etelässä ja Lännessä on vähäisempää kuin kahdella muulla alueella. Kaikkein vähiten puoliuniikkeja nimiä annetaan Etelä-Suomessa, jossa niiden osuus vuosittain annetuista nimistä on vain noin kymmenesosa (, kun Itä-Suomessa se on melkein viidesosa). Mutta myös Etelä-Suomessa viimeisen tutkimusvuoden puoliuniikkienimimäärä on kuitenkin suurempi kuin vuotta aiemmin, mutta nousua edelliseen vuoteen on kuitenkin vain vajaa 1,5 %.

5 Etunimien lisätarkastelu alueellisesti neljältä vuodelta

Haluan saada tutkimastani nimiaineistosta mahdollisimman kattavan kuvan, ja siksi täydennän alueellista nimistöntutkimustani satunnaisotannalla. Satunnaisotannassa vertailen keskenään alueellisesti 20:tä nimilistoista vuosittain otettua nimeä. Tässä kappaleessa kuvailen tätä tutkimuslinjaa ja sen tuloksia. Aloitan nimilistojen tarkastelun vuodesta 2007 ja tutkin tilannetta kolmen vuoden välein eli lisäksi vuosina 2010, 2013 ja 2016.

Poimin tarkasteltavat etunimet 5, 10, 15, 20 tai 25 nimen välein riippuen siitä, paljonko nimiä listassa oli; tarkoitukseni oli saada nimilistan kaikki mahdolliset nimet käyttöön. Rajasin tässäkin metodissa tietosuojasyistä tutkimukseni ulkopuolelle nimet, joita oli 10 kpl tai vähemmän.

Olen arvioinut nimien yleisyyttä ja harvinaisuutta sen mukaan, miten paljon Väestörekisterikeskuksen nimipalvelun mukaan nimiä on annettu milläkin vuosikymmenellä. Nimipalvelun nimet kuvastavat nimien määrää aina 19 vuoden välein vuosituhannen vaihteeseen asti, jolloin nimet eritellään yhdeksän vuoden jaksoissa. Kun sanon, että nimi on 1960-luvulle asti ollut harvinainen, niin se on yleistynyt ajanjaksolla 1960–1979, joten tarkempaa vuosikymmentä yleistymiselle en pysty määrittelemään, mutta olen käyttänyt tällöin ensimmäistä mainittua vuosikymmentä – tässä tapauksessa 1960-lukua. *2000-luvun nimi* taas tarkoittaa, nimeä joka on ollut suosittu 2000–2009, ja *2010-luvun nimi* vastaavasti nimeä, jota on annettu paljon 2010–2019. *Aivan uusiksi nimiksi* luokittelen etunimet, joita on annettu todella vähän (alle 200 kpl) tai ei lainkaan ennen vuosituhannen vaihdetta ja jotka ovat kokeneet räjähdysmäisen suosionnousun 2000- tai 2010-luvuilla. Tällaisia nimiä listoissa on todella vähän. Käytän termiä *uudehko nimi*, kun tarkastelen nimiä, joita on saatettu ensimmäisen kerran antaa 1940–1959, mutta tällöin vielä äärimmäisen vähän. Näiden nimien varsinainen suosionnousu on alkanut vasta ajanjaksolla 1980–1999 tai 2000-luvulla. Olen ohjenuorana uudehkoa nimeä määritellesäni pitänyt myös sitä, että vaikka nimi olisi ollut suosittu myös 1980–1999, niin sitä on pitänyt antaa vielä useammalle lapselle vuosituhannen vaihteen jälkeen. Uudehkoja nimiä listoilla on selvästi enemmän kuin uusia.

Todella vanhoja etunimiä, joita on annettu jo ennen vuotta 1899, on paljon. Samoin paljon on etunimiä, joita on alettu antaa 1900-luvun alkupuolella, mutta jotka ovat 1960-luvulle tai 1980-luvulle asti pysyneet kuitenkin suhteellisen harvinaisina. Joukossa on myös nimiä, joita on annettu paljon 1900-luvun alkupuolella, mutta jotka ovat hiipuneet vuosisadan keskivaiheilla ja nousseet uudelleen suosioon vasta 2000-luvun alusta alkaen, sekä etunimiä, jotka ovat olleet huomattavasti

suositumpia 1900-luvun alkupuolella, mutta joiden suosio on hiipunut koko ajan siitä lähtien. Tarkastelen, eroavatko alueet toisistaan sen mukaan, minkälaisia, tai tarkemmin sanoen, minkäikäisiä nimiä niissä on suosittu eri vuosina.

5.1 Satunnaisotannan etunimet alueittain vuonna 2007

Ensimmäinen tarkastelemani vuosi satunnaisotannassa on 2007. Etelä-Suomen alueella osa näistä 20 etunimestä on vanhoja, mutta joita ei ennen 1960-lukua ole montaakaan vuosittain annettu, esimerkiksi *Rasmus* ja *Riina*. Rasmusen suosionhuippu ajoittuu kuitenkin 2000-luvulle, kun taas tyttölapsi sai Riina-nimen useammin 1980-luvulla. Toiseksi eniten listassa on vanhoja nimiä, jotka kuitenkin yleistyivät vasta 1980-luvulla. Näitä ovat muun muassa *Ville*, *Maiju* ja *Alex*. Näistä 1980-luvulla yleistyneistä nimistä osa on kokenut uuden suosion 2000- (muun muassa *Alex* ja *Joonatan*) ja 2010-luvuilla (*Lucas*). Suurin osa eteläisen alueen vuoden 2007 satunnaisotantanimistä on kuitenkin vanhoja, niin sanottuja perinteisiksi miellettyjä nimiä, kuten *Susanna*, *Saima*, *Veikko* ja *Touko*, joita on annettu lapsille yli sadan vuoden ajan. Osalla näistä nimistä suosio on ollut ennennäkemättömän suurta juuri 2000-luvulla. Tällaisia nimiä ovat *Ella*, *Aapo* ja *Silja*. *Mea* ja *Iitu* ovat rajatapauksia siinä, voiko niitä kutsua uudehkoiksi nimiksi. Jotta olen pystynyt tekemään jonkinlaisia päätelmiä nimien iästä, olen asettanut nimille tietyt rajat, joiden mukaan määrittelen iän. Määritelmistä kerroin edellä tarkemmin. *Mea* ja *Iitu* ovat molemmat nimiä, jotka on otettu käyttöön 1900-luvun alkupuolella: *Measta* ensimmäiset maininnat ovat ajanjaksoilta 1920–1939, *Iitusta* 1900–1919. Nimiä on kuitenkin annettu todella vähän, ja *Mea* on alkanut yleistyä vasta 1980-luvulta eteenpäin, *Iitu* vasta 2000-luvulla. Koska nimiä on kuitenkin alettu antaa jo ennen 1940, pidän niitä vanhoina niminä.

TAULUKKO 5. Satunnaisesti poimitut 20 etunimeä alueittain vuonna 2007.

Etelä-Suomi	Itä-Suomi	Pohjois-Suomi	Länsi-Suomi
Ella	Eetu	Eetu	Aleksi
Rasmus	Leevi	Arttu	Iida
Aapo	Sara	Matias	Sara
Ville	Aatu	Jenna	Valtteri
Alex	Jere	Oskari	Jesse
Eemil	Venla	Jaakko	Eeli
Silja	Helmi	Eeli	Elsa
Ilmari	Tuukka	Ville	Olivia
Joonatan	Jimi	Nella	Iiris
Veikko	Mikko	Enni	Miika
Lucas	Roni	Aaron	Joni

Mea	Milla	Roosa	Kiira
Touko	Topi	Teemu	Moona
Riina	Joonas	Netta	Jenni
Susanna	Santtu	Olli	Hilma
Maiju	Laura	Lassi	Nuutti
Iitu	Hanna	Niila	Frans
Elisa	Luka	Tomi	Taavi
Saima	Inka	Toni	Ida
Ria	Markus	Lukas	Heidi

Itä-Suomen alueella poikien nimiä on paljon enemmän kuin tyttöjen: 20 nimen joukkoon mahtuu ainoastaan seitsemän tytön nimeä. Mutta kuten nimikin kertoo satunnaisotannassa tuloksia määrittää nimenomaan ennalta-arvaamattomuus ja sattumanvaraisuus, eikä sukupuolten nimimääristä voi tässä kohtaa vetää johtopäätöksiä. Valikoituneista tyttöjennimistä monen voi sanoa olevan perinteinen, pitkään Suomessa käytössä ollut nimi, kuten *Venla*, *Laura*, *Hanna* ja *Inka*. Tähän samaan ryhmään kuuluvat myös *Milla* ja *Sara*, vaikka nämä ovatkin saavuttaneet suosion huippunsa vasta 1980-luvulla. Poikien nimistäkin yli puolet on vanhoja tunnettuja nimiä, joita on annettu jo kauan, muun muassa *Mikko*, *Joonas*, *Markus*, *Eetu*, *Aatu* ja *Leevi*. Kolme viimeistä ovat kokeneet uuden suosion nousun 2000-luvulla. Erityisesti *Eetu* voidaan mainita tässä kohtaa, sillä sen räjähdysmäinen suosion nousu alkoi jo 1980-luvulla ja on jatkunut yhä 2000-luvulle. Kolme ensimmäistä etunimeä taas edustaa nimiä, jotka ovat olleet 1980-luvulla huomattavasti suosittumia kuin nykyään. Näihin nimiin voidaan lisätä vielä *Topi*, *Tuukka* ja *Santtu*, joten suurin osa Itä-Suomen vuoden 2007 satunnaisotantanimistä koostuukin juuri tälle ajanjaksolle tyypillisistä nimistä. Joukkoon mahtuu kuitenkin myös kaksi nimeä, joita voi pitää pelkän ensiesiintymisen takia selvästi uudempina. Tällaisia ovat *Luka* ja *Jimi*. Näistä Jimin suosio on kuitenkin alkanut nousta jo 1980-luvulla, mutta se on saavuttanut huippunsa vasta 2000-luvulla, kun taas *Lukan* suosio on noussut huippunsa vasta 2000-luvun puolella.

Pohjois-Suomen alueen vuoden 2007 satunnaisotannassa tyttöjennimiä on kaksi vähemmän kuin Itä-Suomessa eli 20 nimen joukkoon mahtuu vain viisi tytön nimeä: *Enni*, *Roosa*, *Netta*, *Jenna* ja *Nella*. Kaikkia näitä nimiä on annettu jo vuosikymmeniä, toisia vain enemmän kuin toisia. *Jenna* ja *Roosa* ovat olleet erityisen suosittuja 1980-luvulla, kun taas *Netta* ja *Nella* ovat selvästi 2000-luvun nimiä, *Nellan* suosio on jatkunut aina 2010-luvulle asti. *Enni* taas on kokenut uuden suosion nousun 2010-luvulla. Poikien etunimiä tarkasteltaessa huomio kiinnittyy jälleen kerran vanhojen, mutta 1980-luvulla suosionhuippunsa saavuttaneiden nimien suureen määrään. Näistä mainittakoon *Arttu*, *Teemu*, *Toni* ja *Olli*. Toki joukkoon mahtuu myös kauan käytössä olleita nimiä, joiden määrä on

noussut suurimmilleen vasta 2000- tai 2010-luvulla, mutta näitä nimiä on kuitenkin vähemmän. Tällaisia nimiä ovat muun muassa *Eeli*, *Aaron* ja *Lukas*. *Niilan* suosionhuippu asettuu myös 2000-luvulle. Sitä voisi jopa kutsua uudehkoksi nimeksi, sillä vasta 2000-luvulla nimensaajien määrä on moninkertaistunut. Etunimestä löytyy kuitenkin merkintöjä – vaikkakin vain yksittäisiä – yli sadan vuoden takaa, joten määrittelemäni uudehkon nimen vaatimukset eivät *Niilan* osalta täyty.

Länsi-Suomen alueella vuonna 2007 annetuista nimistä suurin osa on vanhoja, kauan käytössä olleita nimiä, joista kaksi (*Frans* ja *Hilma*) ovat jopa olleet suosituimpia ennen. Varsinkin *Hilma*-nimen suosio on vuosikymmenten saatossa pudonnut huomattavan paljon: 1900–1919 reilut 9600 tyttöä sai kyseisen nimen, kun vuosina 2000–2019 vastaava lukema oli enää reilu 1250. Länsi-Suomen nimistä lähes puolet on vanhoja, jotka ovat saavuttaneet uuden suosion 1980-luvulla, mutta joiden suosio on 2000-luvulle tultaessa laskenut. Mainittakoon näistä *Heidi*, *Sara*, *Aleksi*, *Jesse* ja *Valtteri*. Seuraavaksi eniten Länsi-Suomessa on nimiä, jotka nekin ovat vanhoja, mutta jotka ovat nousseet uuteen suosioon vasta 2000-luvulla. Tällaisia nimiä ovat muun muassa *Olivia*, *Iiris*, *Moona*, *Eeli* ja *Nuutti*. *Kiira* on satunnaisotannan nimistä ainut, joka on vasta 2010-luvulla saavuttanut uuden suosion, mutta uudesta nimestä ei senkään kohdalla voi puhua, koska nimi on ollut käytössä jo 100 vuotta.

Etelä-Suomessa vuonna 2007 annettu etunimistö on enimmäkseen vanhaa. Uusvanhoja eli etunimiä, joita suosittiin isoisovanhempien aikaan 1920- ja 1930-luvuilla, on listalla paljon. Joukossa on myös nimiä, jotka ovat vanhoja, mutta joiden suosionhuippu ajoittuu 1980-luvulle. Tällaisia nimiä on tosin jo vähemmän. Itä-Suomessa ja Pohjois-Suomessa sen sijaan suurin osa satunnaisotannan etunimistä on sellaisia vanhoja nimiä, joita on suosittu ennen kaikkea 1980-luvulla, ja 2000-luvulla uuden suosion saavuttaneita uusvanhoja nimiä on näillä alueilla selvästi vähemmän. Uudempia, vasta viime vuosikymmeninä käyttöön otettuja nimiä Itä-Suomen listassa on kuitenkin kaksi, *Luka* ja *Jimi*. Länsi-Suomessa on myös suosittu vanhoja nimiä, joiden suosio on ollut huipussaan 1980-luvulla. Näitä nimiä on lähes puolet satunnaisotannan 20 etunimestä. Lähes yhtä paljon on uusvanhoja nimiä, joiden toinen suosionhuippu ajoittuu 2000- ja 2010-luvuille. Ainuttakaan aivan viime vuosikymmeninä käyttöön otettua nimeä ei alueen listassa ole.

5.2 Satunnaisotannan etunimet alueittain vuonna 2010

Etelä-Suomen vuoden 2010 satunnaisotanta paljastaa, että tilanne ei ole juurikaan muuttunut kolmessa vuodessa: suurin osa kyseisenä vuotena annetuista ensimmäisistä nimistä on uusvanhoja, vuosikymmeniä käytössä olleita nimiä. Muun muassa *Aura*, *Saima*, *Heikki*, *Elias* ja *Akseli* nousevat esiin listalta. Joukkoon mahtuu yllättävän paljon – hiukan vajaa puolet – myös uudempia nimiä,

jotka ovat joko ennen 1960- tai ennen 1980-lukua olleet hyvinkin harvinaisia. *Niko* edustaa ensimmäistä ryhmää, ja *Janni*, *Jemina* sekä *Pyry* jälkimmäistä. Osa näistä nimistä ovat myös olleet suosituimmillaan juuri 1980-luvulla, osa taas vasta 2000- ja 2010-luvuilla (muun muassa *Eemi*). Uudehkoja nimiä Etelä-Suomen satunnaisotannassa on kuitenkin jo useampia: *Miro*, *Lumi* ja *Jooa*.

TAULUKKO 6. Satunnaisesti poimitut 20 etunimeä alueittain vuonna 2010.

Etelä-Suomi	Itä-Suomi	Pohjois-Suomi	Länsi-Suomi
Elias	Veeti	Veeti	Onni
Leevi	Elias	Anni	Joona
Miro	Anni	Sofia	Vilma
Akseli	Joona	Lenni	Topias
Lumi	Vilma	Juuso	Neea
Niko	Leo	Veikka	Iina
Pyry	Eemeli	Topi	Anna
Oiva	Topi	Julius	Topi
Jooa	Aaro	Anton	Kasper
Markus	Minttu	Leo	Mette
Suvi	Valtteri	Luka	Johannes
Jemina	Moona	Elmeri	Frans
Olga	Inka	Nelli	Santtu
Saima	Eelis	Ossi	Aliisa
Eemi	Ida	Teemu	Kaisla
Erik	Vilja	Benjamin	Elle
Janni	Miisa	Saara	Mea
Heikki	Atte	Kiia	Olga
Eevert	Justus	Sisu	Ninni
Aura	Eemil	Maija	Meeri

Itä-Suomen vuoden 2010 satunnaisotannassa on kolmen vuoden takaiseen verrattuna paljon enemmän tyttöjen nimiä. Kaikista 20 nimestä yli puolet on uusvanhoja nimiä, kuten *Anni*, *Vilma*, *Leo* ja *Aaro*. Toiseksi eniten, vaikkakin vain viisi kappaletta, on nimiä, jotka ovat yleistyneet käyttöön vasta 1980-luvulla. *Veeti*, *Joona*, *Justus*, *Vilja* ja *Miisa* ovat kaikki suhteellisen uusia nimiä, joista ainoastaan *Joona* on ollut suosituimpi 1980- kuin 2000- ja 2010-luvuilla. *Minttu* ja *Moona* taas edustavat nimiä, joiden voi sanoa olleen hyvinkin harvinaisia ennen 1960-lukua, mutta jotka molemmat ovat saavuttaneet suuren suosion 2000-luvulla. *Moonan* voi katsoa määritelmäni mukaan olevan myös uudehko nimi.

Pohjois-Suomenkin satunnaisotannassa esiin nousee uusvanhojen nimien suuri määrä. 75 % vuoden 2010 otannan nimistä on tällaisia, esimerkiksi *Anni*, *Sofia*, *Ossi* ja *Anton*. Alueen nimistöön mahtuu

runsaasti myös etunimiä, joiden ensiesiintymät ovat jopa sata vuotta vanhoja, mutta joita ei ennen 1980- tai 2000-lukua kovinkaan paljon ole annettu. Näistä mainittakoon *Juuso* ja *Benjamin*, jotka yleistyivät 1980-luvulla, ja 2000-luvulle tultaessa yleistyneet *Lenni*, *Elmeri* sekä *Nelli*. Pohjois-Suomen otannassa on mukana myös kolme nimeä, joita voi yleistymisaikansa perusteella pitää uudehkoina niminä, nimittäin *Luka*, *Kiia* ja *Sisu*. Kaikkia on annettu joitain kappaleita jo ennen 1980-lukua, mutta mistään suurista määristä ei voi puhua. Vasta 2000-luvulla niiden määrä on huomattavasti kasvanut.

Yli puolet Länsi-Suomen nimistöstä vuonna 2010 on uusvanhaa: kovin perinteisen kuuloiset nimet kuten *Onni*, *Johannes*, *Aliisa* ja *Anna* löytyvät kaikki listalta. Reilusti allet puolet listan nimistä on sellaisia, jotka ovat alkaneet yleistyä vasta 1960- (*Joona*, *Topi* ja *Ninni*) tai 1980-luvuilla (*Iina*, *Mette*, *Kaisla* ja *Mea*). Osalla näistä nimistä on ollut huimaa suosionnousua vielä 2000- ja 2010-luvuilla. *Elle*-nimen mainitsen tässä kohtaa erikseen, sillä sen suosio on ollut poikkeuksellisen suurta sekä 1900-luvun alussa että sata vuotta myöhemmin. Näiden kahden ääripään välillä nimeä ei kuitenkaan kovinkaan moni tyttölapsi ole saanut. Ainoana uudehkona nimenä Länsi-Suomesta esiin nousee *Neea*.

Vuoden 2010 satunnaisotantanimilistoissa yhteistä kaikille alueille on uusvanhojen etunimien suuri määrä. Eniten niitä on Itä- ja Pohjois-Suomen nimistössä, mutta myös Länsi-Suomessa reilusti yli puolet 20 nimestä on nimen saaneiden lasten isoisovanhempien aikaisia. Etelä-Suomessa sen sijaan korostuu vanhojen, mutta vasta myöhemmin (1960- ja 1980-luvuilla) yleistyneiden etunimien suurempi määrä muihin alueisiin verrattuna. Tällaisia nimiä on toki muillakin alueilla, mutta Etelä-Suomessa selvästi eniten vuonna 2010. Kaikilla alueilla on nimiä, jotka ovat nousseet suosionsa huipulle vasta 2000- ja 2010-luvuilla, mutta nimiä, joita ei olisi kertaakaan annettu ennen 2000-lukua, ei ole ainuttakaan. Uudehkoina pidettäviä nimiä sen sijaan on kolmen vuoden takaiseen verrattuna jo verraten paljon enemmän kaikilla alueilla. Etelä-Suomen *Miro*, *Lumi* ja *Jooa*, Itä-Suomen *Moona*, Pohjois-Suomen *Luka*, *Sisu* ja *Kiia* sekä Etelä-Suomen ainoana *Neea* edustavat kaikki uudempaa nimistöä.

5.3 Satunnaisotannan etunimet alueittain vuonna 2013

Etelä-Suomessa vuoden 2013 satunnaisotannan mukaan suurin osa nimistä on taas uusvanhoja, reilusti yli puolet nimistä on tällaisia. *Alma*, *Emma*, *Lilja*, *Kasper* ja *Mauno* edustavat näitä. Lähes puolet otannan etunimistä on taas sellaisia, jotka ovat nousseet suurempaan suosioon vasta 1980-luvulla. Niitä on annettu ennenkin, mutta ne ovat olleet suhteellisen harvinaisia vielä 1900-luvun puolivälissä. Vasta vuosituhaten vaihteen jälkeen ja varsinkin 2010-luvulla ne ovat saavuttaneet

ennen näkemättömän suurta suosiota. Näistä nimistä voisi mainita *Tiituksen*, *Oulan* ja *Kaislan*. Vuoden 2013 otanta antaa ymmärtää, että Etelä-Suomen nimet ovat ”uudentuneet”; listassa on ainoastaan yksi nimi, *Santtu*, joka on yleistynyt jo hiukan aikaisemmin eli 1960-luvulla. Lista on sattunut mukaan myös kolme uudehkona pidettävää nimeä, *Lumi*, *Neea* ja *Joa*, joista varsinkin viimeksi mainittu on ennen 2000-lukua ollut äärimmäisen harvoin annettu.

TAULUKKO 7. Satunnaisesti poimitut 20 etunimeä alueittain vuonna 2013.

Etelä-Suomi	Itä-Suomi	Pohjois-Suomi	Länsi-Suomi
Emma	Onni	Venla	Aino
Lenni	Eetu	Elias	Lauri
Lilja	Niilo	Joonas	Vilho
Ellen	Eemeli	Jimi	Niklas
Lumi	Veikko	Julius	Aapo
Alma	Veera	Luka	Minttu
Veikka	Milla	Linnea	Luka
Kaisla	Olivia	Akseli	Seela
Ilmari	Pihla	Noel	Benjamin
Neea	Alisa	Inka	Lumi
Joa	Iiris	Fanni	Viljo
Kasper	Saimi	Anton	Ida
Tiitus	Jare	Niila	Netta
Santtu	Hugo	Mette	Vertti
Mauno	Paavo	Okko	Sebastian
Aamos	Inka	Nuutti	Linda
Oula	Ville	Kiira	Aku
Kristian	Lumi	Miika	Tuuli
Amalia	Nuutti	Jemina	Joonatan
Inari	Atte	Matilda	Miina

Itä-Suomen vuoden 2013 satunnaisotannassa yli 75 % etunimistöä on uusvanhaa. Listalla esiintyviä isoisovanhempien aikaisia nimiä ovat muun muassa *Onni*, *Veikko*, *Iiris* ja *Alisa*. Uudehkoja listassa olevia etunimiä ovat vain *Pihla* ja *Lumi*. Mainitsen *Atte*-nimen erikseen tässä kohtaa, koska vaikka nimi onkin vanha, niin se on alkanut yleistyä vasta 1980-luvulla ja saavuttanut uudelleen suosiota 2000-luvulla. Yleensä ei ole tavallista, että sekä isän että pojan ikäluokassa suositaan samoja nimiä. Vanhemmat kokevat oman sukupolvensa nimet usein liian kuluneiksi, jopa epämiellyttäväiksi annettaviksi omille lapsille. (Saarema-Paukkala 2017: 78.) *Jare* on listalla ainut uutena pidettävä nimi. Sen on ennen 2000-lukua saanut vain hiukan reilut 50 poikaa, mutta 2010-luvulla annettujen nimien määrä on melkein kymmenkertaistunut.

Myös Pohjois-Suomen satunnaisotannasta nousee eniten uusvanhoja nimiä. Tosin niitä mahtuu mukaan vähemmän kuin Itä- ja Etelä-Suomessa. Kuitenkin yli puolet lapsista tälläkin alueella on vuonna 2013 saanut vanhan nimen. Seuraavaksi eniten joukkoon mahtuu vanhoja nimiä, jotka ovat alkaneet yleistyä 1960- tai vasta 1980-luvuilla. Osa näistä on tullut esille jo muiden vuosien satunnaisotannassa, kuten *Joonna*, *Julius*, *Kiira* ja *Mette*. Jimi ja Luka nousevat jälleen kerran esiin satunnaisotantalistassa uudehkoina niminä.

Länsi-Suomen vuoden 2013 satunnaisotantanimistä lähes 75 % on uusvanhoja, joista suurin osa on ollut yleisessä käytössä jo sata vuotta, mutta joukkoon mahtuu myös nimiä, jotka ovat alkaneet yleistyä vasta 1960- tai 1980-luvuilta lähtien. Näissä nimissä on paljon samoja nimiä kuin muidenkin alueiden satunnaisotantatuloksissa, mutta myös ennen mainitsemattomia, kuten *Tuuli*, *Sebastian*, *Aku* ja *Vertti*. Viimeksi mainittu on ennen 1980-lukua ollut todella harvinainen ja vasta 2000- ja 2010-luvuilla saavuttanut suuremman suosion. Samankaltaisiin nimiin kuuluu muun muassa *Joonatan*, joka on vasta 1980-luvun jälkeen nousseet suurempaan suosioon. *Lumi* ja *Luka* nousevat esiin Länsi-Suomenkin satunnaisotannasta uudehkoina niminä. Eräs toinen satunnaisotannassa esille noussut ennen vuosituhannen vaihdetta todella harvoin annettu, mutta koko 2000-luvun yleistynyt, nimi on *Seela*. Koska ensimmäiset maininnat kyseisen nimen antamisesta ovat kuitenkin jo sadan vuoden takaa, ei nimeä voi pitää uutena.

Yhteenvedon voi sanoa, että vuonna 2013 uusvanhat nimet ovat kaikilla alueilla vallitsevia, niitä on jopa kolme neljäsosaa kaikista poimituista nimistä. Eniten tällaisia nimiä esiintyy Itä-Suomen (yli 75 %) ja toiseksi eniten Etelä-Suomen (lähes 75 %) alueella. Yli puolet poimituista nimistä ovat myös Länsi- ja Pohjois-Suomessa uusvanhoja (reilu 60 %), vaikka määrä ei olekaan enää niin suuri kuin kahdella ensin mainitulla alueella. Toiseksi eniten jokaisella alueella on nimiä, jotka ovat vanhoja, mutta joita ei ole annettu kovinkaan yleisesti ennen 1960- tai 1980-lukua. Uudehkojen nimien määrä on kaikilla alueilla lisääntynyt edelliseen kolmen vuoden takaiseen tilanteeseen verrattuna, ja niitä on nyt kuusi. *Lumi* nousee esiin kaikilta muilta alueilta paitsi Pohjois-Suomesta. Etelä-Suomessa *Lumi*-nimen lisäksi listalle on päässyt *Nea* ja *Joa*, Itä-Suomessa *Pihla* ja Länsi-Suomessa *Luka*. Viimeksi mainittu nousee esille myös Pohjois-Suomessa *Jimin* lisäksi. Vuoden 2013 satunnaisotannassa on myös yksi aivan uutena pidettävä nimi, *Jare*, jota ei ole kertaakaan annettu ennen 1960-lukua. Nimi tulee esiin Itä-Suomen listassa.

5.4 Satunnaisotannan etunimet alueittain vuonna 2016

Etelä-Suomen vuoden 2016 satunnaisotannan nimistä suurin osa (yli 75 %) uusvanhoja nimiä, kuten *Leo*, *Edvin*, *Enni* ja *Elviira*. Niiden lisäksi listalle mahtuu kolme nimeä, jotka kaikki ovat vanhoja,

vaikka harvoin annettuja ennen 1960-lukua, nimittäin *Essi*, *Vanessa* ja *Sebastian*. *Essin* ja *Sebastianin* suosionhuippu on ollut 1980-luvulla, *Vanessan* taas vasta 2010-luvulla. Myöskin harvoin annettuja vanhoja nimiä Etelä-Suomen listassa ovat *Livia* ja *Noomi*. Ensin mainittu on ennen vuosituhannen vaihdetta ollut todella harvinainen, vaikka sen antamisesta tytön nimeksi on merkintöjä jo yli sadan vuoden takaa. *Noomi*-nimestä ensimmäiset merkinnät ovat ajanjaksolta 1920–1939. Sadan annetun nimen rajan yli kummankin nimen kohdalla päästään vasta 2000-luvulla. Uudehkoja nimiä ei Etelä-Suomen satunnaisotannassa ole lainkaan.

TAULUKKO 8. Satunnaisesti poimitut 20 etunimeä alueittain vuonna 2016.

Etelä-Suomi	Itä-Suomi	Pohjois-Suomi	Länsi-Suomi
Leo	Onni	Eetu	Onni
Enni	Eetu	Lilja	Vilho
Veeti	Emma	Vilma	Viljami
Julius	Eino	Emma	Oona
Hilda	Mila	Eemi	Veikko
Otto	Iida	Olivia	Viivi
Sebastian	Joona	Tuukka	Lumi
Vanessa	Hilla	Oona	Otto
Edvin	Aapo	Konsta	Jasper
Elsi	Sara	Aatos	Saana
Livia	Lilja	Matilda	Pyry
Roosa	Eemeli	Kasper	Tuukka
Adam	Oliver	Urho	Arttu
Reino	Hugo	Enna	Kasper
Essi	Valtteri	Inka	Reino
Sonja	Inna	Hertta	Saku
Rosa	Isla	Lotta	Lilian
Henrik	Ilona	Silva	Jiri
Elviira	Viljo	Alvar	Mea
Noomi	Alisa	Juuso	Matti

Itä-Suomen nimistä suurin osa (yli 75 %) on uusvanhoja, muun muassa *Onni*, *Eetu*, *Ilona* ja *Alisa* ovat satunnaisotantalistalla. Osa näistä on ollut äärimmäisen harvinaisia ennen 1960-lukua ja yleistyneet vasta 1980-luvulla, kuten *Sara* ja *Inna*, tai 2010-luvulla, kuten *Mila* ja *Oliver*. *Isla* on tämän alueen satunnaisotannan nimistä ainut, jota voi määritelmäni mukaan pitää uudehkona.

Pohjois-Suomen satunnaisotannan nimistä lähes kaikki ovat uusvanhoja. Nykyisten nimensaajien isoisovanhempien aikaan osa näistä nimistä oli tietenkin suosittumia kuin toiset, ja esimerkiksi *Tuukka* yleistyi kunnolla vasta 1960-luvulla ja koki varsinaisen suosionhuipun 1980-luvulla. *Eemi*

on yleistynyt vielä myöhemmin vasta 1980-luvulla ja vielä suosituimmaksi se on noussut 2000-luvulla. *Oonan* historia on samankaltainen *Eemin* kanssa, mutta *Oona*-nimeä on ensimmäisen kerran alettu antaa vasta 1920-luvulla, kun *Eemi* on vanhempaa perua. Kummankin kohdalla voidaan siis puhua vanhasta nimestä, eikä uudehkoja tai uusia nimiä ole Pohjois-Suomen vuoden 2016 listassa lainkaan.

Uusvanhoja nimiä on Länsi-Suomessa kaikkein vähiten vuonna 2016, vain hiukan reilu puolet. Sen sijaan nimiä, jotka ovat olleet todella harvinaisia ennen 1960- ja 1980-lukuja on runsaammin kuin muilla alueilla. 1960-luvulla yleistyneitä ja 1980-luvulla suosionsa huipulla olleita nimiä ovat muun muassa *Saana* ja *Saku*. *Jiri*- ja *Pyry*-nimien suosionkehitys on samansuuntainen, mutta niiden niin sanottu toinen tuleminen on ollut vielä voimakkaampaa 2000-luvulla. *Mea* ja *Jasper* ovat olleet 1980-luvulle asti äärimmäisen harvinaisia ja vasta 2010-luvulla yleistyneet huomattavasti, mutta uusista nimistä ei niiden kohdalla voi puhua. Länsi-Suomen alueen poiminnassa on myös paljon nimiä, jotka esiintyvät muiden alueiden listoissa: esimerkkeinä mainittakoon *Oona*, joka mainittiin myös Pohjois-Suomen listassa, ja *Lumi*, joka on tullut esille monena muuna vuonna monella alueella. *Lumi* on myös Länsi-Suomen alueen satunnaisotannassa ainut uudehko nimi.

Neljän eri alueen vuoden 2016 satunnaisotannassa uusvanhojen nimien määrä jää reilusti alle 75 %:n vain Länsi-Suomessa. Muilla alueilla vanhojen nimien määrä kaikista lapsille annetuista nimistä on vähintään kolme neljäsosaa. Uudehkojen nimien määrä jää koko Suomen osalta satunnaisotannassa todella pieneksi. Itä-Suomen otannassa esiin nousee *Isla* ja Länsi-Suomessa *Lumi* eli samat nimet toistuvat tasaisin väliajoin. Uudehkojen nimien määrä on siis pudonnut reilusti kolmen vuoden aikana. Toisaalta listoissa on paljon uudehkoilta kuulostavia nimiä, joiden tarkempi tutkiminen kuitenkin paljastaa, että kyseessä on vanha, vaikkakin harvoin annettu etunimi. Näistä suuri osa on nimiä, joita ei ennen vuosituhanen vaihdetta ole välttämättä annettu edes sadalle lapselle, mutta 2000-luvulla nimensajien määrä on moninkertaistunut. Näitä nimiä on kaikilla neljällä alueella.

6 Lopuksi

Tämän luvun tarkoituksena on koota kaikki tutkimustulokset yhteen ja pohtia niiden merkitystä. Pohdin sitä, miksi tulokset ovat sellaisia kuin ovat ja miten tilanne tulee mahdollisesti kehittymään tulevaisuudessa. Kerron, mikä oli yllättävää, mikä taas ei. Esittelen myös mahdollisia jatkotutkimusaiheita.

Oma mielikuvani siitä, että Suomen eri alueilla annettaisiin erilaisia etunimiä, ja tähän viittaavaat tutkimustulokset toimivat innoittajinani, kun lähdin selvittämään asian todellista laitaa. Kävin läpi Väestörekisterikeskuksen yli 600 000 etunimen aineiston, josta olin tietosuojasyistä poistanut nimet, joita on annettu vuosittain vain 10 kappaletta tai vähemmän. Aineiston luonteen takia – tyttöjen ja poikien nimet olivat aineistossa sekaisin – en lähtenyt selvittämään tilannetta erikseen tyttöjen ja poikien nimien osalta, sillä tähän olisi kulunut liian paljon aikaa. Sen sijaan tutkin molempien sukupuolien nimiä yhtenä ryhmänä. Kävin nimiaineiston läpi vuosilta 2006–2017, ja aloitin selvittämällä 25 vuosittain annetuinta etunimeä alueittain ja vertailin tuloksia keskenään. Laskin myös prosenttiluvut niille, miten suuren osan kaikista alueella annetuista nimistä 25 annetuinta nimeä kattoi, miten paljon taas 10 vähiten annettua.

Saarelma-Paukkala (2017: 71) toteaa, että 1900-luvun alkupuolella erot nimien antamisessa olivat huomattavia eri puolella Suomea. Vuosisadan kuluessa erot kuitenkin ovat kaventuneet, mutta kirjoittajan mielestä niitä kuitenkin vielä on uudelle vuosituhannele tullessa, vaikkakaan ei niin selvästi näkyviä (Saarelma-Paukkala 2017: 71). Huomasin tutkimuksessani saman suuntaisen ilmiön. Kaikilla neljällä alueella 25 annetuimman ensimmäisen nimen listalla nimet ovat lähtökohtaisesti samoja, mutta suosituimmuusjärjestys on monasti eri. Yhtenä esimerkkinä voi mainita *Eetu*-nimen suosion. Nimi on koko tutkimusjakson ajan todella suosittu Pohjois-Suomen alueella. Tarkastelin tutkimuksessani nimien tilannetta 12 vuoden ajalta, ja *Eetu* on yhdeksänä vuotena ollut Pohjois-Suomen viiden suosituimman nimen joukossa. *Eetun* suosio on vankka vielä vuonna 2017, jolloin se on alueen toiseksi annetuin nimi. Länsi- ja Itä-Suomen alueilla *Eetun* suosio sen sijaan laskee, ei tasaisesti, mutta yleinen suosionsuunta on alaspäin. Länsi-Suomessa nimeä ei enää viimeisen tutkimusvuoden 25 annetuimman nimen listalla ole lainkaan. Etelä-Suomessa *Eetu* sen sijaan on jo ensimmäisenä tutkimusvuotena huomattavasti epäsuositumpi kuin muilla alueilla ja sen suosioikäyrä nousee ja laskee todella jyrkästi koko tutkimusjakson ajan. 2008 nimi on neljänneksi annetuin Etelä-Suomessa ja 2010 toiseksi annetuin, mutta muina vuosina sen suosio ei

kohoa lähellekään Pohjois-Suomen lukemia. Kaiken kaikkiaan *Eetun* suosionsuunnan yleiskuva Etelä-Suomessa on laskusuuntainen, minkä voi ajatella antavan viitteitä siitä, että myös muilla alueilla nimen suosio tulee laskemaan.

Nimien suosituimmuusjärjestys on siis jokaisella alueella lähes poikkeuksetta omanlaisensa, mutta keskimäärin vähintään 75 % nimistä on samoja, kun tarkastellaan 25 annetuimman nimen listoja. Kaikilla alueilla läpi koko tutkimusjakson huomio kiinnittyy uusvanhojen etunimien suureen määrään. Eniten annetut nimet ovat useimmiten niitä, joita on annettu edellisen kerran suuremmissa määrin nykyisten nimensaajien isoisovanhempien aikaan. Jokaisella alueella annetaan niin paljon muun muassa *Aino*-, *Onni*-, *Elias*- ja *Venla*-nimiä, että ne näkyvät annetuimpien nimien listalla vuodesta toiseen. Jollain alueella suosio vain on suurempi kuin jollain toisella. Sama ilmiö toistuu myös satunnaisotannan tuloksissa, joissa huomioon on kuitenkin otettu myös vähemmän annettuja nimiä. Kärjistäen voi siis sanoa, että 10 annetuimman nimen joukossa on kaikilla alueilla vuodesta toiseen pelkästään uusvanhoja etunimiä.

Uudehkojen nimien alueellisen jakautumisen välillä on kuitenkin huomattavissa mielenkiintoinen seikka: uudehkoja nimiä annetaan eniten Pohjois-Suomessa ja vähiten Etelä-Suomessa, kun verrataan 25 annetuimman nimen listoja. Erot eivät ole huomattavia, mutta kuitenkin havaittavissa olevia. Jokaisella alueella 25 nimen listassa ovat vuodesta toiseen uudehkot nimet *Veeti*, *Joona*, *Arttu* ja *Jesse*. Näiden lisäksi alueilla on muita uudehkoja nimiä, joita saattaa muillakin alueilla olla, mutta ei kuitenkaan kaikilla. Tällaisia nimiä annetaan eniten juuri Pohjois-Suomessa ja toiseksi eniten Itä-Suomessa. Molemmilla alueilla annetaan esimerkiksi paljon *Jere*- ja *Peetu*-nimiä, jotka puuttuvat kokonaan Etelä- ja Länsi-Suomen suosituimmista ensimmäisistä nimistä. Pohjois-Suomen suosituimpien nimien joukkoon kuuluvat myös muun muassa *Nooa* ja *Luka*, joita ei muilla alueilla suosita lainkaan. Länsi- ja varsinkin Etelä-Suomessa annetuimmat nimet ovat siis selvemmin uusvanhoja kuin Suomen pohjoisemmissa ja itäisemmissä osissa, mikä on tutkimukseni yksi yllättävimmistä tuloksista. Tutkimusta aloittaessani oma oletukseni oli, että tilanne olisi ollut aivan päinvastainen.

Aikaisemmat tutkimukset ovat osoittaneet, että monet nimet omaksutaan ensin Etelä-Suomen kasvukeskuksissa ja muissa suurissa kaupungeissa. Niistä ne leviävät muihinkin kaupunkeihin ja kuntiin. (Saarelma-Paukkala 2017: 71.) Omat tutkimustulokseni vahvistavat tätä, joskaan ei aivan niin selvästi kuin olin odottanut. Käytyäni 25 annetuimman nimen listat läpi silmiini osui erityisesti muutama nimi, joka on nousseet ensin Etelä-Suomen listalle ja levinnyt myöhemmin muille alueille. En tutkimuksessani käsitellyt kaupunkeja erikseen, vaan pelkästään kokonaisia maantieteellisiä alueita, joten en pysty ottamaan kantaa siihen, mikä tilanne on suurien kaupunkien

osalta sijaitsivat ne sitten Etelä- tai muualla Suomessa. Suurin osa kasvukeskuskaupungeista kuitenkin sijaitsee Etelä-Suomessa, joten tekemäni aluejako antaa yhtä luotettavan tuloksen.

Sofia on esimerkki nimestä, joka on ensin ilmestynyt Etelä-Suomen 25 annetuimman nimen joukkoon ja vasta sen jälkeen levinnyt muille alueille. Nimi on mukana Etelä-Suomen suosituimpien nimien listalla jo ensimmäisenä tutkimusvuonna 2006. Länsi- ja Itä-Suomen listalla nimen ensiesiintyminen on seuraavana vuonna, mutta näillä alueilla suosion nousu kestää pidemmän aikaa. Pohjois-Suomessa *Sofia* nousee listalle vuonna 2008. Toinen hyvä esimerkki Etelä-Suomesta muille alueille levinneestä nimestä on *Leo*. Nimi ilmestyy alueen listaan vuonna 2007, ja kestää pari vuotta ennen kuin nimi ilmestyy muista alueista ensimmäisenä Itä-Suomen listan 21. annetuimmaksi nimeksi. Vasta 2012 *Leo* näkyy myös Pohjois-Suomen listassa ja viimeisenä vasta Länsi-Suomen annetuimpien nimien joukossa vuonna 2013. Tämän jälkeen kaikilla muilla paitsi Pohjois-Suomen alueella nimi on ollut vuosi vuoden jälkeen entistä suosittumpi ellei jopa suosituin. Muita ensin Etelä-Suomessa omaksuttuja ja sieltä muille alueille levinneitä nimiä ovat *Oliver* ja *Noel*. Nämä kaksi ovat sinänsä kuitenkin poikkeuksellisia, sillä kumpikaan ei ole levinnyt kaikille alueille.

Alueilla on myös nimiä, jotka ovat ensin olleet suosittuja muualla kuin Etelä-Suomessa ja levinneet näiltä alueilta päinvastaiseen suuntaan eli vähemmän asutuista syrjäisemmistä kunnista ja kaupungeista kohti suurempia kasvukeskuksia. Tällaisten nimien vähäinen määrä antaisi kuitenkin olettaa, että ilmiö ei ole kovinkaan yleinen; todennäköisin kulkusuunta etunimen suosion kehityksessä on Etelä-Suomen alueelta muille alueille.

Lähdin tekemään tutkimustani sillä ajatuksella, että etunimien alueellinen erilaisuus tulisi selvästi esille. Tällaisen tuloksen sainkin, sillä 25 annetuimman nimen listat ovat erilaisia eri alueilla. Niiden sisältämät nimet ovat pitkälti samoja, mutta nimien suosituimmuusjärjestys vaihtelee alueittain. Oletin kuitenkin ennen tutkimukseni aloittamista, että erot olisivat olleet vieläkin suurempia. Epäilin aloittaessani, että alueittain annetut etunimet olisivat olleet erilaisia siten, että Etelä-Suomessa olisi annettu enemmän erikoisia etunimiä kuin muilla alueilla. Tilanne oli uniikkimien osalta kuitenkin päinvastoin, sillä uniikkimimet kattoivat Etelä-Suomessa koko tutkimusjakson ajalla vain 6–7 % kaikista annetuista nimistä, kun taas Itä-Suomessa niitä annettiin kaikkein eniten. Tällä alueella kaikista annetuista nimistä uniikkimimiä oli keskimäärin 11 % kaikista nimistä, viimeisenä tutkimusvuonna jopa 14 %. Myös Länsi-Suomessa annettiin vähemmän uniikkimimiä kuin Itä-Suomessa, kuitenkin keskimäärin prosenttien enemmän kuin Etelä-Suomessa. Pohjois-Suomessa uniikkimimiä annettiin toiseksi eniten: reilut yhdeksän prosenttia kaikista annetuista nimistä oli ainutlaatuisia.

Itä-Suomi erottui muista alueista myös sen osalta, että kaikista alueella annetuista nimistä 25 annetuimman nimen joukkoon lukeutuneita nimiä oli enemmän kuin muualla, noin 19 %. Monet tulokset olivat Pohjois-Suomessa samansuuntaisia kuin Itä-Suomessa, mutta 25 annetuimman nimen osalta molemmissa sekä Pohjois- että Länsi-Suomessa noin 17 % annetuista nimistä kuuluu tähän ryhmään. Vähiten, noin 16 %, annetuista nimistä lukeutuu 25 suosituimman nimen joukkoon Etelä-Suomessa. Tämän toisen varsin yllättävän tuloksen perusteella voi todeta, että Etelä-Suomessa suositaan vähiten niin uniikkeja kuin kaikkein yleisimpiäkin etunimiä.

Tyylillisesti lapsille annetut ensimmäiset nimet ovat oman tutkimukseni mukaan hyvin pitkälti samanlaisia riippumatta siitä, missäpäin Suomea ollaan. Tyypillisesti lapselle annettu nimi on uusvanha, kuten *Venla* ja *Onni*. Pohjois-Suomessa syntyvä lapsi saa kuitenkin useammin uudehkon nimen kuin Etelä-Suomessa asuva ikätoverinsa. Itä-Suomessa nimensaajalla on useammin kaima suhteessa muihin nimensaajiin, mutta myös uniikinimen saaja todennäköisimmin asuu Itä-Suomessa. Yksi syy siihen, miksi uudemmat etunimet ja uniikinimet ovat huomattavasti yleisempiä Pohjois- ja Itä-Suomessa kuin Länsi- ja Etelä-Suomessa, voi olla vanhempien hiukan alhaisempi koulutus ja tulotaso ensin mainituilla alueilla. Tämä oletus saa tukea esimerkiksi Helsingin kahden kaupunginosan, Vuosaaren ja Munkkiniemen, nimistöä käsittelevästä tutkimuksesta. Tuloksen mukaan Munkkiniemessä, jossa asujaimisto oli paremmin koulutetumpaa ja varakkaampaa kuin Vuosaarissa, 2000-luvulla annetut etunimet olivat perinteikkäämpiä, Vuosaarissa taas suosittiin harvinaisempia nimiä (Hannola 2016: 55–56). Saman suuntaisia tuloksia on saatu myös Ruotsissa 2011 toteutetusta tutkimuksesta, jonka mukaan äidin korkeamman koulutuksen ja iän sekä perinteisten nimien antamisella oli selvä yhteys (Aldrin 2011: 255–256).

Olisi mielenkiintoista kaiken kaikkiaan selvittää, miten paljon esimerkiksi vanhempien sosio-ekonominen asema vaikuttaa lapsen nimen valintaan Suomessa. Aiheesta on Suomessa tehty vain muutamia yksittäisiä tutkimuksia, joten lisätietoa kaivattaisiin. Selvitin työssäni pelkästään suomenkielistä nimistöä, mutta tutkimusta voisi tehdä myös ruotsalaisten ja ulkomaalaisten etunimien osalta; onko niiden antamisessa havaittavissa samanlaisia motiiveja kuin suomenkielisten ensimmäisten nimien antamisessa.

Lähteet

AINIALA, TERHI – SAARELMA, MINNA – SJÖBLOM, PAULA 2008: *Nimistöntutkimuksen perusteet*. Tietolipas 221. SKS, Helsinki.

ALA-METTÄLÄ, HELENA 2014: Sukupuolineutraalit nimet eivät ole uusi ilmiö. Yle Uutisten verkkojulkaisu. [Viitattu 21.11.2018.] Saatavissa: <https://yle.fi/uutiset/3-7629803>.

ALDRIN, EMILIA 2011: *Namn som social handling. Val av förnamn och samtal om förnamn bland föräldrar i Göteborg 2007–2009*. Uppsala Universitet. Saatavana: <https://uu.diva-portal.org/smash/get/diva2:402591/FULLTEXT01.pdf>.

FINLEX 2017: Etu- ja sukunimilaki. [Viitattu 26.11.2018]. Saatavissa: <https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2017/20170946>.

HANNOLA, TUULA 2016: Lasten nimeäminen Helsingin Munkkiniemessä ja Vuosaarissa 2000-luvulla. Pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopisto, suomen kieli.

HEINONEN, JAANA 2008: ”Nimi kertoo kaiken”. Keski-suomalaisten henkilönnimiin liittyvät stereotypiat. Pro gradu -tutkielma. Joensuun yliopisto, suomen kieli.

HÄKKINEN, KAISA 1998: *Kielitieteen perusteet*. Tietolipas 133. SKS, Helsinki.

JURKKO, KATI 2016: Lapsia on syntynyt jälleen vähemmän korkean syntyvyyden Oulussa. Yle Uutisten verkkojulkaisu. [Viitattu 27.11.2018.] Saatavissa: <https://yle.fi/uutiset/3-9040414>.

KALLINEN, RIPSA 2018: Nimessä on taikaa. Uusiin etunimiin liittyvät mielteet Pohjois-Karjalassa ja pääkaupunkiseudulla. Pro gradu -tutkielma. Itä-Suomen yliopisto, suomen kieli.

KETOMÄKI, MARJO 2011: Pessiina, Ziggy ja Sudenkaataja. Hyväksytyjen ja hylättyjen etunimien vertailua. Nimikautakunnassa vuosina 2000–2009 käsitellyt etunimet. Pro gradu -tutkielma.

KIVINIEMI, EERO 2006: *Suomalaisten etunimet*. SKST 1103. SKS, Helsinki.

KUNTALIITTO: Kaupunkien ja kuntien lukumäärät. Verkkojulkaisu. [Viitattu 15.11.2018.] Saatavissa: <https://www.kuntaliitto.fi/tilastot-ja-julkaisut/kaupunkien-ja-kuntien-lukumaarat-kunnat-ja-kaupungit-2000-2018>.

- LAURINOLLI, HEIKKI 2014: Sukupuoli leimaa etunimen. Tampereen yliopiston Aikalainen-tiede- ja kulttuurilehden verkkojulkaisu. [Viitattu 19.11.2018.] Saatavissa: <http://aikalainen.uta.fi/2014/11/07/sukupuoli-leimaa-etunimen/>.
- OJALA, KRISTA 2017: Lasten työnimet ja nimenantotarinat 2010-luvulla. Pro gradu -tutkielma. Oulun yliopisto, suomen kieli.
- OKSANEN, KAROLIINA 2012: Suomenruotsalaisten lasten nimet Helsingissä ja Vaasassa vuonna 2001. Näkyykö kaksikielisyys? Pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopisto, suomen kieli.
- PAIKKALA, SIRKKA 2019: Uusi etu- ja sukunimilaki voimaan. Artikkelit 1/2019. Kotimaisten kielten keskuksen verkkojulkaisu. [Viitattu 12.11.2019.] Saatavissa: <https://www.kielikello.fi/-/uusi-etu-ja-sukunimilaki-voimaan>.
- PAJARI, KATRIINA 2015: Helsinkiläiset antavat lapsilleen eri nimiä kuin muut suomalaiset. Helsingin sanomien verkkojulkaisu. [Viitattu 9.10.2018.] Saatavissa: <http://www.hs.fi/sunnuntai/a1425011974312>.
- PIRKOLA, SAARA 2012: Nimiin liittyvät stereotyypit. Pro gradu -tutkielma. Jyväskylän yliopisto, suomen kieli.
- POSO, LAURA 2016: Lapsi nimeltä Tuisku. Molemmille sukupuolille annetut ensimmäiset nimet. Pro gradu -tutkielma. Turun yliopisto, suomen kieli.
- ROGERS, EVERETT M. 1995: *Diffusion of Innovation*. 3rd edition. The Free Press, New York. Saatavana: <https://epdf.pub/diffusion-of-innovations.html>.
- SAARELMA, MINNA 2007: *Nimi lapselle*. Minerva, Helsinki.
- SAARELMA-PAUKKALA, MINNA 2017: *Etunimikirja. Suomalaiset nimitrendit 2000-luvulla*. SKS, Helsinki.
- SAARIKALLIO, ANNE – SUOMALAINEN, JOHANNA 2007: *Suomalaiset etunimet Aadasta Yrjöön*. Gummerus, Jyväskylä.
- SARTJÄRVI, MAIJA 2011: Aija ja Meija, Anja ja Minja. Kaksitavuisten ija- ja nja-päätteisten naistennimien yleistymisen ja suosionvaihtelu. Pro gradu -tutkielma. Helsingin yliopisto, suomen kieli.

SKS = Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

SKST = Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia.

SYRJÄNEN, SUVI 2018: Kotuksen uutiset 2018: Nimilaki uudistuu. Kotimaisten kielten keskuksen verkkojulkaisu. [26.11.2018.] Saatavissa:
https://www.kotus.fi/nyt/uutistekstit/kotuksen_uutiset/kotuksen_uutiset_2018/nimilaki_uudistuu.26896.news.

SÖYRINKI, SINI 2015: Tytön, pojan vai kenen tahansa nimi? Harvinaisten nimien sukupuolen kokeminen. Kandidaatintutkielma. Jyväskylän yliopisto, suomen kieli.

TILASTOKESKUS 2017: Kuntien avainluvut. Verkkojulkaisu. [Viitattu 26.11.2018.] Saatavissa:
<https://www.stat.fi/tup/alue/kuntienavainluvut.html#?year=2017&active1=SSS>.

TILASTOKESKUS: Läänit 2009 ja luokituksen kuvaus. Verkkojulkaisu. [Viitattu 15.11.2018.] Saatavissa: <https://www.stat.fi/meta/luokitukset/laani/001-2009/kuvaus.html>.

TILASTOKESKUS 2018: Väestö, väestörakenne 31.12. Verkkojulkaisu. [Viitattu 26.11.2018.] Saatavissa:
https://www.tilastokeskus.fi/tup/suoluk/suoluk_vaesto.html.

VILKUNA, KUSTAA 2005: *Etunimet*. Toim. Pirjo Mikkonen. Otava, Helsinki.

VISK = HAKULINEN, AULI – VILKUNA, MARIA – KORHONEN, RIITTA – KOIVISTO, VESA – HEINONEN, TARJA-RIITTA – ALHO, IRJA 2004: *Iso suomen kielioppi*. Verkkoaversio. Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, Helsinki. [Viitattu 16.11.2018.] Saatavissa:
<http://scripta.kotus.fi/visk>.

WIKIPEDIA. Verkkojulkaisu. [Viitattu 20.11.2018.] Saatavissa:
<https://fi.wikipedia.org/wiki/Wikipedia:Etusivu>.

ÅLANDS STATISTIK- OCH UTREDNINGSBYRÅ: Befolkningen efter språk 2000–2018. Verkkojulkaisu. [Viitattu 11.11.2019.] Saatavissa:
https://www.asub.ax/sites/www.asub.ax/files/attachments/page/be05_befolkning_efter_sprak_2000-2018.xlsx.

Liitteet

Liite 1. Kunnat alueittain (Kuntaliitto, kaupunkien ja kuntien lukumäärät 2018).

ETELÄ-SUOMI (Varsinais-Suomen, Uudenmaan, Kanta-Hämeen, Päijät-Hämeen, Kymenlaakson ja Etelä-Karjalan maakunta)

Aura	Loimaa	Paimio	Salo
Kaarina	Marttila	Parainen	Somero
Kemiönsaari	Masku	Pyhäranta	Taivassalo
Koski	Mynämäki	Pöytyä	Turku
Kustavi	Naantali	Raisio	Uusikaupunki
Laitila	Nousiainen	Rusko	Vehmaa
Lieto	Oripää	Sauvo	

Askola	Kauniainen	Nurmijärvi	Vantaa
Espoo	Kerava	Pornainen	Vihti
Hanko	Kirkkonummi	Porvoo	
Helsinki	Lapinjärvi	Pukkila	
Hyvinkää	Lohja	Raasepori	
Inkoo	Loviisa	Sipoo	
Järvenpää	Myrskylä	Siuntio	
Karkkila	Mäntsälä	Tuusula	

Forssa	Humppila	Jokioinen	Tammela
Hattula	Hämeenlinna	Loppi	Ypäjä
Hausjärvi	Janakkala	Riihimäki	

Asikkala	Hollola	Orimattila
Hartola	Kärkölä	Padasjoki
Heinola	Lahti	Sysmä

Hamina	Kotka	Miehikkälä	Virolahti
Iitti	Kouvola	Pyhtää	

Imatra	Luumäki	Ruokolahti
Lappeenranta	Parikkala	Savitaipale
Lemi	Rautjärvi	Taipalsaari

ITÄ-SUOMI (Pohjois-Karjalan, Pohjois-Savon ja Etelä-Savon maakunta)

Ilomantsi	Kontiolahti	Outokumpu	Valtimo
Joensuu	Lieksa	Polvijärvi	
Juuka	Liperi	Rääkkylä	
Kitee	Nurmes	Tohmajärvi	

Iisalmi	Lapinlahti	Siilinjärvi	Varkaus
Kaavi	Leppävirta	Sonkajärvi	Vesanto
Keitele	Pielavesi	Suonenjoki	Vieremä
Kiuruvesi	Rautalampi	Tervo	
Kuopio	Rautavaara	Tuusniemi	
Enonkoski	Juva	Pertunmaa	Savonlinna
Heinävesi	Kangasniemi	Pieksämäki	Sulkava
Hirvensalmi	Mikkeli	Puumala	
Joroinen	Mäntyharju	Rantasalmi	

POHJOIS-SUOMI (Kainuun, Pohjois-Pohjanmaan ja Lapin maakunta)

Hyrynsalmi	Kuhmo	Puolanka	Sotkamo
Kajaani	Paltamo	Ristjärvi	Suomussalmi
Alavieska	Kärsämäki	Pudasjärvi	Siikalatva
Haapajärvi	Liminka	Pyhäjoki	Taivalkoski
Haapavesi	Lumijoki	Pyhäjärvi	Tyrnävä
Hailuoto	Merijärvi	Pyhäntä	Utajärvi
Ii	Muhos	Raahe	Vaala
Kalajoki	Nivala	Reisjärvi	Ylivieska
Kempele	Oulainen	Sievi	
Kuusamo	Oulu	Siikajoki	
Enontekiö	Kolari	Rovaniemi	Tornio
Inari	Muonio	Salla	Utsjoki
Kemi	Pelkosenniemi	Savukoski	Ylitornio
Kemijärvi	Pello	Simo	
Keminmaa	Posio	Sodankylä	
Kittilä	Ranua	Tervola	

LÄNSI-SUOMI (Pohjanmaan, Etelä-Pohjanmaan, Keski-Pohjanmaan, Keski-Suomen, Pirkanmaan ja Satakunnan maakunta)

Isokyrö	Kruunupyö	Mustasaari	Uusikaarlepyy
Kaskinen	Laihia	Närpiö	Vaasa
Korsnäs	Luoto	Pedersöre	Vöyri
Kristiinankaupunki	Maalahti	Pietarsaari	
Alajärvi	Karjajoki	Lappajärvi	Vimpeli
Alavus	Kauhajoki	Lapua	Ähtäri
Evijärvi	Kauhava	Seinäjoki	
Ilmajoki	Kuortane	Soini	
Isojoki	Kurikka	Teuva	
Halsua	Kaustinen	Lestijärvi	Toholampi
Kannus	Kokkola	Perho	Veteli

Hankasalmi	Kivijärvi	Petäjavesi	
Joutsa	Konnevesi	Pihtipudas	
Jyväskylä	Kuhmoinen	Saarijärvi	
Jämsä	Kyyjärvi	Toivakka	
Kannonkoski	Laukaa	Urainen	
Karstula	Luhanka	Viitasaari	
Keuruu	Multia	Äänekoski	
Kinnula	Muurame		
Akaa	Lempäälä	Punkalaidun	Valkeakoski
Hämeenkyrö	Mänttä-Vilppula	Pälkäne	Vesilahti
Ikaalinen	Nokia	Ruovesi	Virrat
Juupajoki	Orivesi	Sastamala	Ylöjärvi
Kangasala	Parkano	Tampere	
Kihniö	Pirkkala	Urjala	
Eura	Jämijärvi	Nakkila	Säkylä
Eurajoki	Kankaanpää	Pomarkku	Ulvila
Harjavalta	Karvia	Pori	
Honkajoki	Kokemäki	Rauma	
Huittinen	Merikarvia	Siikainen	

Liite 2. Koko Suomen annetuimmat ensimmäiset nimet 2007, 2010, 2013 ja 2016.

2007		2010	
Pojat	Tytöt	Pojat	Tytöt
1. Veeti	1. Ella	1. Elias	1. Emma
2. Eetu	2. Emma	2. Onni	2. Aino
3. Alekski	3. Aino	3. Eetu	3. Venla
4. Elias	4. Anni	4. Veeti	4. Aada
5. Onni	5. Venla	5. Alekski	5. Ella
6. Lauri	6. Sara	6. Lauri	6. Siiri
7. Leevi	7. Iida	7. Joona	7. Sofia
8. Joona	8. Emilia	8. Leo	8. Iida
9. Arttu	9. Siiri	9. Leevi	9. Emilia
10. Juho	10. Helmi	10. Niilo	10. Sara
11. Matias	11. Aada	11. Matias	11. Helmi
12. Jesse	12. Sofia	12. Oliver	12. Veera
13. Rasmus	13. Vilma	13. Eemeli	13. Anni
14. Niko	14. Veera	14. Lenni	14. Vilma
15. Otto	15. Sanni	15. Juho	15. Oona

2013

Pojat

1. Onni
2. Elias
3. Leo
4. Oliver
5. Eetu
6. Veeti
7. Aleks
8. Niilo
9. Eino
10. Leevi
11. Daniel
12. Joon
13. Matias
14. Väinö
15. Joel

Tytöt

1. Emma
2. Aino
3. Aada
4. Venla
5. Sofia
6. Emilia
7. Ella
8. Helmi
9. Iida
10. Siiri
11. Sara
12. Anni
13. Elli
14. Olivia
15. Amanda

2016

Pojat

1. Onni
2. Elias
3. Leo
4. Väinö
5. Oliver
6. Eetu
7. Eino
8. Noel
9. Leevi
10. Niilo
11. Veeti
12. Vilho
13. Mikael
14. Nooa
15. Rasmus

Tytöt

1. Sofia
2. Aino
3. Eevi
4. Venla
5. Emma
6. Aada
7. Pihla
8. Helmi
9. Ella
10. Emilia
11. Elli
12. Lilja
13. Enni
14. Olivia
15. Elsa